Charles Bukowski - Ekmek Arası

CHARLES BUK0WSK1
EKMEK
ARASI
İngilizce'den Çeviren:
AVİ PARDO
METİS EDEBİYAT

Charles Bukowski
EKMEK ARASI
Charles Bukowski 1920 yılında Almanya'da doğ du. İki yaşındayken ailesiyle birlikte ABD'ye, Los
Angeles'a göç etti. İlk öyküsünü yirmi dört yaşın dayken yayımlayan Bukowski, otuz beş yaşında
şiir yazmaya başladı. 1994 yılında ölen Bukows- ki'nin şiir ve öykülerini toplayan kırk beş kitap ya yımlanmış, yapıtları çeşitli dillere çevrilmiş, öykü ve şiirleri dünyanın pek çok ülkesinde dergilerde yer almıştır. Ülkemizde ilk kez
Sokak dergisinde
çıkan öyküleriyle tanıdığımız Bukowski'nin ya pıtları arasında şunları sayabiliriz: The Rooming- house Madrigals: Early Selected Poems 1946-1966 (1988), Hollywood (roman, 1989; Yapı Kre di Yayınlan, 1992, çev. Avi Pardo), Factotum (ro man, 1975; Metis Yayınlan, 1994, çev. Avi Par- do), Post Office (roman, 1971; Postane, İmge Ki- tabevi, 1993, çev. Kübra Ataman).
Metis Yaymlan'nda daha önce, yazann öykü lerinden yine Avi Pardo'nun dilimize çevirdiği iki derlemeye de yer vermiştik: Kasabanın En Güzel Kızı (1992) ve Büyük Zen Düğünü (1993).

Metis Yayınlan
Charles Bukowski
İpek Sokak No. 9, Beyoğlu/İstanbul
Metis Edebiyat Dizisi: 78
Ekmek Arası, Charles Bukowski
Özgün Adı: Ham on Rye
EKMEK

Birinci Basım: Nisan 1995
ARASI

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen
İngilizce’den Çeviren:
AVİ PARDO
ISBN 975-342-072-2
&
Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
M ETİS YAYINLARI
Baskı: Yaylacık Matbaası, Cilt: Örnek Mücellithanesi

1 ilk anımsadığım, bir şeyin altında olduğum. Bir masanın altındaydım, bir masa ayağı gördüm, insanların bacaklarını ve masa örtüsünün sar kan bir parçasını. Karanlıktı orası, orda olmaktan hoşnuttum. Alman ya olmalıydı. Bir veya iki yaşındaydım. 1922 senesi. İyi hissediyor dum kendimi masanın altında. Halıya ve insan bacaklarına güneş ışığı vurmuştu. Güneş ışığını seviyordum. İnsan bacakları ilginç değildi, sarkan masa örtüsü, masa ayağı, güneş ışığı daha ilginçti.
Sonra hiç... sonra bir Noel ağacı. Mumlar. Kuş süslemeleri: gaga larından küçük böğürtlen dalları sarkan kuşlar. Bir yıldız. Kavga eden iki iri insan. Yemek yiyen insanlar, sürekli yiyen insanlar. Ben de yi yordum. Kaşığım öyle bükülmüştü ki, yemek yemek istediğimde sağ elimle tutmak zorundaydım. Sol elimle tutarsam kaşığın dış kısmı ağ zıma bakıyordu. Kaşığı sol elimle tutmak istiyordum.
İki insan: biri daha iri ve kıvırcık saçlı, iri bir burnu var, büyük bir ağzı, gür kaşları; iri olan sürekli öfkeli, bağırıyor bazen; daha ufak olan sessiz, yuvarlak yüzlü, solgun, gözleri iri. İkisinden de korkuyor dum. Bazen bir üçüncü kişi olurdu, boyun kısmı dantelli elbiseler gi yen şişman biri. İri bir broş takıyor, yüzü üstünden kıllar çıkan siğil lerle kaplı. "Emily" diyorlar ona. Mutlu değildiler bu insanlar bir ara da. Emily babaannemdi. Babamın adı "Henry” idi. Annemin adı "Kat ilerine". Adlarıyla hitap etmiyordum onlara. Ben "Henry Junior" idim.
Genellikle Almanca konuşuyordu bu insanlar, başlarda ben de Alman ca konuşuyordum.
Babaannemin ilk anımsadığım sözü şudur: "Hepinizi gömece

ğim!" İlk söylediğinde yemeğe başlamak üzereydik, daha sonraları da bu cümleyi tam yemek öncesi söylemeyi sürdürdü. Yemek yemek çok önemliydi. Patates püresi ve et suyu, özellikle pazarları. Rosto, Alman sosisi, ravent, tuzlama lahana, bezelye, havuç, ıspanak, çalı fasulye, tavuk, köfte, spagetti ve ravioli. Soğan yahnisi, kuşkonmaz ve her pa zar vanilya dondurmalı çilek pastası. Kahvaltıda yumurta, kızarmış

5

gel." ekmek ve sosis. Bazen çörek ve pastırmalı yumurta. Kahve sürekli
Elini uzattı. Yanına gidince nefesindeki kokuyu aldım. Çok kesifti vardı.
Ama en iyi patates püresini, et suyunu ve babaannemin "hepini koku,
gördüğüm en güzel adamdı ama, ve beni korkutmuyordu. zi gömeceğim!"
deyişini anımsıyorum. Amerika'ya geldikten sonra,
Los Angeles Pasadena'dan kırmızı tramvaya binip sık sık ziyaretimize
Evine girdim. Bir iskemleye doğru götürdü beni.
"Otur, lütfen. Sevindim seni gördüğüme." gelirdi. Biz T-Model
Ford'umuzla seyrek giderdik onu görmeye.
Başka bir odaya gitti. Sonra bir teneke kutuyla döndü.
Babaannemin evini severdim. Biber ağaçlarının altında küçük bir
"Bu sana. Aç." evdi. Emily'nin kanaryalarının her biri ayrı bir kafesteydi.
Bir ziyareti
Kutunun kapağını kurcalamaya başladım, açamıyordum. mizi özellikle
anımsıyorum. Babaannem kuşların uyuyabilmesi için
"Dur," dedi, "bana ver." kuş kafeslerine beyaz kılıflar geçiriyordu. İnsanlar
iskemlelerine otur
Kapağını gevşetip kutuyu bana geri verdi. Kapağı çektim ve kutu muş
laflıyorlardı. Odada bir piyano vardı, piyanoya oturup tuşlara nun içinde bir
haç duruyordu. Kurdeleli bir Alman haçı. vurdum, insanlar konuşurken
piyanodan çıkan sesleri dinledim. Nere
"İstemem," dedim, "sende kalsın." deyse ses vermeyen son tuşlara
bastığımda çıkan sesleri seviyordum
"Senin," dedi, "yapışkanlı bir rozet." en çok. Birbirlerine çarpan buz
parçacıklarının çıkardıkları sesleri
"Teşekkür ederim."
çağrıştırıyorlardı.
"Gitsen iyi olacak. Seni merak ederler."
"Keser misin şunu!" dedi babam yüksek sesle.

"Peki, alasmarladık."
"Bırak çalsın çocuk," dedi babaannem.
"Güle güle, Henry. Dur, bekle..."
Annem gülümsedi.
Durdum. İki parmağını pantolonunun küçük cebine sokup öbür
"Bu çocuk," dedi babaannem, "onu beşiğinden alıp öpmek istedi eliyle
uzun bir altın zinciri çekmeye başladı. Sonra da altın cep saatini
ğimde burnuma bir yumruk attı." hediye etti bana, zinciriyle.
Onlar konuşmayı, ben de piyanonun tuşlarına basmayı sürdürmüş
"Teşekkürler, büyükbaba." tüm.
Dışarda bekliyorlardı, T-Model'e bindim ve uzaklaştık. Yol bo
"Neden akort ettirmiyorsun şunu?" diye sordu babam. yunca birçok şeyden
söz ettiler. Sürekli konuşurlardı. Babaannemin
Sonra, büyükbabamı görmeye gideceğimiz söylendi bana. Baba annemle
büyükbabam ayrı yaşıyorlardı. Büyükbabamın kötü biri oldu evine
dönerken de durmadan konuşmuşlar, ama büyükbabamdan bir kez bile söz
etmemişlerdi.
ğu, nefesinin kötü koktuğu söyleniyordu.
"Nefesi neden kokuyor?"
Cevap vermediler.
"Nefesi neden kokuyor?" 2
"îçer."
T-Model arabamızı anımsıyorum. Yüksek bir arabaydı, yan taraflarda
T-Model arabamıza binip Leonard büyükbabayı ziyarete gittik. ki ahşap
kaplamaların dostça bir görünümleri vardı. Soğuk günlerde,
Eve geldiğimizde terastaydı büyükbaba. Yaşlı ama dimdik. Alman-
 sabahları ve genellikle başka zamanlarda da marş basmaz, babam mo ya'da
subayken Amerika sokaklarının altın olduğunu duymuş, göç et mişti. Altın
değildi sokaklar, o da bir inşaat şirketine müdür olmuştu. toru manivela ile
önden çalıştırmak zorunda kalırdı, defalarca çevirir di kolu motor çalışana
dek.
Diğerleri arabadan inmediler. Büyükbaba parmak salladı bana.
"Bunu yaparken kolunu kırabilir insan. At gibi tepiyor."
Biri kapıyı açtı, inip ona doğru yürüdüm. Saçları tamamen beyaz ve
Anneannemin bizi ziyaret etmediği pazarlar arabamızla gezintiye uzundu,
sakalı da öyle. Yakınlaşınca gözlerinin parladığını gördüm,
çıkardık. Bizimkiler portakal bahçelerini severlerdi, kilometrelerce bana

bakan iki mavi ışıktılar. Bir mesafe bırakıp durdum. portakal ağaçları,
çiçek açmak üzere ya da portakal dolu. Bir piknik
"Henry," dedi büyükbaba, "sen ve ben, birbirimizi tanıyoruz. İçeri
7
6

dı. Bizimle şakalaşıp para verirdi. Ama ertesi gün ayıldığında dünya
3 nın en kötü adamıydı tekrar," diye devam etti.
Güzel tırmanıyordu T-Model dağ yolunu. Hava açık ve güneşliy
Hahamın iki erkek kardeşi vardı. Küçüğünün adı Ben, büyüğünün di.
John'du. Alkolik ve başarısızdılar ikisi de. Annemle babam sık sık söz
"İşte geldik," dedi babam. Arabayı sanatoryumun park yerine ederlerdi
onlardan. doğru yöneltti ve arabadan indik. Annemle babamın peşinden
binaya
"îkisi de bir baltaya sap olamadı," dedi babam. girdim. Odasına
girdiğimizde Ben Amca yatağında oturmuş pencere
"Kötü bir aileden geliyorsun," dedi annem. den dışarı bakıyordu. Biz içeri
girerken başını çevirip bize baktı. Çok
"Senin kardeşin de bir bok değil!" yakışıklı bir adamdı. İnceydi, siyah
saçları, parıldayan koyu renk göz
Dayım Almanya'daydı. Babam hep kötü konuşurdu onun hakkın leri vardı.
Parlak bir ışık saçıyordu gözleri. da.
"Merhaba Ben," dedi annem.
Bir de eniştem vardı. Jack, halam Elinore'un kocası. Jack enişte ile
"Merhaba Katy." Sonra bana baktı. "Henry mi bu?”
Elinore halamı hiç görmemiştim, çünkü babamın onlarla arası yoktu.
"Evet."
"Elimdeki şu yara izini görüyor musun?" diye sordu babam. "Eli
"Oturun." nore ben çok küçükken elindeki sivri kalemi batırdığında oldu
bu. Hiç Babam ve ben oturduk. kaybolmadı bu iz."
Annem ayakta duruyordu. "Bu çiçekler için bir vazo yok mu,
Babam insanlardan hoşlanmazdı. Benden de hoşlanmıyordu. "Ço Ben?"
cuklar görünmeli, ama sesleri çıkmamalı," derdi bana.
"Çok güzel çiçekler, teşekkür ederim, Katy. Hayır, odada vazo yok."
Emily büyükannenin gelmediği bir pazar sabahıydı. "Ben bir vazo
bulayım," dedi annem.
"Gidip Ben'i görmeliyiz," dedi annem, "ölüyor."
Elinde çiçeklerle odadan çıktı.
"Emily’den dünyanın parasını ödünç aldı. Kumar, kadın ve içkiye
"Sevgililerin nerde şimdi, Ben?" gitti paralar."
"Arada sırada uğruyorlar."
"Biliyorum," dedi annem. "Eminim."

"Emily öldüğünde hiç para bırakmayacak."
"Uğruyorlar.”
"Yine de gidip Ben'i görmeliyiz. Sadece iki haftası kalmış diyor
"Katherine seni görmek istediği için hurdayız." lar."
"Biliyorum."
"Peki, peki, gideriz."
"Ben de istedim seni görmeyi Ben Amca. Çok güzel adamsın ben
T-Model'e binip yola çıktık. Yol uzundu, annem yolda inip çiçek ce." aldı.
Dağlara doğru gidiyorduk. Dağın eteğine vardık ve tırmanmaya
"Kıçım gibi güzel," dedi babam. başladık. Yol kavisliydi. Ben Amca
tepedeki sanatoryumda kalıyordu,
Annem döndü, çiçekleri bir vazoya koymuştu. veremdi.
"Pencerenin yanındaki şu masaya koyayım."
"Ben'i burda tutmak Emily'ye pahalıya patlıyordur," dedi babam.
"Çok güzel çiçekler, Katy."
"Leonard yardım ediyordur belki."
Annem oturdu.
"Metelik yok onda. Sarhoş olup dağıttı hepsini."
"Fazla kalamayacağız," dedi babam.
"Leonard büyükbabayı seviyorum ben."
Ben Amca elini şiltenin altına sokup bir paket sigara çıkardı,- bir
"Çocuklar görünmeli, ama sesleri çıkmamalı," dedi babam. Sonra, tane
çekti ve bir kibrit çakıp yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı saldı.
"Ah, o Leonard, çocuklarına sadece sarhoş olduğu zaman iyi davranır
"Sigara içmenin yasak olduğunu biliyorsun," dedi babam. "O şi
10 fi

garaları nerden bulduğunu da biliyorum. Orospular getiriyorlar. Dok-
mıştık, çamaşırları biz yıkıyor olurduk." tora söyleyeceğim, o orospuların
buraya girmesine izin vermesin."
"John'un hiç şansı olmadı," dedi annem. "Küçük yaşta evi terk et
"Bi bok yiyemezsin," dedi amcam. ti. Sen lise bitirdin hiç olmazsa."
"Şu sigarayı ağzından çekip almak geliyor içimden!"
"Kolej," dedi babam.
"içinden doğru dürüst bir şey gelmez senin zaten," dedi amcam.
"Nerde?" diye sordu annem.
"Ben," dedi annem, "sigara içmemelisin, öldürecek seni."

"Indiana Üniversitesi."
"iyi bir hayatım oldu," dedi amcam.
"Jack sadece lise okuduğunu söylemişti."
"Hiçbir zaman iyi bir hayatın olmadı,” dedi babam. "Yalan, içki,
"Sadece lise okuyan Jack. Bu yüzden zenginlerin bahçıvanlığını borç,
orospular. Ömründe bir gün bile çalışmadın! Şimdi de ölüyor yapıyor."
 sun, 24 yaşında!"
"Jack eniştemi hiç görebilecek miyim?" diye sordum.
"İyiydi," dedi amcam. Camel sigarasından derin bir nefes daha çe
"Bakalım John amcanı bulabilecek miyiz önce," dedi babam. kip dumanı
üfledi.
"Çinliler gerçekten bu ülkeyi istila etmek istiyorlar mı?" diye sor
"Çıkalım burdan," dedi babam, "bu adam delirmiş." dum.
Babam ayağa kalktı. Sonra annem kalktı. Sonra ben.
"Asırlardır pusudalar o sarı şeytanlar. Japonlarla savaşmak zorun
"Güle güle, Katy," dedi amcam, "ve güle güle Henry." Hangi da kalmaları
engelledi onları."
Henry'yi kastettiğini belirtmek için bana bakmıştı.
"Kim daha iyi savaşır, Çinliler mi yoksa Japonlar mı?"
Babamın peşinden sanatoryumdan çıkıp park yerindeki arabamıza
"Japonlar. Sorun Çinlilerin çok fazla olmalarında. Bir Çinli'yi öl doğru
yürüdük. Bindik, çalıştı ve kavisli dağ yolundan aşağı inmeye dürdüğün
zaman ortadan ikiye bölünüp iki Çinli olur." başladık.
"Tenleri neden sarı?"
"Daha uzun kalmalıydık," dedi annem.
"Su içeceklerine kendi çişlerini içerler de ondan."
"Tüberkülozun bulaşıcı olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu
"Baba, böyle konuşma çocukla!" babam.
"Öyleyse soru sormayı kesmesini söyle."
"Güzel adam bence," dedim.
Bir başka sıcak Los Angeles gününde yol alıyorduk. Annemin üs
"Hastalıktan," dedi babam, "öyle bir görünüm verir onlara. Tüber tünde
güzel bir elbise, başında şık bir şapka vardı. Annem böyle gi küloz dışında
çok şey daha kapmıştır." yindiğinde dimdik oturur, boynu kasılırdı.
"Ne gibi şeyler?" diye sordum-
"Keşke yeterli paramız olsa da John ve ailesine yardımcı d ah il
"Sana söyleyemem," diye yanıtladı babam. Ben ne olabilecekleri sek," dedi

annem. ni merak ederken, babam kavisli yolda direksiyon sallıyordu.
"İçine işeyebilecekleri bir taslarının bile olmaması benim suçum değil,"
diye cevap verdi babam.
"Baba, John da senin gibi savaşa katıldı. Bir şeyleri hak ettiğine
4 inanmıyor musun?"
"Hiç yükselemedi. Ben başçavuş oldum."
Başka bir pazar yine T-Model'e binip John amcamı aramaya çıkmış
"Kardeşlerinin hepsi senin gibi olamazlar ki Henry." tık.
"Allahın cezası bir dürtüleri yok! Topraktan geçinebileceklerini
"Azmi yok," dedi babam. "Hangi cesaretle allahın cezası yüzünü
sanıyorlar!" kaldırıp insanların gözlerine bakıyor anlamıyorum."
"Tütün çiğnemese keşke," dedi annem, "her yere tükürüyor."
Bir süre daha yol aldık. John Amca ile ailesi küçük bir binada ya
"Bu ülkenin tüm insanları onun gibi olsaydı Çin istilasına uğra
şıyorlardı. Çatlak kaldırımda yürüyüp eğri büğrü bir terasa çıktık ve
72
13

babam zile bastı. Zil çalmadı. Kapıyı vurdu, sert. "Çok kötü aslında...
Evsahibi kira için sıkıştırıp duruyor. Çok da
Uzun gibi gelen bir süreden sonra kapı aralandı. Sonra biraz daha
çirkinleşebiliyor. Korkutuyor beni. Ne yapacağımı bilmiyorum." açıldı.
Anna yengem göründü. Çok inceydi, avurtları çökmüştü ve göz "Polislerin
John'un peşinde olduklarım duydum," dedi babam. altlarında halkalar
vardı, mor halkalar. Sesi de inceydi.
"Fazla bir şey yapmadı."
"Oh, Henry... Katherine... içeri girin, lütfen..."
"Ne yaptı?"
Peşinden içeri girdik. Çok az eşya vardı. Bir kahvaltı masası, dört "Sahte on
sentlik bastı." iskemle ve iki yatak. Annemle babam iskemlelere oturdular.
İki kız, "On sentlik mi? Tanrım, nasıl bir gaye bu?"
Katherine ve Betsy (isimlerini sonradan öğrendim) lavabonun başında
"Aslında kötü olmak istemiyor John." durmuş neredeyse boş bir fıstık
ezmesi kavanozundan fıstık ezmesi "Hiçbir şey olmak istemiyor bana
sorarsan." kazımakla meşguldüler. "Eline bir fırsat geçse bir şeyler olur."
"Öğle yemeği yiyorduk," dedi Anna yenge. "Kurbağanın kanatları olsaydı
hoplaya hoplaya kıçını eskitmezdi!"

Kızlar kuru ekmek parçalarına azıcık fıstık ezmesi süımüşlerdi. Sessizlik oldu, öylece oturdular. Dönüp dışarı baktım. Kızlar te
Kavanozun içine bakıp bıçakla kazıyorlardı. rastan ayrılmışlar, bir yerlere gitmişlerdi.
"John nerde?" diye sordu babam. "Gel otur Henry," dedi Anna yenge.
Yılgın bir şekilde oturdu yengem. Çok güçsüz görünüyordu, çok
Kımıldamadım. "Teşekkür ederim. İyiyim böyle." solgun. Elbisesi kirliydi, saçları taranmamış, yorgun, hüzünlü. "Anna," diye sordu annem, "John'un geleceğinden emin misin?"
"Onu bekliyoruz. Bir süredir görmedik." "Piliçlerden bıkınca döner," dedi babam.
"Nereye gitti?" "John çocuklarını çok sever..." dedi Anna.
"Bilmiyorum. Motosiklete atlayıp gitti?" "Polisler başka bir iş yüzünden peşindelermiş diye duydum."
"Tek düşündüğü motosikleti," dedi babam. "Ne?"
"Küçük Henry mi bu?" "Tecavüz."
"Evet." "Tecavüz mü?"
"Sadece bakıyor. Çok sessiz." "Evet Anna. Öyle duydum. Motosikleti ile gidiyormuş bir gün,
"Böyle istiyoruz onu." genç bir kız otostop yapmış. Motorunun arkasına binmiş ve John yol
"Durgun sular derin olur." da boş bir garaj görmüş. Garaja girip kapıyı kapamış ve kıza tecavüz
"Bu öyle değil. Tek derin yanı kulaklarındaki delikler." etmiş."
Kızlar ekmek parçalarını alıp dışarı çıktılar, eşiğe oturup yemeye
"Nasıl öğrendin bunu?" başladılar. Bizimle konuşmamışlardı. Çok hoş bulmuştum onları. An "Öğrenmek mi? Polisler gelip bana söylediler, nerde olduğunu neleri gibi inceydiler ama yine de çok hoştular. sordular."
"Nasılsın Anna?" diye sordu annem. "Söyledin mi?"
"İyiyim." "Niçin söyleyeyim? Hapse girip sorumluluklarından kaçsın diye
"İyi görünmüyorsun Anna. Gıdaya ihtiyacın var sanıyorum." mi? İstediği bu zaten."
"Senin oğlan niye oturmuyor? Otur Henry." "Hiç böyle düşünmemiştim."
"Ayakta durmayı sever," dedi babam. "Güçlenmesini sağlar, Çin-
"Tecavüzü hoş gördüğümden değil.. liler'le dövüşmeye hazırlanıyor." "Bir erkek ne yaptığının farkında olmaz bazen."
"Çinliler'i sevmiyor musun?” diye sordu yengem. "Ne?"

"Hayır," dedim. "Çocuklar bir yandan, yaşam sıkıntısı ve üzüntü bir yandan... Pek
"Durumunuz nasıl Anna?" diye sordu babam.
çekici değilim artık. Genç bir kız gördü, hoşuna gitti... Kız motosikle
14
15

veremediğimiz için kusura bakma ama Henry para verirsek John'un tine bindi, kollarını beline dolamıştır filan..." içkiye veya motosikleti için benzine yatıracağını düşünüyor. Fazla bir
"Ne?" diye sordu babam, "Sana tecavüz etseler hoşuna gider miy
şey değil, biraz çorba, biraz et, bezelye..." di?"
"Oh, Katherine, teşekkür ederim, ikinize de..."
"Gitmezdi sanırım."
Annem kalktı ve onu izledim. Arabada iki koli konserve vardı.
"O kızın da hoşuna gitmemiştir eminim."
Babamın dimdik oturduğunu gördüm, kızgındı hâlâ.
Bir sinek belirdi ve masanın etrafında daireler çizmeye başladı.
Annem kolilerden küçük olanı bana verip büyüğünü kendi aldı ve
İzledik. peşinden eve yürüdüm. Kolileri masanın üstüne koyduk. Anna yenge
"Yiyecek hiçbir şey yok burda," dedi babam. "Bu sinek yanlış ye gelip konservelerden birini eline aldı. Bezelye konservesiydi, kutunun re gelmiş."
üstündeki etikette küçük ve yuvarlak yeşil bezelyeler vardı.
Sinek daha cüretkâr uçmaya, giderek bize daha yakın daireler çi
"Bu harika," dedi yengem. zip vızıldamaya başladı. Daireler küçüldükçe vızıltısı artıyordu.
"Anna, gitmemiz gerekiyor. Henry'nin gururu kırıldı."
"Polislere John'un eve gelebileceğini söylemezsin değil mi?" diye
Yengem kollarını anneme doladı. "Her şey o kadar kötü gitti ki. sordu yengem babama.
Ama bu bir rüya gibi. Hele kızlar eve bir gelsinler. Konserveleri gö
"Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremem," dedi babam. rünce delirecekler!"
Annem eli ile çabuk bir hareket yaptı. Elini kapattı ve masanın üs
Annem yengeme bir kez daha sarıldı ve ayrıldılar. tüne koydu.

"John kötü biri değil," dedi yengem.
"Yakaladım," dedi.
"Biliyorum," dedi annem. "Allahaısmarladık Anna."
"Neyi yakaladın?" diye sordu babam.
"Güle güle Katherine. Güle güle Henry."
"Sineği," dedi annem tebessüm ederek.
Annem dönüp kapıya doğru yürüdü. Onu takip ettim. Arabaya yü
"Sana inanmıyorum..." rüyüp bindik. Babam arabayı çalıştırdı.
"Sineği görebiliyor musun? Sinek yok oldu."
Uzaklaşırken yengemin kapının önünde durup el salladığını gör
"Uçup gitti." düm. Babam karşılık vermedi. Ben de vermedim.
"Hayır, avucumda."
"Kimse bu kadar hızlı olamaz."
"Ama avucumda."
5
"Palavra."
"Bana inanmıyor musun?"
Babamı sevmemeye başlamıştım. Sürekli bir şeylere kızıyor, gittiği
"Hayır." miz her yerde insanlarla tartışıyordu. Ama pek korkutamıyordu onları;
"Aç ağzını öyleyse." genellikle sakin bir şekilde ona bakıyorlardı ve bu onu daha da öfke
"Peki." lendiriyordu. Ender olarak dışarda yediğimizde yemekleri beğenmi
Babam ağzını açtı ve annem elini, ağzına dayadı. Babam birden yor, ödemeyi reddediyordu. "Bu kremada sinek boku var! Ne biçim sıçrayıp boğazını tuttu. yer burası?"
"AMAN TANRIM!"
"Kusura bakmayın efendim, ödemeyebilirsiniz. Yeter ki gidin."
Sinek ağzından çıkıp tekrar daireler çizmeye başladı.
"Gideceğim tabii ki! Ama geri geleceğim! Ateşe vereceğim bu al-
"Bu kadar yeter," dedi babam, "eve gidiyoruz!" lahm cezası yeri!"
Ayağa kalkıp dışarı çıktı, yürüyüp arabaya bindi ve kaskatı otur
Bir keresinde eczaneye girmiştik, annemle ben başka bir taraftay du, tehlikeli görünüyordu. ken babam tezgâhtar adama bağırmaya başlamıştı. Başka bir tezgâhtar
"Birkaç kutu konserve getirdik size," dedi annem yengeme. "Para

lete gitmeye başlamıştım ama sadece işemek için: Bir keresinde tuva-
anneme, "Kim bu korkunç adam? Buraya her geldiğinde mesele çıkar-
letten çıkarken küçük çocuklardan birinin su fıskiyesinden su içtiğini
tıyor," diye sormuştu. gördüm. Ondan daha iri bir çocuk arkadan gelip çocuğun başını fıski
"O benim kocam," diye cevap vermişti annem. yenin musluğuna çarpmıştı. Küçük çocuk yüzünü kaldırdığında birkaç
Başka bir olay anımsıyorum. Babam süt dağıtıcısı olarak çalışıyor, dişi kırılmıştı, ağzından kan geliyordu. Fıskiyeye kan bulaşmıştı. sabahın erken saatlerinde süt dağıtmaya çıkıyordu. Bir sabah beni
"Bundan kimseye söz edersen gerçekten okurum canına," dedi iri olan
uyandırmıştı. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Onunla dışarı ona. Çocuk mendilini çıkarıp ağzına götürdü. Ben sınıfa döndüm, öğ
çıktım. Üstümde pijamalarım, ayağımda terliklerim vardı. Bir atın çek-
retmenimiz George Washington ve Forge Vadisi'ni anlatıyordu bize. tiği süt arabasına doğru yürüdük. At hareketsiz duruyordu. "İzle," dedi babam. Bir kesme şeker çıkarıp avucuna koydu ve atın ağzına doğru tuttu. At elinden şekeri yedi. "Şimdi sen dene..." Elime bir kesme şe
Her akşamüstü, okul çıkışında, üst sınıflardan iki çocuk arasında ker koydu. Çok iri bir attı. "Biraz daha yaklaş! Elini uzat!" Atın elimi dövüş olurdu mutlaka. Öğretmenlerin hiç uğramadığı arka taraftaki tel ısıracağından korkuyordum. At başını eğdi; burun deliklerini gördüm, örgülerin orda. Ve dövüş hiçbir zaman adil değildi; iri çocuklardan bi-
dudakları geri çekilmişti, sonra dilini ve dişlerini gördüm, şeker gitmiş ri kendinden daha ufak çocuklardan birini yumruklaya yumruklaya tel ti.
"İşte. Bir daha dene..." Tekrar denedim. At şekeri alıp başını salladı. örgülere dayardı. Daha ufak olan karşılık vermeye çalışırdı ama fay
"Şimdi," dedi babam, "at üstüne sıçmadan seni içeri götüreyim." dasızdı. Kısa bir süre sonra yüzü ve gömleği kana bulanırdı. Daha
Başka çocuklarla oynamama izin yoktu. "Kötü çocuklar onlar," ufak olan sesini çıkarmadan, merhamet dilenmeden yerdi dayağı. Ni derdi babam, "fakir ailelerin çocukları." "Evet," diye katılırdı arnem.
Annemle babam zengin olmayı arzuladıklarından kendilerini öyle gö hayet iri olan geri çekilir ve dövüş biterdi. Diğer çocuklar kazananla beraber eve

yürürlerdi. Ben dersler ve dövüş boyunca bokumu tuttuk rüyorlardı. tan
sonra tek başıma eve dönerdim. Genellikle eve vardığımda rahat
Yaşıtlarımla arkadaşlık kurmaya yuvada başlamıştım. Tuhaftılar, lama
ihtiyacım geçmiş olurdu. Canımı sıkardı bu. gülüyor, konuşuyor, mutlu
görünüyorlardı. Onlardan hoşlanmamıştım.
Sürekli hastalanacak, kusacakmış gibi hissediyordum kendimi, hava da
durgun ve beyazdı hep. Suluboya resim yapıyorduk. Bahçedeki turpla
6 rın resmini yapmış, bir hafta sonra da turpları tuzlayıp yemiştik. Yuva-
daki öğretmenimi seviyordum, annemden babamdan çok seviyordum
Okulda hiç arkadaşım yoktu, arkadaş istemiyordum. Yalnız, daha iyi onu.
Problemlerden biri tuvalete gitmekti. Sürekli tuvalete gitme ihti-
hissediyordum kendimi. Bir sıraya oturup diğerlerinin oyun oynayışla yacı
duyuyordum, ama diğerlerinin bunu bilmesini istemediğim için tu rını
izlerdim, çok aptal buluyordum onları. Bir gün öğle tatilinde yeni
tuyordum. Çok zordu tutmak. Ve hava beyazdı, midem bulanırdı, işe
çocuklardan biri geldi yanıma. Diz altları büzgülü bir pantolon giy mek ve
sıçmak isterdim ama tek kelime etmezdim. Başka biri tuvalet mişti, şaşıydı
ve ayak parmaklan çarpıktı. Hoşlanmamıştım ondan, iyi ten döndüğünde
"pissin sen, orda bir şey yaptın," diye düşünürdüm... görünmüyordu.
Yanıma oturdu.
Küçük kızlar, kısa elbiseleri, uzun saçları ve güzel gözleri ile çok hoştular
ama, belli etmemelerine rağmen onlar da orda bir şeyler yapı "Merhaba,
benim adım David."
Cevap vermedim. yorlar diye düşünürdüm.
İçinde öğle yemeği bulunan torbasını açtı. "Fıstık ezmeli sandövi-
Yuvadan en çok aklımda kalan havanın beyazlığı olmuştu...
çim var," dedi. "Senin neyin var?"
"Fıstık ezmeli sandöviç."
"Bir de muzum var. Biraz da cips. Cips ister misin?"
İlkokul farklıydı, birinci sınıftan altıncı sınıfa. Çocukların bazıları on iki
yaşındaydılar ve hepimiz yoksul semtlerden geliyorduk. Tuva Aldım biraz.
Bol cipsi vardı. İnce, nar gibi kızarmış ve tuzlu. Gü

meye başladılar. Onlarla beraber ben de dönmeye başladım. Birileri neş
ışınları içlerinden geçip gidiyordu. Güzeldiler. sürekli arkamda kalıyordu.
Bok doluydum ve dövüşmek zorunday
"Biraz daha alabilir miyim?" dım. Korkuyordum ama sakindim de aynı
zamanda. Onlar döndükçe
"Olur." ben de dönmeyi sürdürdüm. Bu şekilde dönüp duruyorduk. Bana
bir
Biraz daha aldım. Fıstık ezmeli sandöviçine reçel de sürülmüştü.
şeyler bağırıyorlardı ama ne dediklerini duymuyordum. Sonunda geri
Parmaklarına bulaşmıştı reçel. Farkında değildi.
çekilip uzaklaştılar. David beni bekliyordu. Kaldırımdan Pickford So-
"Nerde oturuyorsun?" diye sordu. kağı'ndaki evine doğru yürümeye
başladık.
"Virginia Caddesi."
Evlerinin önüne gelmiştik.
"Ben Pickford'da oturuyorum. Okul çıkışı eve beraber yürüyebili
"îçeri girmem gerek. Allahaısmarladık." riz. Biraz daha cips al. Senin
öğretmenin kim?"
"Güle güle David."
"Bayan Colombine." içeri girdi ve annesinin sesini duydum. "David\ Şu
pantolonunun,
"Benimki Bayan Reed. Çıkışta görüşürüz. Eve birlikte yürüye gömleğinin
haline bak! Yırtık ve çim lekesi dolu! Her gün yapıyorsun lim." bunu!
Söyle bana, neden yapıyorsun bunu?"
Neden giyiyordu o büzgülü pantolonu? Neydi istediği? Hoşlan-
David cevap vermedi. mamıştım ondan. Biraz daha cips aldım.
"Sana bir soru sordum. Elbiselerini neden bu hale sokuyorsun?"
O akşamüstü okul çıkışında buldu beni ve benle yürümeye başla
"Elimde değil anne..." dı. "Sen bana adını söylemedin," dedi.
"Elinde mi değil? Seni aptal çocuk!"
"Henry," dedim.
Annesinin David'i dövdüğünü duydum. David ağlamaya başladı
Yürürken beşinci sınıftan bir grup çocuğun bizi izlediklerini fark ve annesi
daha çok dövdü onu. Ön bahçede durmuş dinliyordum. Bir ettim. Önce
yarım blok geriden izliyorlardı, sonra birkaç metre arka- süre sonra dayak
kesildi. David'in hıçkırıklarını duyabiliyordum. Son mızdaydılar. ra o da

kesildi.
"Ne istiyorlar?” diye sordum David'e.
"Şimdi, kemanını çalışmanı istiyorum," dedi annesi.
Cevap vermedi, yürümeyi sürdürdü.
Ön bahçeye oturup bekledim. Sonra kemanın sesi geldi. Çok hü
"Hey, g.tü boklu!" diye seslendi biri, "annen bokunu pantolonuna zünlü bir kemandı. David'in çalışı hoşuma gitmemişti. Bir süre oturup mı yaptırıyor?" dinledim ama düzelmedi çalışı. Bokum sertleşmişti. Sıçmak istemi
"Güvercin parmaklı, ho-ho, güvercin parmaklı!" yordum artık. Akşamüstü güneşi gözlerimi rahatsız ediyordu. Kusmak
"Ölmeye hazırlan, şaşı!" istiyordum. Kalkıp eve yürüdüm.
Sonra bir daire oluşturdular etrafımızda.
"Arkadaşın kim? Senin kıçını mı yalar?"
Biri David'i yakasından kavramıştı. Yere fırlattı. David ayağa
7 kalktı. Çocuklardan biri arkasına geçip çömleğe yattı. Öbür çocuk Da-
vid’i itti ve David arkasında çömelmiş çocuğun üstünden yuvarlanıp
Sürekli dövüş vardı. Öğretmenlerin hiçbir şeyden haberleri olmuyor sırt üstü yere düştü. Bir başka çocuk onu çevirip yüzünü çimlere sürt du. Ve yağmur yağdığında birilerinin başı belaya giriyordu mutlaka. tü. Sonra çekildiler. David ayağa kalktı tekrar. Sesi çıkmamıştı ama
Okula şemsiye getiren veya herhangi bir yerde şemsiye ile görülen ço-
yüzünden yaşlar akıyordu. İçlerinden en iri olan yanma gitti. "Seni cuk hemen hedef seçiliyordu. Çoğumuzun ailesi bize şemsiye, hatta okulda istemiyoruz, ödlek. Okulumuzdan defol!" David'in midesine yağmurluk bile alamayacak kadar yoksuldu. Aldıklarında da onları ça bir yumruk indirdi. David öne doğru eğilirken çocuk dizini kaldırıp lılara saklıyorduk. Şemsiye taşıyan veya yağmurluk giyen birine he yüzüne indirdi. David düştü. Burnu kanıyordu. men muhallebi çocuğu damgası vuruluyordu. Okul çıkışında dayak yi
Sonra benim etrafımı sardılar. "Şimdi sıra sende!" Etrafımda dön
21
20

temiyordum. Hüzünlü kemanını da dinlemek istemiyordum. Ama er-
yorlardı. Hava biraz bulutlu olsa David'in annesi şemsiyeyi eline veri tesi gün öğle tatilinde gelip yanıma oturduğunda cipsinden aldım. yordu. iki

teneffüsümüz vardı. Birinci sınıf öğrencileri kendi beyzbol sa halarında toplanır ve takımlar kurulurdu. David ile ben beraber durur
Beklediğim gün geldi. Uzun boyluydum ve vuruş yerinde kendimi duk. Hep aynı şey olurdu. Ben sondan bir önce seçilirdim, David ise güçlü hissediyordum. Onların olmamı arzuladıkları kadar kötü oldu sonuncu. Bu yüzden farklı takımlarda oynardık hep. David benden da
ğuma inanamıyordum. Sopayı deli gibi ama güçlü sallıyordum. Belki ha kötü oyuncuydu. Şaşı gözleri ile topu bile göremezdi. Benim çok de dedikleri gibi "kaçık"tım biraz. Ama içimde gerçek bir şeyler oldu çalışmaya ihtiyacım vardı. Mahallemdeki çocuklarla hiç oynamazdım.
ğuna dair bir duygu besliyordum. Sertleşmiş boktu içimdeki belki,
Topu yakalamayı ve topa vurmayı bilmiyordum. Ama istiyordum, ho ama onlarda o da yoktu. Vuruşa hazırlanıyordum. "Hey, ISKACILAR
şuma gidiyordu. David toptan korkuyordu, ben korkmuyordum. Kolu KRALI vuracak! BAY YELDEĞİRMENİ!" Top geldi. Sopayı salladım ve
mu iyi sallıyordum, herkesten daha güçlü sallıyordum kolumu ama to topu yakaladığımı hissettim, uzun zamandır yakalamak istediğim gibi. pu ıskalıyordum her seferinde. Üç hakkımda da çuvallayıp oyun dışı
Top yükselmeye başladı, iyice YÜKSELDİ, sol tarafa doğru. Sol taraf-
kalıyordum. Bir keresinde vuruş yapmayı başardım ama top dışarı çık taki kalecinin başının ÇOK üstündeydi. Kaleci Don Brubaker durup mıştı. iyi bir duyguydu topa vurmak. Bir başka sefer kısa bir vuruş ya başının üstünden uçan topu izledi. Hiç aşağı inmeyecekmiş gibi görü pıp bir kale ilerlemeyi başardım. İlk kaleye geldiğimde ordaki karşı nüyordu. Sonra Brubaker topun arkasından koşmaya başladı. Beni çı takım oyuncusu, "Buraya ancak böyle gelebilirsin," dedi. Durup bak karmak istiyordu. Asla yapamazdı. Top yere düştü ve beşinci sınıfla tım ona. Çiklet çiğniyordu ve burun deliklerinden uzun siyah kıllar rın oynadığı beyzbol sahasının içine yuvarlandı. Yavaş hareketlerle
çıkmıştı. Saçında kalın bir vazelin tabakası vardı. Yüzünde de hiç ek-
birinci kaleye koştum, ayağımı bastım, birinci kaledeki çocuğa bir ba-
silmeyen bir sırıtış. kış atıp yavaşça ikinci kaleye koştum, dokundum, David'in bulunduğu
"Ne bakıyorsun?" dedi bana.
üçüncü kaleye koştum, onu görmezliğe gelip üçüncü kaleye de bastım
Ne diyeceğimi bilemedim. Konuşmaya alışık değildim. ve vuruş yerine döndüm. Sayı tamamlanmıştı. Böylesi görülmemişti.

"Çocuklar senin kaçık olduğunu söylüyorlar," dedi, "ama beni
Bir birinci sınıf öğrencisinin bütün kaleleri dolaşacak denli güçlü bir
korkutmuyorsun. Okul çıkışında bekleyeceğim seni bir gün." vuruş yaptığı
görülmemişti! Vuruş yerine vardığımda Irving Bone'un,
Ona bakıp duruyordum. Korkunç bir yüzü vardı. Sonra karşı takı takım
kaptanı Stanley Greenbeıg'e, "onu sınıf takımına alalım," dedi mın atıcısı
bir an gevşedi ve ben ikinci kaleye bir depar attım. Deli gi
ğini duydum. (Sınıf takımı başka okullarla maçlar yapıyordu.) bi koşup
kayarak ikinci kaleye varmaya çalıştım. Top geç kalmıştı,
"Hayır," dedi Stanley Greenberg. beni çıkaramamışlardı.
Stanley haklıydı. Bir kez daha öyle bir vuruş yapamadım. Genel
"Dışardasın!" diye bağırdı hakemlik yapan çocuk. Ayağa kalktım, likle
dışarda buluyordum kendimi. Ama o vuruşu hiç unutmadılar ve
kulaklarıma inanamıyordum. benden nefret etmeyi sürdürmelerine rağmen
nefretin daha iyi bir tü
" 'DIŞARDASIN!' dedim sana," d iy e bağırdı hakem . rüydü bu, benden
neden nefret ettiklerinden emin değildiler sanki.
O anda beni kabul etmediklerini anladım. David ve beni kabul et-
miyorlardı. Diğerleri beni "dışarda" istiyorlardı çünkü "dışarda" ol mam
gerekiyordu. David'in arkadaşı olduğumu biliyorlardı. David yü
Amerikan futbolu mevsimi daha da kötüydü. Dokunmanın yeterli zünden
istemiyorlardı beni. Sahadan uzaklaşırken, David'in, ayağında olduğu,
birbirimizi yere indirmemiz gerekmeyen bir futbol oynatıyor büzgülü
pantolonu ile üçüncü kalede durduğunu gördüm. Mavi-sarı lardı bize. Topu
yakalayamıyor veya atamıyordum ama bir defasında
çorapları bileklerine düşmüştü. Neden beni seçmişti. Lanetlenmiştim.
oyuna kapıldım. Koşucu yanımdan geçerken yakasından yakalayıp ye
O gün okul çıkışında süratle uzaklaşıp tek başıma yürüdüm eve, Da- re
fırlattım. Kalkmaya yeltendiğinde tekmeledim. Ondan hoşlanmı vid'siz.
Çocuklardan veya annesinden gene dayak yediğini görmek is
23
22

"Doğru mu bu çocuklar?" diye sordu Bay Hail. yordum. Saçları vazelinli,
burun delikleri kıllı birinci kaleciydi o.
Stanley Greenberg yanıma geldi. Hepimizden daha iriydi. İstese öldü-
"Evet," dedi hepsi.

Bay Hail kulağımdan tuttuğu gibi müdürün odasına götürdü beni. rebilirdi beni. Liderimizdi. Onun dediği olurdu. "Kuralları bilmiyor
Boş bir çalışma masasının karşısındaki iskemleye iterek oturttu ve sun, sana futbol yok artık," dedi. müdürün kapısını çaldı. Bir süre içerde kaldı. Sonra dışarı çıktı ve ba
Voleybola transfer edildim. David ve diğerleri ile voleybol oyna na bakmadan gitti. On dakika kadar bekledim, müdür odasından çıkıp dım. Çok tatsızdı. Bağırıp, çağırıp, heyecanlanıyorlardı. Oysa diğerle masaya oturdu. Çok saygın görünümlü biriydi müdürümüz. Tam bir ri futbol oynuyorlardı. Ben futbol oynamak istiyordum. Biraz pratik beyefendi. Saçları beyazdı ve mavi papyon takmıştı. Bay Knox'du adı. yapmalıydım sadece. Voleybol utanç vericiydi. Kızlar voleybol oynar
Bay Knox ellerini kavuşturdu ve bir süre konuşmadan bana baktı. dı. Bir süre sonra oyunu bıraktım. Sahanın ortasında, kimsenin oyna
Böyle yaptığında beyefendiliğinden pek emin olamadım. Beni küçüm- madığı bir yerde tek başıma durdum. Hiçbir şey oynamayan tek çocuk semek, diğerleri gibi davranmak istiyordu. bendim. Her gün orda durup iki teneffüsün geçmesini bekliyordum.
"Evet," dedi nihayet, "ne oldu, anlat."
Bir gün orda dururken bela beni buldu yine. Arkamdan uçarak ge len bir futbol topu başıma isabet edip beni yere sermişti. Başım dönü "Hiçbir şey olmadı."
"O çocuğun, Billy Sherril'in canını yaktın. Ailesi bunun nedenini yordu. Etrafıma toplanmışlar, gülerek alay ediyorlardı. "Hey, bakın,
Henry bayıldı! Bir kadın gibi düşüp bayıldı! Henry'ye bakın!" bilmek isteyecektir."
Cevap vermedim.
Ayağa kalkarken güneş dönüp duruyordu. Sonra kımıldamadı.
"Hoşuna gitmeyen durumlarda kendi bildiğin gibi davranabilece
Gökyüzü iyice yakınlaşıp dümdüz oldu. Bir kafeste olmak gibi bir
şeydi. Etrafımda duruyorlardı, yüzler, burunlar, ağızlar ve gözler. Be ğini mi düşünüyorsun?"
"Hayır." nimle alay ettikleri için içlerinden birinin topu bilerek attığını düşün düm. Adil değildi. "Neden bu şekilde davrandın öyleyse?"
Cevap vermedim.
"Kim attı o topu?" diye sordum.
"Topu kimin attığını mı bilmek istiyorsun?" "Diğerlerinden üstün olduğunu

mu düşünüyorsun?"
"Evet." "Hayır."
Bay Knox oturmayı sürdürüyordu. Uzun bir mektup açacağı vardı
"Öğrenince ne yapacaksın?" elinde ve onu masanın yeşil çuha örtüsünde bir ileri bir geri oynatıyor
Cevap vermedim. du. Ayrıca bir şişe mürekkep ve içine dört kalem konmuş bir kalemlik
"Billy Sherril attı," dedi biri. duruyordu masanın üstünde. Beni dövüp dövmeyeceğini merak edi
Billy toparlak, şişman bir çocuktu. Çoğundan daha iyiydi aslında yordum.
 ama yine de onlardan biriydi. Billy'ye doğru yürümeye başladım. Or da öylece duruyordu. İyice yaklaştığımda bir yumruk attı bana. Hiçbir "Neden bu şekilde davrandın öyleyse?"
Cevap vermedim. Bay Knox mektup açacağını ileri geri oynatıp
şey hissetmedim neredeyse. Sol kulağının arkasına bir tane çaktım. Kulağını tutarken bir tane de midesine indirdim. Yere düştü. Yerde duruyordu. Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı.
"Alo? Bayan Kirby? Ne yaptı? Ne? Bakın, meşgulüm şu an, disip kaldı.
"Kalk ve dövüş onunla Billy," dedi Stanley Greenberg. Stanley, lini sağlayamıyor musunuz? Peki. Bu iş bitince ararım onu..."
Billy'yi yerden kaldırıp bana doğru itti. Billy'nin ağzına bir yumruk at
Telefonu kapattı. Yumuşak beyaz saçlarını eliyle geriye tarayıp tım ve iki eliyle ağzını tuttu.
"Peki," dedi Stanley, "onun yerini ben alıyorum!" bana baktı.
"Neden bela oluyorsun başıma?"
Çocuklar sevinç naraları attılar. Koşmaya karar verdim. Ama o anda bir öğretmen yanaştı. "Neler oluyor burda?" Bay Hall’du gelen. Cevap vermedim.
"Sert biri olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"
"Henry, Billy'ye sataştı," dedi Stanley Greenberg.

Notu katlayıp bir zarfa koydu ve bana verdi. Zarf yapıştırılmıştı,
Cevap yok. açmak için en ufak bir istek duymadım.
"Sert çocuk, demek?"
Bay Knox'un masasının etrafında bir sinek dönüyordu. Yeşil mü rekkep şişesinin üstünde uçtu bir süre. Sonra şişenin siyah kapağının

üstüne konup kanatlarını birbirine sürttü.
"Peki, evlat, sen sertsin, ben de öyle. El sıkışalım mı buna?"
Zarfı eve götürüp annemin eline tutuşturdum ve yatak odasına gittim.
Kendimi o kadar sert bulmuyordum, elimi uzatmadım.
Yatak odama. Yatak odamın en iyi yanı yatağımdı. Saatlerce yatakta
"Hadi, uzat elini." yatmaya bayılır, bazen gündüzleri de yorganı çeneme kadar çekip ya
Elimi uzattım. Elimi kavrayıp sallamaya başladı. Sonra sallamayı tardım.
Güzeldi yatağın içi, hiçbir şey olmazdı orda, insan yok, hiçbir kesip bana baktı. Papyonunun mavisinden daha açık bir maviydi göz
şey yok. Annem birkaç kez gündüz yatarken yakalamıştı beni. leri. Gözleri neredeyse harikuladeydiler. Bana bakıp elimi tutmayı
"Henry, kalk! Bir çocuğun bütün günü yatakta geçirmesi doğru sürdürdü.
Giderek sıkıyordu elimi. değil! Hadi kalk! Bir şeyler yap!"
"Sert biri olduğun için seni kutlamak isterim."
Ama yoktu yapacak bir şey.
Giderek sıkıyordu elimi.
O gün yatağa girmedim. Annem müdürün notunu okuyordu. Bir
"Ben sert biri miyim sence?" süre sonra hıçkırıklarını duydum, ağlıyordu.
Sonra inlemeler geldi.
Cevap vermedim.
"Ah, tanrım! Utandırdın bizi! Küçük düşürdün! Ya komşular duyarsa?
Elimin kemiklerini çatırdatmaya başladı. Her parmak kemiğimin
Ne düşünecekler?" yanındaki parmağa bıçak gibi battığını hissediyordum. Gözlerimin
Komşularla bir kez bile konuşmamışlardı.
önünde kırmızı flaşlar patlıyordu.
Kapı açıldı, annem hışımla girdi odaya: "Böyle bir şeyi nasıl ya
"Ben sert biri miyim sence?" diye sordu. pabildin annene?"
"Öldüreceğim seni," dedim.
Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Suçluluk duydum.
"Ne yapacaksın?"
"Baban eve gelince görürsün gününü!"
Bay Knox biraz daha sıktı elimi. Mengene gibiydi eli. Yüzündeki
Odanın kapısını çarparak çıktı ve ben oturup bekledim. Kendimi her
gözeneği görebiliyordum. suçlu hissediyordum bir şekilde...

"Sert erkekler bağırmaz değil mi?"
Babamın geldiğini duydum. Kapıyı mutlaka çarpar, gürültü yapar,
Yüzüne bakamıyordum artık. Yüzümü masaya yasladım. yüksek sesle
konuşurdu. Gelmişti. Birkaç dakika sonra yatak odamın
"Ben sert biri miyim sence?" diye sordu Bay Knox. kapısı açıldı. Yaklaşık
bir dpksan boyunda, iri bir adamdı babam. Her
Biraz daha sıktı elimi. Bağırmak zorunda kaldım, ama sınıftakile-
şey yok oldu, oturduğum iskemle, duvar kâğıdı, duvarlar, tüm düşün rin
beni duymamaları için mümkün olduğunca sessiz bağırmıştım. celerim.
Güneşi örten karanlıktı o, içindeki hiddet her şeyin tamamen
"Şimdi söyle, ben sert biri miyim?" yok olmasına neden oluyordu. Kulak,
burun ve ağızdan ibaretti, yüzü
Bekledim. Söylemek istemiyordum. Sonra, "evet," dedim. ne
bakamıyordum, hiddetten kızarmıştı yüzü.
Bay Knox elimi bıraktı. Elime bakmaya korkuyordum. Yan tara
"Peki, Henry. Banyoya." fımda sallandırdım. Sineğin gitmiş olduğu
dikkatimi çekti, sinek ol
Banyoya girdim ve arkamdan kapıyı kapattı. Duvarlar beyazdı. mak o
kadar da kötü olmasa gerek diye düşündüm. Bay Knox bir kâ
Bir banyo aynası ve çerçevesi kararmış bir pencere vardı banyoda.
ğıt parçasına bir şeyler yazıyordu.
Babam uzanıp bir çengele asılı duran ustura kayışını aldı. İlerde bir
"Evet Henry. Ailene küçük bir not yazıyorum ve bunu onlara ver
çok kez tekrarlanacak dayaklarımın ilkini yemek üzereydim. Ve her meni
istiyorum. Vereceksin bunu onlara değil mi?" seferinde dayağı nedensiz
yediğimi düşünecektim.
"Evet."
27
26

"Peki, indir pantolonunu." ne oturdum ama kıçım hâlâ yanıyordu. Babam
her yemekte yaptığı gi
Pantolonumu indirdim. bi işinden söz ediyordu.
"Şortunu indir."
"Sullivan'a üç dağıtım güzergâhını ikiye indirirse her vardiyadan
İndirdim. bir işçi tasarruf edeceğini söyledim. Kimsenin doğru dürüst
çalıştığı

Ve vurdu, kayışla. İlk darbede fazla acı hissetmedim ama sarsılmış yok allahın cezası yerde..." tım. İkincisi daha çok yakmıştı canımı. Her darbeyle biraz daha fazla
"Seni dinlerlerse iyi ederler Baba," dedi annem. yanıyordu canım. Önceleri duvarların, tuvaletin ve küvetin bilincindey-
"Lütfen,” dedim, "lütfen bağışlayın beni, canım yemek istemi dim. Daha sonra hiçbir şey göremez oldum. Kayışı indirirken bir yan yor..." dan da azarlıyordu beni, ama sözlerini anlayanııyordum. Güllerini dü
"Yiyeceksin YEMEĞİNİ!" dedi babam. "Annen pişirdi bu yemeği." şündüm, bahçede nasıl gül yetiştirdiğini. Garajda duran arabasını dü
"Evet," dedi annem, "havuç, bezelye, rosto."
şündüm. Bağırmamaya çalıştım. Bağırırsam dururdu belki, ama bunu
"Ve püre," dedi babam. ve bağırmamı istediğini bilmek engelliyordu bağırmamı. Sessiz kalır
"Aç değilim." ken yaşlar akıyordu gözlerimden. Bir süre sonra bir girdaba dönüştü her
"Tabağındaki her havuç ve bezelye tanesini yiyeceksin!" dedi ba
şey, karmakarışık oldu. Orda sonsuza dek kalma olasılığının dışında bam.
 hiçbir şey kalmamıştı. Nihayet, aniden harekete geçen bir şey gibi hıç
Yemeye başladım. Korkunçtu. Onları yiyordum sanki, inandıkları kırmaya başladım, yüzümden akan tuzlu sıvıyı yutarak. Babam durdu.
şeyi, oldukları şeyi. Çiğnemiyordum, yutuyordum kurtulmak için. Bu
Orda değildi artık. Küçük pencerenin ve aynanın bilincine vardım arada babam yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu söyleyip duruyordu. tekrar.
Çengelden uzun, kahverengi ve kıvrılmış ustura kayışı sarkı
Dünyanın birçok yerinde, hatta Amerika’da bile aç insanlar varken yordu.
Eğilip pantolonumu ve şortumu yukarı çekemediğim için, elbi böyle bir yemek yiyebildiğimiz için ne kadar şanslıydık. selerim ayaklarıma dolanarak tuhaf bir şekilde kapıya yürüdüm. Ban
"Tatlı ne var Anne?" diye sordu babam. yonun kapısını açtım, annem holde duruyordu.
Yüzü korkunçtu, yağlıydı, zevkten ıslak dudakları öne doğru çık
"Doğru değildi yaptığı," dedim anneme, "neden bana yardım et mıştı.
Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, beni hiç dövmemiş gibi. medin?"
Yatak odama döndüğümde bu insanların benim gerçek ailem olmadık
"Baba her zaman haklıdır," dedi. larını, beni evlat edindiklerini ve artık benden memnun olmadıklarını

Sonra uzaklaştı. Pantolonumu ayaklarımda sürüyerek yatak oda düşündüm.
ma yürüyüp, yatağın kenarına oturdum. Şilte canımı yakıyordu. Tel
kapıdan dışarı bakınca babamın güllerinin büyümekte olduklarını fark
10 ettim. Sarı, kırmızı, beyaz güller, iri ve dolgun. Güneş alçalmış ama
henüz batmamıştı, günün son ışığı pencereden içeri sızıyordu. Güne
Lila Jane komşu evde yaşayan, benle yaşıt bir kızdı. Mahallenin ço
şin bile babama ait olduğunu, onun evinin üstüne parladığı için benim
cukları ile oynamama hâlâ izin yoktu ama yatak odamda oturmak sıkı-
güneşe hakkım olmadığını hissediyordum. Güllerinden farksızdım, cı
oluyordu genellikle. Dışarı çıkıp arka bahçede dolanır, etraftaki ona ait olan
bir şeydim.
şeylere bakardım. Böceklere daha çok. Veya çimlere oturup hayal ku-
rardım. Kurduğum hayallerden biri istediğinde her vuruşunu sayıya
9
çeviren ünlü bir beyzbolcu olduğumdu. Ama arada sırada karşı takı mın
oyuncularını şaşırtmak için ıskalardım topu. Canım isteyince sayı
Beni akşam yemeğine çağırdıklarında pantolonumu çekip, pazarları
yapıyordum. Bir mevsim, temmuza girerken sadece 0,139'luk bir orta-
hariç yemek yediğimiz küçük kahvaltı masasına yürüyebilecek du lamam
vardı ve bir tek sayı vuruşu yapmıştım. HENRY CHINASKI BİT-
rumdaydım. İskemlenin üstüne iki yastık konmuştu. Yastıkların üstü
Tİ diye yazıyordu gazeteler. Sonra vurmaya başlamıştım. Hem de ne
28
29

Elbisesini kaldırdı. Mavi külot. vuruşlar! Bir keresinde arka arkaya 16 sayı vuruşu yaptırdım kendi
"Şuraya uzanalım," dedim. me. Bir başka sefer tek bir oyunda 24 sayı vuruşu yaptım. Mevsim so
Otlara uzandık. Onu saçlarından kavrayıp öptüm. Sonra elbisesini nunda 0,523 olmuştu ortalamam. kaldırıp külotuna baktım. Elimi kıçına koyup tekrar öptüm onu. Kıçını
Lila Jane okulda gördüğüm en güzel kızlardan biriydi. Okulun en
 mıncıklayıp sürekli öpüyordum. Uzun bir süre devam etti bu. "Hadi hoş kızlarından biriydi ve kapı komşumdu. Bir gün arka bahçedeyken
 yapalım," dedim sonra. Ne yapılması gerektiğinden pek emin değil gelip tel örgülere yaslandı ve bana baktı. dim ama yapılacak bir şeyler daha olmalıydı.
"Başka çocuklarla oynamıyorsun sen, değil mi?"
"Hayır, yapamam," dedi.
Baktım ona. Kızıl-kahverengi uzun saçları, koyu kahverengi göz
"Neden?" leri vardı.
"O adamlar görür."
"Hayır," dedim. "Oynamıyorum."
"Hangi adamlar?"
"Neden?"
"Orda!" diye işaret etti.
"Okulda yeterince görüyorum onları."
Otların arasından baktım. Yarım blok kadar ötede birkaç kişi yol
"Benim adım Lila Jane," dedi. onarımı yapıyordu.
"Benimki Henry."
"Onlar bizi göremez!"
Bana bakmayı sürdürüyordu. Ben de çimlere oturmuş ona bakı
"Görürler!" yordum. Sonra "Külotumu görmek ister misin?" diye sordu.
Ayağa kalktım. "Allah kahretsin!" dedim ve arsadan çıkıp eve
"Tabii," dedim. döndüm.
Elbisesini kaldırdı. Külotu pembe ve temizdi. Güzel görünüyordu.
Elbisesini indirmedi, kıçını görebilmem için arkasını döndü. Güzeldi kıçı.
Sonra indirdi elbisesini. "Allahaısmarladık," dedi ve uzaklaştı.
Lila Jane'i bir süre akşamüstleri görmedim. Önemi yoktu. Ameri
"Güle güle," dedim. kan futbolu mevsimiydi ve ben -hayallerim de- büyük

bir oyun kuru cuydum. Topu kolumla 80 metre ileri fırlatıyor, 70 metre şutluyor- dum. Ama ender şut atıyorduk, topu ben taşıdığımda gerek kalmıyor
Her akşamüstü tekrarlanıyordu bu. "Külotumu görmek ister mi du. İri oyunculara karşı koşarken müthiştim. Dağıtıyordum onları. sin?"
Beş-altı kişi zor indiriyordu beni yere. Bazen, beyzbolda olduğu gibi, "Tabii." onlara acıyıp 10 metre kadar koştuktan sonra beni indirmelerine izin
Külotu hemen hemen her gün bir başka renkti ve her seferinde bi- veriyordum. Bazen kötü sakatlanıyor, saha dışına taşınıyordum. Be raz daha güzel görünüyordu. nim yokluğumda takımım yenik duruma düşüyordu, 40-17 gibi. Ma
Bir akşamüstü Lila bana külotunu gösterdikten sonra, "Gel yürü
çın bitimine 3-4 dakika kala sakatlanmama bozulmuş bir şekilde oyu yüşe çıkalım," dedim. na giriyordum tekrar. Topu ne zaman elime geçirsem sayıya koşuyor
"Olur," dedi. dum. O ne tezahüratı! Müdafaada da bütün indirici hareketleri ben
Ön tarafta buluştuktan sonra yürümeye başladık. Gerçekten çok yapıyor, karşı takımın toplarını kesiyordum. Her yerdeydim. Chinas- güzel bir kızdı. Boş bir arsanın önüne gelene dek konuşmadan yürü ki, Canavar! Maçın bitiş düdüğü çalmak üzereyken kendi ceza saha dük. Otlar uzun ve yeşildi. mızda topu kaptım. İleri koşup sağa sola aldatıcı deparlar atıyor, beni
"Arsaya girelim," dedim. durdurmaya çalışırken yere düşen müdafaa oyuncularının üstlerinden
"Olur," dedi Lila Jane. atlıyordum. Kendi takımımda bana yardım eden yoktu. Benim takı
Uzun otların arasında yürümeye başladık. mım hanım evlatlarından oluşmuştu. Nihayet beni indirmek için üstü
"Külotunu bir daha göster bana."

31

30

w cuğun alnına isabet edip yere düştü. Çocuk bir an öylece durdu sonra me çullanan beş adamı da beraberimde sürükleyerek sayı çizgisini koşarak uzaklaştı, ağlayıp bağırıyordu. Koşarak arka kapıdan çıktı ve geçtim ve maçı kazanmamızı sağlayan sayıyı yaptım. kayboldu. Küçük bir konserve

kutusu. Şaşırmıştım, onun gibi iri biri bu şekilde ağlıyordu. Delsey'de bir ilkemiz vardı. Asla sesimizi çıkar mazdık. Muhallebi çocukları bile ses etmeden yerlerdi dayaklarını. Bu
Bir akşamüstü, arka kapıdan arka bahçeye giren iri biri ile karşı
Marmount'lularda iş yoktu. karşıya buldum kendimi. Karşıma dikilmiş bana bakıyordu. Benden
"Bana yardım etmen gerekmezdi," dedim Lila Jane'e. bir yaş kadar daha büyüktü ve benim ilkokulumdan değildi. "Ben
"Sana vuruyordu!"
Marmount İlkokulu'ndanım," dedi.
"Canım yanmadı."
"Burdan gitsen iyi edersin," dedim ona. "Babam birazdan burda
Lila Jane koşarak arka kapıdan çıktı, kendi bahçesine girip eve olur." kaçtı.
Lila Jane hâlâ benden hoşlanıyor, diye düşündüm.
"Öyle mi?" diye sordu.
Ayağa kalktım. "Ne işin var burda?"
"Siz, Delsey İlkokulu öğrencilerinin kabadayı geçindiklerini duy
11 dum."
"Okullar arası maçları kazanıyoruz hep."
İkinci ve üçüncü sınıfta da beyzbol oynama olanağı bulamamıştım,
"Hile yapıyorsunuz da ondan. Sahtekârlardan hoşlanmayız biz ama bir şekilde oyuncu olarak gelişmekte olduğumu hissediyordum.
Marmount'lular."
Elime tekrar bir beyzbol sopası aldığımda topu binanın üstünden aşı
Eski bir mavi gömlek vardı üstünde, üst düğmeleri iliklenmemişti.
 racağımı biliyordum. Bir gün ortalıkta dolanırken öğretmenlerden biri
Sol bileğine deri bir bileklik takmıştı. geldi yanıma.
"Kabadayı mısın?" diye sordu.
"Ne yapıyorsun sen?"
"Hayır."
"Hiçbir ş,ey."
"Garajınızda neler var? Garajınızdan bir şey almayı düşünüyo
"Beden eğitimindeyiz. Katılmak zorundasın. Özürlü müsün?" rum."
"Ne?"
"Ordan uzak dur."
"Herhangi bir rahatsızlığın var mı?"
Garajın kapıları açıktı, içeri girdi. Fazla bir şey yoktu orda. Hava

"Bilmem." sı inmiş bir deniz topu gördü, eğilip aldı.
"Gel benimle."
"Galiba bunu alacağım."
Bir grubun yanına gitti. Ayaktopu oynuyorlardı. Ayaktopu beyz-
"Bırak onu." bo! gibiydi ama futbol topuyla oynanıyordu. Atıcı topu vurucuya doğ
"Yutturacağım bunu sana!" deyip topu kafama fırlattı. Eğildim ve ru yuvarlıyor ve vurucu topu şutluyoıdu. Karşı takımın oyuncuların top üstümden geçti. Garajdan çıkıp üstüme yürüdü. Geri çekildim. dan biri topu yere düşmeden tutarsa dışardaydın. Orta sahaya doğru
Peşimden geldi. "Sahtekârlar asla başarılı olamazlar!" dedi. Yum yuvarlanır veya havaya dikilirse alabildiğince kale alıyordun. ruğunu salladı. Eğildim. Kolunun rüzgârını hissettim. Gözlerimi kapa
"Adın ne senin?" diye sordu öğretmen. tıp saldırdım ve yumruklamaya başladım. Arada sırada isabet ettiri
"Henry." yordum. Yumruk yediğimi de hissediyordum ama canım acımıyordu.
Gruba yanaştı. "Dinleyin," dedi, "Henry 1. kalede oynayacak."
Korku hissediyordum daha çok. Yumruklamaya devam etmekten baş
Benim sınıfımdandılar. Hepsi beni tanıyordu. 1. kale en zor mev ka yapabileceğim bir şey yoktu. Sonra bir ses duydum. "Kesin!" Lila kilerden biriydi. Birinci kaleye geçtim. Bana karşı cepheleneceklerini
Jane bağırmıştı. Benim arka bahçemdeydi. İkimiz de dövüşmeyi kes-
 biliyordum. Atıcı topu son derece yavaş yuvarladı vurucuya ve vurucu tik. Eski bir konserve kutusunu alıp üstümüze fırlattı. Marmount'lu ço
33
32

topa çaktı. Sert bir şut atmıştı, göğsüme geliyordu, sorun değildi ama.
 pencerelerinden birinin camı aşağı inecek gibi göründü. Böyle vuruş
Top çok büyüktü, ellerimi açıp tuttum. Topu atıcıya yuvarladım. Bir
 görmemiştim daha önce! Top bayrak direğinin tepesine çarpıp sahaya
 sonraki aynı şeyi yaptı. Biraz daha yüksekti bu kez. Ve biraz daha döndü tekrar. Basit sayı. Cappalletti kaleleri dolanırken bizimkiler çok sert. Sorun yok, tuttum. Sonra Stanley Greenberg geçti vurma noktası havalıydılar önlerinde beyaz "D" harfi olan yeni mavi kepleriyle. na. Sonum gelmişti. Şansım sona ermişti. Atıcı topu yuvarladı ve

Miranda'lı çocuklar pes ettiler ondan sonra. Bizi nasıl yakalaya
Stanley çaktı. Mermi gibi geliyordu, yüzüme doğru. Eğilmek istedim
caklarını bilmiyorlardı, mücadele etmenin ne olduğunu. Bir sonraki ama
eğilmedim. Top ellerime çarptı ve tutmuştum. Topu alıp atıcı vurucumuz
iki kale çaldı. Korkunç tezahürat! Bitmişti. Yapabilecekle noktasına doğru
yuvarladım. Üç kez yanmışlardı, hücum sırası biz- ri bir şey yoktu. Sonraki
vurucu üç kale çaldı. Atıcı değiştirdiler. Sıra deydi. Saha kenarına doğru
ilerledim. Yürürken yanımdan biri geçti daki bir kale çaldı. 7. Bölüm
bitmeden 9 sayı çekmiştik. ve, "Chinaski, bokumun büyük kalecisi!" dedi.
Miranda'lılar 8. bölümde hücum haklarını kullanamadılar. 5. sınıf
Saçları vazelinli, burun deliklerinden uzun siyah kıllar fışkıran ço
öğrencilerinin saldırısına uğradılar. Aralarında bir de 4. sınıf öğrencisi
cuktu. Döndüm ve "Hey!" dedim. Durdu. Baktım ona. "Bundan sonra
vardı. Miranda'lı çocuklar malzemelerini toparlayıp kaçtılar. Kovala tek
söz bile etmeyeceksin bana." Korku gördüm gözlerinde. O yerini dık
onları, sokağa kadar. alırken ben tel örgüye yaslandım, hücum sırası
bizdeydi. Takım arka
Yapacak bir şey yoktu, çok geçmeden bizden iki kişi dövüşmeye
daşlarımdan hiçbiri bana yakın durmuyordu, ama umursamıyordum.
başlamıştı. İyi kapışmışlardı. Maçı izlemek için kalan öğretmenlerden
Arayı kapıyordum. biri aralarına, girdiğinde ikisinin de burnu kanıyordu ve
yumruk sallı yorlardı. Öğretmen dayak yemeye ne kadar yaklaştığının
farkında de
ğildi.
Anlaşılır gibi değildi. En yoksul okullardan birine gidiyorduk, en yoksul ve
cahil aileler bizimkilerdi, kötü besleniyorduk, ama diğer il kokullardaki
çocuklardan daha iriydik. Korkarlardı bizden.
12
6. sınıf takımımız diğer 6. sınıf takımlarını eziyordu. 14-1, 24-3,
19-2 gibi skorlarla. Toplara vurabiliyorduk, güçlüydük.
Bir gece babam süt dağıtmaya çıkarken beni de yanma aldı. Süt araba
Bir gün kentin ortaokullar arası beyzbol şampiyonu Miranda Bell larını
atlar çekmiyordu artık, motorluydular. Süt şirketinde yükleme ortaokulu
takımı bize meydan okudu. Bir şekilde para toplandı ve bi yaptıktan sonra
güzergâha koyulduk. Sabahın en erken saatlerinde dı- zimkilere önünde
beyaz "D" harfi olan mavi kepler alındı. Kepler ya-
şarda olmak hoşuma gidiyordu. Ay henüz kaybolmamıştı, yıldızları

kışmıştı bizimkilere. Miranda Bell'in şampiyon 7. sınıf takımı sahaya
görebiliyordum. Soğuktu ama heyecan vericiydi. Babamın beni hafta
çıktığında bizim 6. sınıf takımı oyuncuları yüzlerine güldüler. Daha da
birkaç kez kayışla dövmek gibi bir alışkanlık edindiğini, aramızın iriydik,
daha dayıydık, farklı yürüyorduk ve onların bilmediği bir şey kötü
olduğunu düşününce beni neden yanma aldığını merak ettim. biliyorduk.
Biz, daha küçük sınıf öğrencileri de güldük yüzlerine. On
Her durakta arabadan fırlayıp bir veya iki şişe süt bırakıyordu. ları
istediğimiz yerde, sahada yakalamıştık ve bunun farkındaydık.
Bazen krem peynir, tereyağı veya portakal suyu da olabiliyordu. Müş
Çok kibar çocuklardı Miranda'lılar. Çok sessiz. En iri oyuncuları terilerin
çoğu boş şişelere ne istediklerine dair notlar bırakmışlardı. atıcılarıydı. İlk
üç atıcımızı oyun dışı etti, en iyi vurucularımızdan bir
Babam sık sık dağıtım için durarak yola devam etti. kaçını da. Bizim
atıcımız da Lowball Johnson'du ama. Lawball ondan
"Peki evlat, şimdi hangi yöne gidiyoruz?" aşağı kalmadı. Sürdü bu şekilde,
her iki tarafın da vurucuları ya oyun
"Kuzeye." dışı kalıyor, ya da tek kalelik küçük vuruşlar yapıyordu,
fazlasını yapan
"Doğru. Kuzeye gidiyoruz."
çıkmamıştı. 7. bölümün sonunda hücum sırası bizdeydi. Biftek Cappal-
Sokaklarda bir aşağı bir yukarı gidiyor, sık sık durarak şişeleri da letti
çiviledi bir tane. Tanrım, vuruşun sesi duyulmuştu sahada. Binanın
ğıtıyorduk.

"Peki, şimdi hangi yöne gidiyoruz?" Kadın bir duman halkası üfledi, sonra
parmağını uzatıp bozdu hal
"Batıya." kayı.
"Hayır, güneye gidiyoruz." "Dinle, ödemen gerek. Çaresizim."
Bir süre sessiz kaldık. "İçeri gir. Konuşalım."
"Seni kamyondan indirip kaldırımda bıraksam, ne yaparsın?" Babam içeri
girdi ve kapı kapandı. Uzun kaldı içerde babam. Gü
"Bilmiyorum." neş iyice yükselmişti. Babam dışarı çıktığında saçları
yüzüne düşmüş
"Yani, nasıl hayatta kalırsın?" tü ve gömleğini pantolonuna sokuyordu.

Kamyona tırmandı.
"Biraz önce balkona bıraktığın sütü ve portakal suyunu içerdim "O kadın parayı verdi mi?" diye sordum. herhalde." "Bu son duraktı," dedi babam, "devam edemeyeceğim. Kamyonu
"Sonra ne yaparsın?" teslim edip eve gidelim..
"Bir polis bulup ona ne yaptığını anlatırdım."
"Anlatırdın demek. Peki, ne derdin?"
"Kaybolmamı istediğin için bana 'batı'nın 'güney' olduğunu söyle O kadını tekrar görecektim. Bir gün okuldan eve döndüğümde sa diğini." londaki koltuklardan birinde oturuyordu. Annemle babam da orda
Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Bir süre sonra dağıtım bitmişti. oturmuşlardı ve annem ağlıyordu. Annem beni görünce yerinden fırla
Kahvaltı için bir kafeye girdik. Garson kadın yanımıza geldi. "Merha- yıp koşarak bana doğru geldi, kolumdan yakaladı. Beni yatak odama be
Henry," dedi babama. "Merhaba Betty." "Çocuk kim?" "Küçük götürüp yatağa oturttu. "Henry, anneni seviyor musun?" Sevmiyor
Henry bu." "Aynı sana benziyor." "Benim zekâma sahip değil ama." dum aslında ama o kadar üzgün görünüyordu ki, "Evet," dedim. Beni
"Umarım." salona geri götürdü.
Siparişlerimizi verdik. Pastırmalı yumurta. Yerken babam, "Şimdi "Baban bu kadını sevdiğini söylüyor," dedi bana. işin zor kısmına geldik," dedi.
"İlcinizi de seviyorum. Şimdi çıkar çocuğu burdan!"
"Nedir?" Babamın annemi çok mutsuz kıldığını hissettim.
"Alacaklarımı tahsil etmeliyim. Bazıları ödemek istemez." "Öldüreceğim seni," dedim babama.
"Ödemek zorundalar." "Çıkar çocuğu dışarı!"
"Bu kadını nasıl seversin?" diye sordum babama. "Burnuna bak.
"Ben de öyle diyorum onlara."
Yemeğimizi bitirip yola çıktık tekrar. Babam kamyondan inip ka Burnu fil hortumunu andırıyor!"
"Tanrım," dedi kadın, "buna katlanmak zorunda değilim!" Baba pıları çalıyordu. Yüksek sesle şikâyet ettiğini duyabiliyordum. "PEKİ
BEN NASIL DOYURACAĞIM KARNIMI? SÜTÜ MİDEYE İNDİRDİN, SIÇ BA ma baktı: "Seç Henry! Seçimini yap! Hemen!"
"Yapamıyorum! ikinizi de seviyorum!"
KALIM PARALARI ŞİMDİ!"
Her seferinde değişik bir cümle kullanıyordu. Bazen parayı alı-

"Öldüreceğim seni!" dedim babama. yordu, bazen de alamıyordu. Yanıma gelip kulağıma bir şamar çaktı, yere yığıldım. Kadın aya
ğa kalkıp koşarak evden çıktı. Babam arkasından koştu. Kadın baba
Sonra bungalovların bulunduğu bir avluya girdiğini gördüm. Bir kapı açıldı ve kapının önünde, üstünde bol, ipek bir kimono olan bir mın arabasına atlayıp çalıştırdı ve yola çıktı. Her şey çok çabuk geliş kadın belirdi. Sigara içiyordu. "Dinle tatlım, parayı almak zorunda mişti. Babam kadının ve arabanın arkasından koşmaya başladı. "ED- yım. Herkesten çok borçlandın bana!" NA! EDNA! GERİ DÖN!" Babam sonunda arabayı yakaladı, uzanıp ön
Kadın yüzüne güldü babamın. koltuktan Edna'nın çantasını kaptı. Sonra araba hızlandı ve babam
"Bak güzelim, yarısını öde, elimde gösterebileceğim bir şeyler ol çanta ile kalakaldı.
"Bir şeyler döndüğünü biliyordum," dedi annem bana. "Arabanın sun."
36 37

bagajına gizlenip yakaladım onları. Baban o korkunç kadınla beraber dum. Yataktan kalkıp parmak uçlarımda kapılarının önüne gidip din getirdi beni buraya. Şimdi de arabasını aldı o kadın." ledim. Yatak gıcırdayıp duruyordu. Sonra kesildi. Telaşla odama gidip
Babam Edna'nın çantası ile geri geldi. "Herkes eve girsin!" İçeri yatağa girdim. Annemin banyoya gittiğini duydum. Sifon çekildi ve girdik ve babam beni yatak odama kilitledikten sonra tartışmaya baş dışarı çıktı.
ladılar. Yüksek sesle tartışıyorlardı ve çok çirkindi. Sonra babam an
Ne korkunç şey! Neden gizli yaptıkları anlaşılıyordu. Bir de her neme vurmaya başladı. Annem haykırıyor, babam vurmayı sürdürü kesin yaptığını düşünmek! Öğretmenler, müdür, herkes! Çok aptal- yordu. Pencereden dışarı çıkıp ön kapıdan içeri girmeye çalıştım. Ki caydı. Sonra Lila Jane ile yaptığımı düşündüm, o kadar da aptalca gel litliydi. Arka kapıyı denedim, pencereleri. Her yer kilitliydi. Arka medi bana. bahçede durup bağrışmaları ve dayak seslerini dinledim.
Sonra dayak sesleri ve bağrışmalar kesildi, tek duyabildiğim an
Ertesi gün sınıfta bütün gün bunu düşündüm. Kızlara bakıp onlar nemin hıçkırıklarıydı. Uzun süre hıçkırdı. Sonra giderek azaldı ve so la yaptığımı hayal ettim. Hepsi ile yapıp bebeklerim olacaktı. Dünyayı nunda kesildi.
benim gibi adamlarla dolduracaktım, büyük beyzbolcularla. O gün son

derste öğretmenimiz Bayan Westphal, "Henry, dersten sonra kalır mısın?" dedi bana.
13
Zil çaldı ve diğer çocuklar çıktılar. Sıramda oturup bekledim. Ba yan Westphal sınav kâğıtlarına bakıyordu. Belki benimle yapmak isti
İlk öğrendiğimde 4. sınıftaydım. En son öğrenenlerden biri olmalıy yor, diye düşündüm. Elbisesini kaldırıp deliğine baktığımı hayal et dım çünkü hâlâ kimse ile konuşmuyordum. Teneffüste bir kenarda du tim. "Tamam Bayan Westphal, ben hazırım." rurken bir çocuk yaklaştı yanıma.
Kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı. "Peki Henry, önce karatah
"Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu. taları sil. Sonra silgileri dışarı çıkarıp tozlarını al."
"Neyin?"
İstediğini yaptım ve tekrar sırama oturdum. Bayan Westphal sınav
"Düzüşmenin." kâğıtlarına bakmayı sürdürüyordu. Dar, mavi bir elbise vardı üstünde,
"Nedir o?" iri altın küpeler takmıştı. Burnu küçüktü ve çerçevesiz gözlük takıyor
"Annenin bir deliği var..." -işaret parmağı ile baş parmağını bir du.
Bekledim, bekledim. Sonra, "Bayan Westphal, kalmamı neden is leştirip bir halka yaptı- "babanın da bir kam ışı..." sol işaret parmağını tediniz?" diye sordum. halkanın içinden geçirip ileri geri oynattı. "Sonra babanın kamışı bir
Başım kaldırıp baktı bir süre. Gözleri yeşil ve derindiler. "Seni sı sıvı püskürtür ve bazen annenin bebeği olur, bazen olmaz." nıfta tutuyorum çünkü bazen kötüsün."
"Tanrı yapar bebekleri."
"Öyle mi?" diye gülümsedim.
"Palavra," dedi çocuk ve uzaklaştı.
Bayan Westphal baktı bana. Gözlüklerini çıkarıp bakmayı sürdür
İnanamıyordum. Teneffüs bittikten sonra sınıfta oturup bunu dü dü.
Bacakları masanın arkasındaydılar. Elbisesinden içeri bakamıyor-
şündüm. Annemin bir deliği, babamın ise sıvı püskürten bir kamışı dum.
vardı. Nasıl oluyor da böyle şeylere sahip olup her şey normalmiş gibi
"Çok ilgisizdin bugün Henry." davranabiliyorlardı, havadan sudan konuşurken arada bu işi yapıp
"Öyle mi?" kimseye anlatmıyorlardı? Babamın sıvısından olduğumu

düşündükçe
"Konuşma tarzına dikkat et. Bir bayanla konuşuyorsun!" kusacak gibi oluyordum.
"Biliyorum..."
"Küstahlaşma!"
O gece ışıklar söndükten sonra uyanık kalıp sesleri dinledim. Ger
"Ne derseniz haklısınız."
çekten de sesler duydum. Yatakları gıcırdıyordu. Yayları duyabiliyor
Bayan Westphal ayağa kalkıp masanın arkasından çıktı. Sıra aralı-
38
39

■
ğmda yürüyerek karşımdaki sıranın üstüne oturdu. Uzun ve hoştu ba
14 cakları, ipek çoraplar giymişti. Gülümsedi ve elini uzatıp bileğime do-
kundu.
Daha sonra hastanede dizlerimi bir şeye batırılmış pamukla siliyorlar
"Ailen fazla sevgi vermiyor sana değil mi?" dı. Yanıyordu dizlerim.
Dirseklerim de.
"Öyle şeylere ihtiyacım yok benim," dedim.
"Henry, herkesin sevgiye ihtiyacı vardır." Doktor ve bir hemşire üstüme
eğilmişlerdi. Yataktaydım, güneş
ışığı giriyordu pencereden. Hoşnuttum orda olmaktan. Doktor gülüm
"Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok."
"Zavallı çocuk." sedi. Hemşire de doğrulup gülümsedi. Güzeldi orası.
Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, başımı yavaşça ellerinin arasına "Adın var
mı senin?" diye sordu doktor. aldı. Eğilip göğsüne bastırdı başımı.
Kollarımı uzatıp bacaklarına sa "Henry." rıldım. "Henry ne?"
"Henry, herkesle dövüşmekten vazgeçmelisin! Sana yardım et "Chinaski."
mek istiyoruz."
"PolonyalI ha?"
"Alman."
Bayan Westphal'un bacaklarına daha sıkı sarıldım. "Peki," dedim,
"düzüşelim!" "Neden kimse Polonyalı olmak istemez?"
Bayan Westphal beni itti ve geri çekildi. "Almanya'da doğdum ben."
"Ne dedin?" "Nerde oturuyorsun?" diye sordu hemşire.
" 'Düzüşelim!' dedim." "Annem babamla."
Uzun süre baktı bana. Sonra, "Ne dediğini kimseye söylemeyece "Öyle
mi?" diye sordu doktor, "peki, neresi orası?"
"Dizlerime ve dirseklerime ne oldu?"
ğim, ne müdüre, ne babana, ne de annene. Ama asla, asla bir daha
"Bir araba çarptı sana. Tekerleklerin altında kalmadın allahtan. söyleme
bunu bana, anladın mı?"
"Anladım." Görgü tanıkları adamın sarhoş olduğunu söylüyorlar. Vurup
kaçmış.
"Peki, eve gidebilirsin artık." Plaka numarasını almışlar ama. Yakalarlar."
"Güzel bir hemşiren var..." dedim.
Kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Bayan Westphal,

"iyi akşamlar Henry," dedi. "Teşekkür ederim," dedi hemşire.
"Onunla çıkmak ister misin?" diye sordu doktor.
"İyi akşamlar Bayan Westphal."
"Ne demek o?"
"Onunla gezmek ister misin?"
Olanları düşündüm sokakta yürürken. Aslında düzüşmek istediği, ama yaşım küçük olduğu için müdürün veya ailemin öğrenmesinden "Onunla yapabilir miyim bilmiyorum. Yaşım küçük."
çekindiği hissine kapıldım. Onunla o odada yalnız olmak heyecanlan "Neyi yapabilir misin?"
"Anla işte." dırmıştı beni. Bu düzüşme meselesi hoştu. İnsanın aklını meşgul ede
"Peki," diye gülümsedi hemşire, "dizlerin iyileştikten sonra gel cek fazladan bir şeydi. beni gör, elimizden geleni yaparız."
Eve giderken karşıdan karşıya geçmek zorunda olduğum geniş bir
"Müsaadenle," dedi doktor, "gidip bir başka kaza olayı ile ilgilen bulvar vardı. Yaya geçidinde yürümeye başladım. Üstüme gelen bir meliyim.”
Odadan çıktı. araba belirdi birden. Yavaşlamıyordu. Sağa sola yalpalıyordu. Geliş
"Evet," diye gülümsedi hemşire, "hangi sokakta oturuyorsun?" yolundan kaçmak istedim ama beni izliyordu sanki. Farları ve teker lekleri gördüm. Araba bana çarptı ve her şey karardı... "Virginia Caddesi."
"Numarayı da söyle tatlım."
41
40

bana! O allahın cezası süt kamyonundan bıktım! Altın Eyalet Süt M a
Evin numarasını söyledim. Telefon olup olmadığını sordu. Numa mulleri'. Altın Eyaletmiş, kıçımın kılları! Güney Denizlerine taşınaca rayı bilmediğimi söyledim.
ğız. Hindistan cevizi ve ananasla besleneceğiz!"
"Ziyan yok," dedi, "buluruz. Tasalanma. Şansın varmış. Başında
Arabaya varınca babam beni ön koltuğa yerleştirdi, direksiyona bir şiş var, biraz da derin sıyrılmış." geçti ve arabayı çalıştırdı.
Güzel kadındı, ama dizlerim iyileştikten sonra beni görmek iste
"Nefret ederim ayyaşlardan! Babam ayyaştı. Kardeşlerim ayyaş.
meyeceğini biliyordum.

Ayyaşlar zayıf olurlar. Korkaktırlar. Vurup kaçan ayyaşlara müebbet
"Burda kalmak istiyorum," dedim ona. hapis cezası verilmeli!"
"Ne? Evine, ailenin yanına gitmek istemiyor musun yani?"
Arabayı eve doğru sürerken benimle konuşuyordu.
"Hayır. İzin ver burda kalayım."
"Güney Denizlerinde yerlilerin ottan yapılmış kulübelerde yaşa
"Bunu yapamam tatlım. Bu yataklar gerçekten hasta ve yaralı olan dıklarını biliyor muydun? Sabah kalktıklarında meyveler ağaçlardan insanlara lazım." yere dökülür. Yerden alıp yerler, hindistan cevizi ve ananas. Yerliler
Gülümseyip odadan çıktı. beyazları tanrı gibi görürler! Balık tutarlar, domuz kızartırlar. Yerli kızlar dans eder, ottan yapılmış etekler giyer ve erkeklerinin kulak ar
Babam geldiğinde doğru odaya girip yataktan çekti beni. Kucağı kalarını okşarlar. Altın Eyalet Süt Mamulleri, benim kıllı kıçım!" na alıp odadan çıkardı ve koridorda ilerledik.
Ama gerçekleşmeyecekti babamın düşü. Bana çarpan adamı bu
"Seni küçük hergele! Ben sana karşıdan karşıya geçerken İKİ tara lup hapse attılar. Bir karısı, üç de çocuğu vardı ve işsizdi. Meteliksiz fa da bakmayı öğretmedim mi?" bir ayyaştı. Adam bir süre hapis yattı, ama babam davacı olmayınca
Hızla yürüyordu koridorda. Hemşirenin yanından geçtik.
çıktı. "Şalgamdan kan çıkaramazsın," demişti babam.
"Güle güle, Henry," dedi.
"Allahaısmarladık."
Tekerlekli iskemlede ve yaşlı biri ile asansöre bindik. Arkasında
15 bir hemşire duruyordu. Asansör inmeye başladı.
"Ölüyorum galiba," dedi yaşlı adam. "Ölmek istemiyorum. Kor
Babam mahallenin çocuklarını evimizin önünden kovardı sürekli. On- kuyorum ölümden..." larla oynamamam söylenmişti ama sokağın öbür yanına gidip onların
"Yeterince yaşamışsın yaşlı osuruk!" diye söylendi babam. oyunlarını izlerdim.
Yaşlı adam afallamıştı. Asansör durdu. Kapı açılmadı. Asansörcü-
"Hey, Heinie!" diye bağırırlardı, "neden Almanya'ya geri dönmü yü fark ettim. Küçük bir tabureye oturmuştu. Parlak kırmızı üniforma yorsun?" lı, kırmızı kepli bir cüce.
Almanya doğumlu olduğumu öğrenmişlerdi bir şekilde. En kötü

Cüce babama bakıp, "bayım, siz iğrenç bir ahmaksınız!" dedi. sü, benimle yaşıt olmaları, sürekli beraber takılmaları yetmiyormuş gi
"Bıdık," diye yanıt verdi babam, "ya kapıyı açarsın, ya da kıçını bi aynı Katolik okuluna gitmeleriydi. Sert tiplerdi hepsi, her gün saat tekmelerim."
 lerce Amerikan futbolu oynar, mutlaka yumruklaşırlardı. Grubun önde
Kapı açıldı. Binadan çıktık. Hastanenin bahçesinden geçerken ku gelen dört elemanı Chuck, Eddie, Gene ve Frank'tı. cağında taşıdı babam beni. Üstümde hastane entarim vardı hâlâ. Bir
"Hey, Heinie, Krautland'e dön!" elinde içinde elbiselerimin olduğu büyükçe bir torba taşıyordu babam.
Onlarla anlaşmak olanaksızdı...
Rüzgâr entarimi uçurunca bandajlanmamış dizlerimi gördüm, sıyrıl mış ve tentürdiyotlu. Koşarcasına yürüyordu babam bahçede.
Sonra kızıl saçlı bir çocuk taşındı Chuck'ın yanındaki eve. Özel
"Yakalandığında dava edeceğim o orospu çocuğunu!" dedi ba bir okula gidiyordu. Bir gün kaldırımda otururken evinden dışarı çıktı. bam. "Son kuruşuna kadar alacağım! Hayatımın sonuna dek bakacak

tü. Kızıl ileri doğru koşmaya başladı, uçtu ve topu yakaladı. Birkaç
Gelip yanıma oturdu. "Merhaba, benim adım Kızıl." kez yerde yuvarlandı ama top ellerindeydi hâlâ.
"Benimki Henry."
"Çok iyisin, Kızıl. Nasıl bu kadar iyi olabildin?"
Orda oturup çocukların futbol oynamalarını izledik. Kızıl'a bak
"Babam öğretti bana. Sık sık çalışırız." tım.
Kızıl benden iyice uzaklaşıp yolladı bir tane. Geriye doğru koşar
"Neden sol elinde eldiven var?" ken top başımın üstünden geçecek gibi görünüyordu. Kızıl'ın evi ile
"Tek kolum var da ondan," dedi.
Chuck'ın evinin arasında bir çit vardı, geri geri koşarken çite takılıp
"Elin gerçek gibi duruyor." düştüm. Top çite çarpıp yan bahçeye düştü. Topu almak için Chuck'ın
"Takma. Kolum takma. Dokun bak." bahçesine girdim. Chuck topu bana attı. "Oynamak için bu yaratığı mı
"Ne?" buldun Heinie?"

"Dokun. Takmadır."
Dokundum. Sertti, taş gibi.
Birkaç gün sonra Kızıl'ın ön bahçesinde topu atıp tutuyorduk.
"Nasıl oldu?"
Chuck ve arkadaşları ortalıkta yoktular. Kızılla giderek ilerletiyorduk
"Böyle doğmuşum. Dirseğime kadar takmadır kolum. Dirseğimin oyunu.
Çalışmaktı önemli olan. İnsana bir fırsat tanınması yeterliydi. ucunda
küçük parmaklar var, tırnaklı filan, ama işe yaramıyor par
Birileri fırsatların kime tanınacağını denetliyordu sürekli. maklarım."
Omuzumun üstünden bir top tuttum, eksenim etrafında dönüp Kı-
"Arkadaşların var mı?" zıl'a yolladım. Kızıl yüksek sıçrayıp tuttu topu.
Califomia Üniversitesi
"Hayır." için oynardık belki bir gün. Kaldırımda bize doğru yürüyen beş çocuk
"Benim de yok." gördüm. Benim ilkokulumdan değildiler. Bizle yaşıttılar ve bela ara
"O çocuklar seni oynatmıyorlar mı?" dıkları belli oluyordu. Kızıl'la topu atıp tutmayı sürdürdük. Durup bizi
"Hayır." izlediler.
"Benim topum var."
Sonra çocuklardan biri bahçeye girdi. En irileri.
"Topu tutabiliyor musun?"
"Topu bana at," dedi Kızıl'a.
"Hem de nasıl!"
"Neden?"
"Getir."
"Tutabilecek miyim merak ediyorum."
"Tamam."
"Ben etmiyorum."
Kızıl babasının garajına gidip topla döndü. Topu bana atıp benden
"At topu bana!" uzaklaştı.
"Tek kolu var onun," dedim. "Rahat bırak onu."
"Hadi, at..."
"Sen karışma maymun suratlı!" Sonra Kızıl'a baktı. "Topu at."
Attım. Sağlam kolu kalktı önce, sonra takma kolu ve tuttu topu.
"Cehenneme kadar yolun var!” dedi Kızıl.
Takma kolu gıcırdamıştı topu tuttuğunda.

"Kapın topu," dedi iri olan diğerlerine. Bize doğru koştular. Kızıl
"İyi bir tutuş," dedim. "Şimdi sen yolla bir tane!" dönüp topu evinin
damına fırlattı. Dam eğimliydi, top aşağı doğru yu
Kolunu gerdi ve uçurdu topu; mermi gibi geliyordu, karnıma gö-
 varlanmaya başladı ama bir su borusuna takılıp kaldı. Üstümüze çul-
 mülmek üzereyken tutmayı başardım. landılar. Beşe iki, diye düşündüm,
hiç şansımız yok. Şakağıma bir
"Çok yakın duruyorsun," dedim ona, "uzaklaş biraz." yumruk indi, bir tane
salladım ama ıskaladım. Biri kıçıma bir tekme
Nihayet top atıp tutuyorum biraz, diye geçirdim içimden. Çok iyi attı. Sıkı
bir tekmeydi, kuyruk sokumum yandı. Sonra bir şey takırda gelmişti. dı,
tüfek sesini andıran bir sesti ve çocuklardan biri yerdeydi, alnını
Oyun kurucu oldum sonra. Geriye doğru kaydım, görünmez bir tutuyordu.
 savunma oyuncusunu ekarte edip spiral bir atış yaptım. Kısa düşmüş

fazla düşünmek istemedim. Suya daldım. Kızıl'ı korkutacaktım. Arka
"Allahım," dedi, "kafatasım çatladı!" dan bacaklarını yakalayacaktım.
Yumuşak bir şeye temas ettim. Yü
Bahçenin ortasında duran Kızıl'ı gördüm. Sağlam kolu ile takma züm
gömülmüştü o yumuşaklığa. Şişman bir kadının kıçıydı. Beni sa kolunu
tutuyordu. Sopa gibi. Tekrar salladı takma kolu. Korkunç bir
çımdan kavradığını hissettim, çekip çıkardı beni sudan. Mavi bir bone ses
çıktı gene ve biri daha yığıldı bahçeye. Kendimi daha cesur hisset giymişti,
çene lastiği gırtlağını sıkıyordu, tenine gömülmüştü. Ön diş meye
başlamıştım, birinin ağzına bir yumruk çaktım. Dudağının yarıl- leri gümüş
kaplamaydı, nefesi sarımsak kokuyordu. dığını gördüm, çenesinden kan
damlamaya başladı. Diğer ikisi kaçtı
"Seni küçük sapık! Benden yararlanmaya çalışıyorsun ha?" lar. Sonra ilk
yere yığılan iri çocuk ayağa kalktı, peşinden de İkincisi.
Onu itip geri çekildim. Geriye doğru giderken peşimden geldi,
Başlarını tutuyorlardı. Ağzı kanayan öylece duruyordu. Sonra hep be-
 sarkık göğüsleri önünde bir dalga oluşturuyordu. raber geri çekilip
uzaklaşmaya başladılar. İyice uzaklaştıktan sonra iri
"Seni küçük piç! Memelerimi emmek ister misin? Kafanın içi pis olan geri
dönüp, "Tekrar geleceğiz!" diye bağırdı. lik dolu demek! Bokumu yemek

ister misin? Bokuma ne dersin küçük
Kızıl peşlerinden koşmaya başladı, ben de Kızıl'ın peşinden. On
PİÇ?" lar da koşmaya başlayınca Kızıl'la ben kovalamaktan vazgeçtik. Geri
Havuzun derin kısmına doğru geriledim. Parmak uçlarımda dur yürüdük,
garajda bir merdiven bulup topumuzu damdan aldık, atıp tut muş geri geri
gidiyordum. Biraz su yuttum. Üstüme geliyordu, buharlı maya başladık
tekrar. gemiden farksızdı kadın. Daha geriye gitmem mümkün değildi.
Doğru
üstüme geldi. Gözleri solgun ve ifadesizdiler, renk yoktu gözlerinde.
Bir pazar Kızıl'la Bimini Sokağı'ndaki belediye havuzuna gitmeye
Vücudunun temasını hissettim. karar verdik. Tuhaf biriydi Kızıl, fazla
konuşmazdı. Ama ben de pek
"Yarığımı elle," dedi. "Ellemek istediğini biliyorum, elle hadi, ya-
 sevmiyordum konuşmayı, iyi anlaşıyorduk. Konuşacak bir şey yoktu
 rığımı elle! Elle, elle!" zaten. Gerçekten öğrenmek istediğim tek şey okulu
olmuştu, ama özel
Bekledi. bir okul olduğunu ve babasına pahalıya patladığını söylemekle
yetin
"Ellemezsen cankurtarana bana sarkıntılık ettiğini söyleyeceğim, mişti.
 hapse girersin o zaman! Elle!"
Havuza öğleden sonra vardık, dolaplarımıza gidip elbiselerimizi
Yapamadım. Birden elini suya daldırıp taşaklarımı kavradı ve
çıkardık. Mayolarımız altımızdaydı. Sonra Kızıl'ın takma kolunu çıka
çekti. Çükümü koparacaktı neredeyse. Geriye, derin sulara doğru dev rıp
dolaba koyduğunu gördüm. Kavgadan sonra ilk kez çıkarmıştı tak rildim.
Battım, bocaladım ve tekrar su yüzüne çıktım. İki metre kadar ma kolunu
benim yanımda. Dirseğinde son bulan koluna bakmamaya uzaklaşmıştım
kadından, havuzun sığ ucuna doğru yüzmeye başladım.
çalıştım. Ayaklarını klorlu suda yıkamak zorunda olduğun yere doğru
"Cankurtarana bana sarkıntılık ettiğini söyleyeceğimi" diye bağır yürüdük.
Berbat kokuyordu ama mantar geçmesine engel oluyordu. dı.
Sonra havuza yürüyüp suya girdik. Su da kötü kokuyordu, girdikten
Derken bir adam yüzerek aramıza girdi. "Bu orospu çocuğu," dedi sonra
işedim. Her yaştan insan vardı havuzda, kadın, erkek, çocuk. kadın adama
beni göstererek. "Yarığımı elledi!"
Kızıl suyu çok seviyordu. Suyun içinde sıçrayıp duruyordu. Sonra su
"Havuzun boşaltma deliği sanmıştır çocuk," dedi adam. ya dalıp çıktı.

Kızıl'ın yanına yüzdüm.
Ağzından su püskürttü. Yüzmeye çalıştım. Kızıl'ın yarım koluna
"Dinle," dedim Kızıl'a, "burdan çıkmak zorundayız! O şişman ka-
 bakmadan edemiyordum, elimde değildi. Başka bir şeyle meşgul oldu dın cankurtarana yarığını ellediğimi söyleyecek!"
ğunu gördüğüm anda mutlaka bakıyordum koluna. Dirseğinde bir yu
"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Kızıl. varlaklıkla son buluyordu, küçük parmakları da gördüm. Çok dikkatli
"Nasıl bir şey olduğunu merak ettim." bakmak istemiyordum, ama üç veya dört taneydiler, minicik, kıvrıl
"Nasılmış?" mış. Çok kırmızıydılar, her birinin ucunda küçük bir tırnak vardı. Hiç
Havuzdan çıkıp duşa girdik. Kızıl kolunu taktı ve giyindik. "Ger bir şey büyümeyecekti orda artık; yaşam kesilmişti orda. Bunu daha
47
46

çekten elledin mi?" martesi."
"Zamam gelmişti."
"Bana karşı mı geliyorsun?"
"Hayır."
Annemin perdenin arkasından izlediğini görebiliyordum. Her cu
Bir ay kadar sonra Kızıl'ın ailesi taşındı. Bir gün gitmişlerdi. Ani martesi günü bütün evi temizlerlerdi. Elektrik süpürgesiyle halıları te den. Kızıl daha önceden sözünü etmemişti bana. O gitmişti, top git mizler, mobilyayı parlatırlardı. Halıları kaldırıp tahtaları cilalarlar, mişti, tırnaklı küçük kırmızı parmaklar gitmişti. İyi çocuktu. sonra halıları tekrar sererlerdi. Cilalanmış tahtaları göremezdiniz bile.
Çim-biçer ve kenar düzeltme makinesi evin önündeki park yerin- deydiler. Onları bana gösterdi. "Şimdi, çim-biçeri alıyorsun ve bahçe
16 de bir aşağı bir yukarı gidiyorsun, hiçbir yeri atlama sakın. Çimlerin
 biriktiği sepet dolduğu zaman buraya boşaltıyorsun. Bahçeyi bir yön
Nedenini tam olarak bilemiyorum ama Chuck, Eddie, Gene ve Frank de biçip bitirdikten sonra diğer yönde de biçiyorsun, anladın mı? Önce bazen oyunlarına katılmama izin veriyorlardı. İlk seferinde bir arka kuzey-güney yönünde, sonra batı-doğu. Anlıyor musun?" daşları gelmişti ve üçerlik iki takım yapabilmek için birine ihtiyaçları

"Evet." olmuştu sanıyorum. İyi olabilmek için daha çok çalışmam gerekiyor
"Ve bu kadar mutsuz görünme yoksa gerçekten mutsuz ederim se du ama düzeliyordum. Cumartesileri en iyi gündü. Büyük maçlar o ni! Biçmeyi bitirdikten sonra kenar düzeltme makinesini alıyorsun. gün yapılırdı. Başkaları da katılırdı, sokakta oynardık. Bahçede devir
Önce makinenin kenarındaki küçük biçerle kenarları biçiyorsun. Çitin mece oynuyorduk ama sokakta oynadığımız zaman dokunmak yeti altını da biç, her çim tanesi biçilmiş olacak! Sonra... makinenin yuvar yordu. Daha çok pas atıyorduk o zaman çünkü rakibinin dokunma me lak biçeri ile kenarları biçiyorsun. Dümdüz olmalı! Anlıyor musun?" safesinin dışına çıkmak zordu.
"Evet."
Evde tatsızlık vardı, annemle babam sürekli tartışıyorlar, bu yüz
"O işi de bitirdikten sonra bunu alıyorsun. den de beni unutuyorlardı. Her cumartesi Amerikan futbolu oynuyor
Babam bir makas gösterdi bana. dum. Bir keresinde karşı takımın son savunma oyuncusunun arkasında
"Dizlerinin üstüne çöküp uzun kalmış çimleri bu makasla kesiyor buldum kendimi ve Chuck'ın topu fırlattığını gördüm. Uzun ve spiral sun. Sonra hortumu alıp çitleri ve çiçekleri suluyorsun. Sonra fıskiye bir toptu, koşmaya başladım. Omuzumun üstünden baktım ve topun yi çalıştırıp bahçenin her bölümünü on beş dakika suluyorsun. Bütün geldiğini gördüm, tam ellerime düştü, yakaladım ve kale çizgisini geç bu anlattıklarımı ön bahçede yaptıktan sonra arka bahçe için tekrar tim. Sayı. ediyorsun. Sormak istediğin bir şey var mı?"
Sonra babamın sesini duydum, "HENRY!" Evinin önünde duruyor
"Hayır." du. Ayak vuruşunu yapması için topu kendi takımımdan bir çocuğa
"Peki, şunu bilmeni istiyorum. İşin bitince gelip her şeyi kontrol atıp babama doğru yürüdüm. Kızgın görünüyordu. Öfkesini hissedebi edeceğim ve bittiğinde NE ÖN BAHÇEDE NE DE ARKA BAHÇEDE BİR liyordum. Bir ayağı biraz önde durur, yüzü kızarırdı. Nefes alıp verir TEK UZUN ÇİM GÖRMEK İSTEMİYORUM! BİR TEK ÇİM TANESİ BİLE! ken göbeğinin bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini görebilirdiniz. Bir EĞER GÖRÜRSEM...!" doksan beş boyundaydı ve daha önce dediğim gibi öfkelendiği zaman

Dönüp park yerine yürüdü, balkonunu geçti, kapıyı açtı ve çarptı. kulak,
ağız ve burundan ibaretti. Gözlerine bakamıyordum.
Evine girmişti. Çim-biçeri alıp sürüdüm ve ön bahçede ilk sefere baş
"Tamam," dedi, "bahçe çimlerini kesebilecek kadar büyüdün. Bi ladım,
kuzey-güney. Sokakta top oynayan çocukların seslerini duyabi
çip, kenarlarını düzeltecek, çimleri ve çiçekleri sulayacak kadar büyü-
 liyordum... dün. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Kıçını kımıldat artık!"
"Ama çocuklarla futbol oynuyorum. Tek fırsat bulduğum gün cu
Ön bahçeyi biçtim, kenarları düzeltip gözden kaçan uzun çimleri

İşin son kısmı kaldırıma saçılan çimleri süpürüp, kaldırımı sula makasla düzelttim. Çiçekleri sulayıp fıskiyeyi çalıştırdım ve arka bah
çeye doğru yola koyuldum. Park yerinin ortasında arka bahçeye doğru maktı. Arka bahçenin her bölümünü on beş dakika sulamak dışında işi
bitirmiştim nihayet. Fıskiyenin yerini değiştirmek için hortumu çeker-
giden bir şerit vardı, onu da biçtim. Mutsuz olup olmadığımdan emin
değildim. Mutsuz olamayacak kadar bedbaht hissediyordum kendimi. ken babam evden dışarı çıktı.
Dünya bir bahçeye dönüşmüştü sanki ve ben içinde bir çim-biçeri itip "Bu bahçeyi sulamadan önce uzun çimler kalıp kalmadığını kont
çabalıyordum. Makineyi itip çalışırken maça yetişmeye çalışmaktan rol etmek istiyorum."
Babam bahçenin ortasına yürüyüp dizlerinin ve ellerinin üstüne vazgeçtim birden. Saatler sürecekti, bütün gün ve maç bitmiş olacaktı.
Çocuklar akşam yemeği için evlerine döneceklerdi. Cumartesi bitecek çöktü, başını yere paralel bir konuma getirdikten sonra uzun kalmış
çim olup olmadığına baktı. Boynunu oynatıp dikkatle tarıyordu çimle ve ben hâlâ bahçeyi biçiyor olacaktım.
Arka bahçeyi biçerken annemle babamın arka balkonda durmuş ri.
Bekledim. beni izlediklerini fark ettim. Sessiz duruyorlardı, kımıldamadan.
Ma
"İŞTE!" kineyi iterken annemin babama, "Bak, sen biçtiğinde terlediğin gibi Ayağa sıçrayıp eve doğru koştu. terlemiyor. Ne kadar sakin görünüyor," dediğini duydum.
"ANNE! ANNE!"
"SAKİN Mİ? SAKİN DEĞİL, ÖLÜ!" Koşarak eve girdi.
Yanlarından geçerken bağırdı.
"Ne oldu?"
"DAHA HIZLI İT ŞUNU! SÜMÜKLÜBÖCEKTEN FARKIN YOK!"
"Uzun bir çim buldum."
Daha hızlı ittim. Zordu hızlı itmek ama iyi gelmişti. Giderek artır "Öyle mi?" dım hızımı. Makine ile koşuyordum neredeyse. Biçilen çimler o kadar
"Gel, göstereyim!" hızlı uçuyorlardı ki sepetin dışına düşüyorlardı. Buna öfkeleneceğini Hızla evden dışarı çıktı, annem de peşinden. biliyordum.
"Gel! Gel! Göstereyim."
"SENİ OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırdı. Dizlerinin ve ellerinin üstüne

çömeldi tekrar.
"Görebiliyorum! Hem de iki tane!"
Arka balkondan inip garaja doğru koştuğunu gördüm. Elinde bir
Annem yanına çömeldi. Belki de delirdiler, diye düşündüm. metre
uzunluğunda bir ingilizanahtarı ile çıktı garajdan. Göz ucuyla
"Gördün mü?" diye sordu babam. "İki tane. Gördün mü?" bana fırlattığını
gördüm. Anahtarın geldiğini gördüm ama kaçınmak için hamle yapmadım.
Bacağımın arkasına isabet etti. Korkunç bir acı "Evet Baba, görüyorum..."
İkisi de kalktılar. Annem eve girdi. Babam bana baktı. duydum. Bacağım
düğümlenmişti, yürümeye zorladım kendimi. To- pallamamaya çalışarak
çim biçme makinesini itiyordum. Bahçenin "İçeri..."
Balkona yürüyüp eve girdim. Babam arkamdan geldi. başka bir yanını
biçmek için döndüğümde ingilizanahtarı yolumdaydı.
Kaldırıp kenara koydum ve biçmeyi sürdürdüm. Derken babam ar-
"Banyoya." kamda duruyordu. Babam kapıyı kapattı.
"DUR!"
"Pantolonunu indir."
Durdum. Ustura kayışını aldığını duydum. Sağ bacağım hâlâ ağrıyordu. Ya-
 rarı yoktu, defalarca tatmıştım kayışın acısını. Dünya dışardaydı ve
"Geri dönüp çimlerin sepete düşmediği kısmı tekrar biçmeni isti yorum.
Beni anlıyor musun?" her şeye kayıtsızdı ama önemi yoktu. Milyonlarca
insan vardı dışarda, köpekler, kediler, sincaplar, binalar, sokaklar, ama
önemsizdi. Sadece
"Evet." bir baba, ustura kayışı, banyo ve ben vardım. O kayışı usturasını
bile
Babam eve yürüdü. Annemle arka balkondan beni izlediklerini gördüm.
mek için kullanırdı ve sabahın erken saatlerinde aynanın karşısında sabunlu
yüzü ile tıraş olurken ondan nefret ederdim. Ve ilk kayış dar

"Bilmiyorum." besini hissettim. Kayışın çıkardığı ses yüksek ve donuktu.
Kayışın se
"Burda oturup bekleyelim en iyisi. Kımıldama. Hareket etmeden si verdiği
acı kadar kötüydü neredeyse. Kayış tekrar indi. O kayışı sal otur." layan
bir makineydi sanki babam. Bir mezarın içinde olma duygusunu
Basamaklara oturup bekledik. Uzun süre bekledik. anımsıyorum. Kayış bir

daha indi ve bu sonuncusudur mutlaka diye
"Bu işi uzatacak galiba," dedi Frank. düşündüm. Ama değildi. Tekrar indi. Ondan nefret etmiyordum. İna
Bir saat daha bekledikten sonra Frank'in evine yürüdük. Maket bir nılmazdı sadece, tek isteğim ondan uzak olmaktı. Ağlayamıyordum. uçak yapıyordu, göz atmak istiyordum...
Ağlayamayacak kadar hastaydım, şaşkındım. Kayış bir kez daha indi.
Sonra durdu. Doğrulup bekledim. Kayışı astığını duydum.
İlk kez günah çıkarmaya karar verdiğimiz gün geldi. Kiliseye yü
"Bir dahaki sefere, uzun çim görmek istemiyorum," dedi. rüdük.
Rahiplerden birini tanıyorduk, başrahibi. Bir keresinde dondur
Banyodan çıktığını duydum. Banyonun kapısını kapattı. Duvarlar macıda rastlamıştık ona, bizimle konuşmuştu. Daha sonra evine bile harikuladeydi, küvet harikuladeydi, lavabo ve duş perdeleri, hatta tu gitmiştik. Kilisenin yanındaki evde yaşıyordu, yaşlı bir kadınla. Orda valet bile harikuladeydi. Babam gitmişti. uzun kalmış, Tanrı ile ilgili sorular sormuştuk. Boyu kaçtı? Bütün gün iskemlesinde mi otururdu? Herkes gibi tuvalete gider miydi? Rahip soı ularımızı doğrudan yanıtlamamıştı, ama iyi birine benziyordu, hoş
17 bir gülümsemesi vardı.
Günah çıkarmanın nasıl bir şey olacağım düşünerek kiliseye yürü
Mahallede kalan çocukların içinde en iyisi Frank’ti. Arkadaş olduk,
 yorduk. Kiliseye epey yaklaşmıştık ki bir sokak köpeği takıldı peşimi-
 beraber takılmaya başladık, diğerlerine pek ihtiyaç duymuyorduk. ze. Çok zayıf ve aç bir görünümü vardı. Durup okşadık onu, sırtını ka
Frank'i gruptan sepetlemiş sayılırlardı zaten, o da benle dost olmuştu. şıdık.
Okul çıkışında benimle eve yürüyen David gibi değildi. David'de ol
"Köpeklerin cennete gidememesi ne kötü," dedi Frank. mayan pek çok özelliği vardı Frank'in. Sırf o gidiyor diye ben de Ka
"Neden gidemiyorlar?" tolik kilisesine gitmeye başlamıştım. Annemle babam memnundular
"Cennete gidebilmen için vaftiz olman gerekiyor." kiliseye gitmemden. Pazar ayinleri çok sıkıcıydı. Din derslerine katıl
"Vaftiz edelim öyleyse." mak zorundaydık bir de. Çalışmak zorunda olduğumuz bir kitap vardı.
"Yapsak mı?"

Son derece sıkıcı sorular ve cevaplar.
"Cennete gitme fırsatını hak ediyor bence."
Bir akşamüstü bizim ön balkonda oturmuştuk, Frank'e kitaptan bir
Kucağıma aldım ve kiliseye girdik. Kutsal su çanağının yanma
şeyler okuyordum. "Tanrı'nın cismani gözleri vardır ve her şeyi gö-
götürdük, ben köpeği tutarken Frank alnına kutsal sudan sürdü. rür."
"Seni vaftiz ediyorum," dedi Frank.
"Cismani mi?"
Köpeği dışarı çıkarıp kaldırıma bıraktık tekrar.
"Evet."
"Görünümü bile değişti," dedim.
"Bunlar gibi mi?" Yumruklarım sıkıp gözlerinin üstüne bastırdı.
Köpek ilgisini yitirip kaldırımda uzaklaştı. Biz kiliseye dönüp ön
"Süt şişelerini andıran gözleri var," dedi Frank yumruklarını göz ce kutsal
suya parmaklarımızı batırdık, sonra haç çıkardık. İkimiz de lerine bastırıp
bana dönerken. Gülmeye başladı sonra. Ben de gülme günah çıkarma
kulübesine yakın bir sıranın önünde diz çöküp bekle ye başladım. Uzun
süre güldük. Frank durdu birden. dik. Perdelerin arkasından şişman bir
kadın çıktı. Teni kokuyordu. Ya
"Bizi duymuş mudur?" nımızdan geçerken çok kuvvetli bir koku aldım.
Kokusu kilisenin ko
"Herhalde. Her şeyi görebildiğine göre her şeyi duyuyordur da." kusuna
karışmıştı, kilisenin sidik kokusunu andıran kokusuna. İnsan
"Korkuyorum," dedi Frank. "Öldürebilir bizi. Öldürür mü bizi lar her pazar
ayine gidiyor, bu sidik kokusunu andıran kokuyu koklu dersin?"
53
52

Dergileri ödünç almak veya iade etmek için Frank'in evine gitme yor ama
şikâyet etmiyorlardı. Bunu rahibe söylemek istiyor ama cesa yi
seviyordum. Annesi yüksek ökçeli ayakkabılar giyerdi ve bacakları ret
edemiyordum. Mumlardan çıkıyordu bu koku belki de. müthişti. Bir
iskemlede oturmuş olurdu, bacak bacak üstüne atmış,
"Ben giriyorum," dedi Frank. eteği yukarı sıyrılmış. Frank'in babası bir
başka iskemlede oturmuş
Ayağa kalktı, perdeyi araladı ve kayboldu. Uzun süre kaldı orda. olurdu.
Frank'in annesi ile babası sürekli içerlerdi. Babası I. Dünya

Dışarı çıktığında ağzı kulaklarındaydı.
Savaşı'na pilot olarak katılmış, uçağı düşmüştü. Bir kolunda kemik
"Müthişti, müthiş! Hemen gir!" yerine tel vardı. Maaş bağlamışlardı
Frank'in babasına. Ama iyi biriy
Kalkıp perdeyi çektim ve içeri girdim. Karanlıktı. Diz çöktüm. di. İçeri
girdiğimizde mutlaka konuşurdu bizimle.
Önümde gördüğüm tek şey tel örgüydü. Frank Tanrı'nın tel örgünün
"Nasılsınız çocuklar? Ne var ne yok?" arkasında olduğunu söylemişti. Diz
çöküp yapmış olduğum kötü bir
Bir gün bir hava gösterisi tertipleneceğini öğrendik. Büyük bir
şeyi düşünmeye çalıştım, ama bulamadım. Orda diz çökmüş beynimi
 gösteri olacaktı. Frank bir harita buldu, oraya otostop yaparak gitmeye
 patlatıyor ama bulamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. karar verdik.
Ben oraya gösteriden önce varabileceğimizi sanmıyor
"Hadi," dedi bir ses, "bir şeyler söyle." dum, ama Frank varacağımızı
söylemişti. Babası bize para verdi.
Öfkeli bir sesti. Orda bir ses olacağını düşünmemiştim. Tanrı'nın
Haritamızı alıp bulvara çıktık, biri aldı bizi hemen. Yaşlı biriydi, bol vakti
olduğunu sanıyordum. Korkmuştum. Yalan söylemeye karar dudakları
ıpıslak. Diliyle sürekli yalıyordu dudaklarını, ekose gömle verdim.
ğinin yakasını iliklemişti. Kravat takmamışlı. Gözlerine doğru kıvrılan
"Peki," dedim, "ben... babamı tekmeledim... anneme küfrettim... tuhaf
kaşları vardı. annemin çantasından para çaldım... şekerlemeye harcadım...
"Benim adım Daniel," dedi.
Chuck'ın topunun havasını indirdim... küçük bir kızın eteğinin içine
"Bu Henry. Benim adım Frank." baktım... sümüğümü yedim. Hepsi bu
kadfir. Bir de köpek vaftiz et
Daniel arabayı sürdü. Sonra bir Lucky Strike çıkarıp yaktı. tim bugün."
"Siz ailelerinizle mi yaşıyorsunuz?"
"Bir köpeği vaftiz mi ettin?"
"Evet," dedi Frank.
Mahvolmuştum. Korkunç bir günah. Devam etmenin bir yararı
"Evet," dedim. yoktu. Gitmek için ayağa kalktım. Sesin bana birkaç Azize
Meryem
Daniel'in sigarası ağzında ıslanmıştı bile. Kırmızı ışıkta durdu. duası
okumamı söyleyip söylemediğinin farkında değildim. Kiliseden
"Kumsala gittim dün, rıhtımda iki erkeği tutukladı polisler. Tutuk

çıktık, sokaktaydık tekrar. layıp hapse attılar. Tutuklananlardan biri öbürünü emiyordu. Polisleri
"Arındığımı hissediyorum," dedi Frank. "Ya sen?" neden ilgilendirir ki bu? Kafam bozuldu."
"Hayır."
Yeşil yandı ve Daniel gaza bastı.
Bir daha günah çıkarmaya gitmedim. Sabah on ayinlerinden daha
"Aptalca değil mi sizce? Polisler böyle bir durumda müdahale et berbattı.
 meli mi?"
Cevap vermedik.
"İki erkeğin birbirlerini diledikleri gibi emmeye hakları yok mu?"
18 diye sordu Daniel.
"Var herhalde," dedi Frank.
Frank uçaklara meraklıydı. I. Dünya Savaşı ile ilgili dergilerini bana
"Evet," dedim.
ödünç verirdi. Flying Aces en iyisiydi. Savaş uçaklarının hava çarpış
"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?" maları nefisti, Spad ve Fokker tipi uçaklar arasında geçerdi. Bütün öy
"Hava gösterisine," dedi Frank. küleri okurdum. Almanlar'ın sürekli kaybetmelerinden hoşnut değil
"Hava gösterisi! Severim hava gösterilerini! Sizinle bir anlaşma dim, ama onun dışında her şey harikuladeydi.
55
54

yapalım. Sizinle gelmeme izin verirseniz sizi oraya kadar götürürüm."
"Yarığı."
Cevap vermedik.
"Yarık mı? Nerde?"
"Evet, ne dersiniz?"
"Bak, şurda. Gördün mü?"
"Olur," dedi Frank.
İşaret elti.
Frank'in babası bize giriş ve yol parası vermişti ama yol parasının Eteğini altına toplamış bir kadın oturuyordu orda. Altına don giy cebimizde kalması için otostop yapmaya karar vermiştik. memişti. Tahtaların arasından bakınca yarığını görebiliyordunuz.

"Belki de yüzmeye gitmeyi yeğlersiniz," dedi Daniel.
"Gördün mü?"
"Hayır," dedi Frank, "hava gösterisini izlemek istiyoruz."
"Evet, görüyorum. Bir yarık," dedi Frank.
"Yüzmek daha eğlenceli. Yarışabiliriz. Yalnız kalabileceğimiz bir "Peki, burdan gidin ve kimseye bir şey söylemeyin." yer biliyorum. Rıhtıma asla gitmem." "Ama biraz daha bakmak istiyoruz," dedi Frank. "Biraz daha bak
"Hava gösterisine gitmek istiyoruz," dedi Frank. mamıza izin verin."
"Peki," dedi Daniel, "hava gösterisine gideriz."
"Peki. Çok sürmesin ama."
Yukarı bakarak öylece duruyorduk.
, Park yerine girdiğimizde arabadan çıktık, Daniel arabayı kilitler
"Görebiliyorum," dedim. ken "KOŞ!" diye bağırdı Frank.
"Bir yarık!" dedi Frank.
Giriş kapısına doğru koşarken Daniel kaçtığımızı fark etti.
"Öyle gerçekten," dedim.
"HEY, SİZİ KÜÇÜK SAPIKLAR! BURAYA GELİN! GERİ DÖNÜN!"
"Evet," dedi çocuklardan biri, "öyle."
Koşmayı sürdürdük.
"Hep hatırlayacağım bunu," dedim.
"Tanrım," dedi Frank, "bu orospu çocuğu kaçık!" "Tamam, gitmelisiniz."
Giriş kapısına varmak üzereydik. "Neden?" diye sordu Frank, "biz neden bakamıyoruz?"
"YAKALAYACAĞIM SİZİ!" "Çünkü," dedi çocuklardan biri, "yapmak istediğim bir şey var.
Bilet alıp koşarak içeri girdik. Gösteri henüz başlamamıştı ama Toz olun şimdi." kalabalıktı.
Uzaklaştık.
"Tribünün altına saklanırsak bizi bulamaz," dedi Frank. "Ne yapacağını merak ettim," dedim.
"Bilmiyorum," dedi Frank, "belki de taş atacak."
İnsanların oturabilmeleri için tahtalardan geçici olarak inşa edil miş bir tribündü. Altına girdik. Tribünün orta yerinin altında duran iki çocuk gördük. 13-14 yaşlarındaydılar, bizden iki-üç yaş daha büyük.
"Neye bakıyorlar?" diye sordum.
Tribünün altından çıkıp Daniel'e bakındık. Görünürde yoktu.
"Gidip anlayalım," dedi Frank.

"Gitmiştir belki," dedim.
Yanlarına gittik. Çocuklardan biri geldiğimizi görmüştü. "Onun gibi biri uçaklardan haz etmez," dedi Frank.
Tribüne çıkıp gösterinin başlamasını bekledik. Etraftaki kadınlara
"Defolun burdan küçük serseriler!"
"Neye bakıyorsunuz siz?" diye sordu Frank. baktım.
"Size toz olmanızı söyledim!" "Hangisiydi acaba?" dedim.
"Boş ver Marty, onlar da baksınlar!" "Üstten bakınca anlaşılmıyor herhalde," dedi Frank.
Durdukları yere yürüdük. Yukarı baktık. Sonra hava gösterisi başladı. Fokker tipi bir uçakla numaralar ya
"Nedir?" diye sordum. pan biri vardı. İyiydi, bir daire çizip pikeye geçti ve son anda yeri ya layıp bir Immelman numarası çekti. En iyi numarası her bir kanada
"Göremiyor musun?" diye sordu çocuklardan biri.
"Neyi?" monte edilmiş birer kanca içeriyordu. Yerden iki metre yükseklikte iki
56 57

5 numara ödülü alacak gibi görünüyordu. Derken direğin birine direğe iki kırmızı mendil bağlanmıştı. Fokker inişe geçti, kanadının
çarptı. Dönerken direğe bindirmiş, direği devirmişti. Dosdoğru uçma birini eğdi ve kanadındaki kancayla mendillerden birini aldı. Sonra yı sürdürdü, giderek alçalıyordu, sonunda yere çarptı. Tekerlekler yere dönüp diğer kanadını eğdi ve öbür mendili aldı.
çarpınca uçak iyice sıçrayıp ters dönmüş, yerde sürüklenmeye başla
Sıkıcı bir göğe yazı yazma gösterisi ve aptalca bir balon yarışma mıştı.
Ambulansla itfaiyenin yolu uzundu bu kez. sından sonra iyi bir şeye geldi sıra - çok yüksek olmayan dört direk
2 numara geriye kalan 3 direkle yerdeki devrik direği turlamayı etrafında yarış. Uçaklar direklerin etrafında on iki tur atmak zorunday sürdürdü, sonra yere indi. Ödülü kazanmıştı. Dışarı çıktı. Şişman bi dılar, bunu ilk başaran ödülü alıyordu. Direklerin üstünde uçan uçak riydi, uçağını andırıyordu. Güçlü ve yakışıklı birini beklemiştim oysa. anında eleniyordu.
Yarışa katılacak uçaklar yerde ısınıyorlardı. Deği
Şansı yaver gitmişt. Alkışlayanlar yok denecek kadar azdı.
şik tip uçaklardı hepsi. Birinin gövdesi ince ve uzundu, kanatları yok

Kapanış için paraşütle atlama yarışması tertiplemişlerdi. Yerde içi denecek kadar küçüktü. Biri şişman ve yuvarlaktı, futbol topunu andı boyanmış bir daire vardı, kocaman bir hedef noktası. Noktaya en yakın rıyordu. Bir diğeri sırf kanattan ibaretti sanki, gövde çok küçüktü. Her inen kazanıyordu. Sıkıcı gelmişti bana. Yeterince ses ve hareket yoktu. biri farklıydı ve göz alıcı bir şekilde boyanmıştı. Birinciye verilecek Paraşütçüler uçaktan atlayıp noktaya yakın inmeye çalışıyorlardı.
ödül yüz dolardı. Uçaklar ısınırken gerçekten heyecanlı bir şey izleye "Bunda pek iş yok," dedim Frank'e. ceğini hissedebiliyordun. Motorlar uçaktan fırlayıp gitmek istercesine kükrüyorlardı. Yarışı başlatan bayrak indi ve uçaklar fırladı. Altı "Evet," dedi.
Daireye yakın iniyorlardı. Tepemizde uçan uçaktan atlayışlar sü uçaktılar, direklerin etrafında dönebilmeleri için yeterince yer yoktu. rüyordu. Sonra birden kalabalık ahlayıp vahlamaya başladı.
Kimi yukarda, kimi ortada, kimi de altta uçuyordu. Hızlı uçanlar dö- nemeçlerde mesafe kaybederken, yavaş uçanlar daha keskin dönebili-
"Bak!" dedi Frank.
Paraşütlerden biri kısmen açılmıştı. Fazla hava yoktu içinde. Di yorlardı. Harikulade ve korkunçtu. Derken biri kanadını yitirdi. Uçak ğerlerinden daha hızlı iniyordu. Adamın bacaklarını sallayıp kollarını yerde zıplayıp ilerlerken motordan alev ve duman çıkıyordu. Ters dö- kımıldatarak paraşütü çözmeye çalıştığını görebiliyordunuz. nüp durduğunda ambulans ve itfaiye yoldaydı. Diğer uçaklar uçmayı sürdürüyorlardı. Birden başka bir uçağın motoru patladı, uçaktan ay-
"Tanrım!" dedi Frank.
Giderek daha iyi seçiliyordu adam. Paraşütü açmak için ipleri çe rıldı ve uçaktan arda kalan kaybolmuş bir şey gibi yere düştü. Yere kip duruyordu ama yaran olmuyordu. Yere çarptı, biraz sıçradı, tekrar çarptığında her şey dağıldı. Tuhaf bir şey oldu ama. Pilot üst kapağı yere düştü ve kımıldamadı. Yarı açık paraşüt örttü onu. kaldırıp dışarı tırmandı ve ambulansı beklemeye koyuldu. Seyircilere
Kalan atlayışları iptal ettiler. el salladığında deli gibi tezahürat yapmışlardı. Mucizevi bir şey ger
çekleşmişti. Kalabalıkla birlikte dışarı çıkarken gözlerimiz Daniel'i arıyordu
Olabilecek en kötü şey oldu birden. Direklerden birini dönerken hâlâ.
"Dönüşte otostop yapmayalım," dedim Frank'e. iki uçak birbirine takıldı.
İkisi de yere düşüp çakıldı, yanıyorlardı.

Ambulansla itfaiye oraya doğru gazladı yine. Pilotları uçaklardan çı "Olur," dedi.
Dışarı çıkarken hangisinden daha çok heyecan duyduğuma karar karıp sedyelere koyduklarını gördük. Üzücüydü, iki iyi ve cesur adam
veremiyordum, hava yarışından mı, başarısız paraşüt atlayışından mı,
yaşamlarının sonuna kadar sakat kalacak, belki de öleceklerdi. yoksa yarıktan mı? iki uçak kalmıştı, 5 numara ile 2 numara, birincilik için yarışıyor lardı. 5 numara küçük kanatlı, ince ve uzun uçaktı, 2 numaradan çok
19 daha hızlı uçuyordu. 2 numara futbol topunu andıran uçaktı, hızı yok tu ama dönemeçlerde arayı kapatıyordu. Pek yararı olmuyordu ama. 5
5. sınıf biraz daha iyiydi. Diğer öğrencilerin bana karşı düşmanlığı bi-
numara 2 numaraya tur bindirmeye başladı. raz azalmıştı ve fiziksel olarak gelişiyordum. Sınıf takımlarına seçil
"5 numaralı uçak iki tur kala iki tur önde," dedi sunucu.
59
58

miyordum ama daha az tehdit ediliyordum. David ve kemanı yoktu ar
"On sekiz." tık. Ailece taşınmışlardı, eve yalnız yürüyordum. Arada sırada birkaç "Babam aktör..." kişi peşime takılıyordu ama sataşmıyorlardı. İçlerinde en kötüsü Ju- "On dokuz..." an'dı. Juan sigara içiyordu. Elinde sigarası beni izlerdi ve yanında
"Babam konser kemancısı..." mutlaka arkadaşlarından biri olurdu. Asla yalnız izlemezdi beni. Kor
"Yirmi..." kuyordum. Beni rahat bırakmalarını istiyordum. Ama bir yandan da
"Babam sirkte çalışıyor..." umursamıyordum. Juan'dan hoşlanmıyordum. Okulumdaki kimseden
"Yirmi b ir..." hoşlanmıyordum. Bunun farkındaydılar sanıyorum. Beni istememele "Babam otobüs şoförü..." rinin nedeni buydu galiba. Konuşma ve yürüme tarzlarını sevmiyor
"Yirmi iki..." dum, ama annemi ve babamı da sevmiyordum. Hâlâ etrafımda boş ve "Babam operada şarkı söyler. beyaz bir hava olduğu duygusuna kapılıyordum. Midem sürekli bula
"Yirmi ü ç ..." nıyordu. Juan esmer tenliydi, kemer yerine bir zincir takıyordu beline.
Yirmi üç. Bendim yirmi üç.
Kızlar ondan korkarlardı, erkekler de öyle. O ve arkadaşlarından biri
"Babam dişçi..." dedim. hemen hemen her gün beni izlerlerdi. Eve girerdim ve dışarda bekler
Bayan Fretag bu şekilde devam ederek otuz üçe geldi. lerdi. Juan sigarasını içip kabadayı gibi görünürken arkadaşı öylece
"Babam işsiz," dedi otuz üç. dururdu. Perdenin arkasından onlan izlerdim. Sonunda giderlerdi. Keşke ben akıl etseydim bunu diye düşündüm.
Bayan Fretag İngilizce öğretmenimizdi. Sınıfta ilk günümüzde
Bir gün Bayan Fretag bize bir ödev verdi. isimlerimizi sordu. "Saygıdeğer Başkanımız Herbert Hoover bu cumartesi Los Ange-
"Hepinizi tanımak istiyorum," dedi. les’ı ziyaret edip bir konuşma yapacak. Herkesin gidip başkanı dinle
Gülümsedi. mesini istiyorum. Sonra bu deneyimi ve Başkan Hoover hakkındaki
"Şimdi, herkesin babası vardır eminim. Herkesin babasının ne iş
düşüncenizi anlatan bir yazı yazacaksınız." yaptığını öğrenmek ilginç olur

sanırım. Bir numaradan başlayıp sıray Cumartesi mi? Gitmem olanaksızdı.
Bahçenin çimlerini biçmeliy la gidelim. Evet, Marie, baban ne iş yapar?"
 dim. Uzun kılları kesmeliydim. (Mutlaka bırakıyordum birkaç tane.)
"Bahçıvandır." Babam tek bir uzun kıl buldu diye her cumartesi kayışla dövüyordu
"Ne güzel! İki numara... Andrew, senin baban ne iş yapar?" beni. (Bir-iki kez yapmadığım veya yanlış yaptığım şeylerden ötürü
Korkunçtu. Benim semtimdeki bütün çocukların babalan işlerini hafta arası da dayak yemiştim.) Babama Başkan Hoover'ı dinlemeye kaybetmişlerdi.
Babam işini kaybetmişti. Gene'in babası bütün gün ön gideceğimi söyleyemezdim. balkonda oturuyordu. Et fabrikasında çalışan Chuck'ın babası dışında
Gitmedim. O pazar kâğıt kalem alıp Başkanı gidip görüşümü yaz bütün babalar işsizdi. Et şirketinin amblemini taşıyan kırmızı bir araba maya başladım. Üstü açık arabası peşinde bir konvoyla birlikte gir kullanıyordu Chuck'ın babası. mişti stadyuma. İçinde gizli servis ajanlarının bulunduğu bir araba
"Benim babam itfaiyeci," dedi Andrew.
Başkanın arabasının önünde gidiyor, iki araba da hemen arkasından
"Çok ilginç," dedi Bayan Fretag. "Üç numara." geliyordu. Ajanlar Başkanımızı korumakla görevli cesur ve silahlı
"Benim babam avukat." adamlardı. Başkanın arabası stadyuma girdiğinde ahali ayağa kalkmış
"Dört numara." tı. Böylesi görülmemişti. Başkan bizzat gelmişti. Oydu. El sallamıştı.
"Benim babam ... polis.
Tezahüratta bulunmuştuk. Bir bando takımı çalıyordu. Başkanın başı
Ben ne diyecektim? Sadece benim semtimdeki babalar işsizdi bel nın üstünde martılar uçuşmuştu, onun Başkan olduğunu biliyorlardı ki de.
Borsanın çöktüğünü duymuştum. Kötü bir anlama geliyordu bu. sanki.
Sonra göğe yazılar yazan uçaklar uçmuştu. Göğe, "Refah çok
Ya borsa sadece benim semtimde çökmüşse! yakın," gibi sözler yazmışlardı. Başkan arabasında ayağa kalktığında

bulutlar aralanmış, güneş yüzünü aydınlatmıştı. Tanrı da biliyordu tim sözlerimi. Ben bile onlara inanmaya başlamıştım. Juan yüzüne sanki onun kim olduğunu. Sonra arabalar durmuş, ajanların koruması yumruk yemiş gibi oturuyordu. Bacaklarına uzatıp arkama yaslandım. altında konuşma kürsüsüne yürümüştü büyük Başkanımız. Mikrofo Çok sürmedi maalesef.
 nun önünde dururken gökten bir kuş uçarak kürsüye konmuştu. Baş
"Bu önemli yazı ile dersi bitiriyorum..," dedi Bayan Fretag. kan kuşa el sallayıp gülmüş, biz de onunla beraber gülmüştük. Sonra Ayağa kalkıp çıkmaya başladılar.
Başkan konuşmuş, halk dinlemişti. Mısır patlatırken çok ses çıkaran "Sen kal Henry," dedi Bayan Fretag. bir mısır patlatma makinesinin çok yakınında oturduğum için konuş
İskemlemde oturdum, Bayan Fretag orda durmuş bana bakıyordu. masını iyi takip edememiştim ama Mançurya'daki sorunların ciddi ol Sonra, "Orda değildin değil mi Henry?" dedi. madığını, içerde her şeyin yola gireceğini, endişe etmememizi, Ameri Nasıl bir şey uydursam diye düşündüm ama hiçbir şey bulama ka'ya inanmamızın yeterli olacağını söylediğini sanıyordum. Herkese dım. "Hayır, orda değildim." iş bulunacaktı. Yeterince diş çekebilecek yeterince dişçi, yeterince it
Gülümsedi. "Bu, yazını daha da olağanüstü kılıyor." faiyecinin söndüreceği yeterince yangın olacaktı. Fabrika ve atölyeler
"Evet efendim..." tekrar açılacaktı. Güney Amerika'daki dostlarımız borçlarını ödeye "Gidebilirsin Henry." cekti. Yakında hepimiz kalplerimiz ve midelerimiz doymuş olarak hu
Kalkıp dışarı çıktım. Eve yürümeye başladım. İstedikleri buydu zur içinde uyuyacaktık. Tanrı ve yüce ülkemiz bizi sevgi ile sarıp, kö demek: yalanlar. Harikulade yalanlar. Buna ihtiyaçları vardı. İnsanlar tülükten ve sosyalistlerden koruyacak, bizi bu ulusal kâbustan uyandı ahmaktılar. Kolay olacaktı benim için. Etrafıma bakındım. Juan ve ar racaktı, sonsuza dek... kadaşı beni izlemiyorlardı. İşler yoluna girmeye başlamıştı.
Başkan alkışı dinleyip el sallamış, sonra arabasına binmişti. Peşin de gizli servis ajanları ile stadyumu terk ederken güneş batmaya başla 20 mış, öğleden sonra kırmızı, altın rengi, harikulade bir akşamiistüne dönmüştü. Başkan Hoover'ı görmüş ve dinlemiştik.
Frank ve ben zaman zaman Chuck, Eddie ve Gene'le arkadaş oluyor duk. Ama mutlaka bir şeyler oluyor, aramız açılıyordu. Ben sebep
Pazartesi günü ödevimi teslim ettim. Salı günü Bayan Fretag sını-

oluyordum genellikle, ama Frank'i de sepetliyorlardı. Benim arkada fa konuştu. şım olduğu için o da kendini dışarda buluyordu. Frank'le beraber ol
"Saygıdeğer Başkanımızın Los Angeles ziyaretini anlatan yazıla maktan hoşlanıyordum. Her yere otostop yapıyorduk. En sevdiğimiz rınızın tümünü okudum. Ben de Oldaydım. Bazılarınızın değişik ne yerlerden biri bir film stüdyosuydu. Uzun otlarla çevrili bir tel örgü denlerden ötürü gidemediğini gördüm. Gidemeyenler için Henry Chi- nün altından giriyorduk. King Kong filminde kullandıkları devasa du naski'nin yazısını okumak istiyorum." varı ve basamakları gördük orda. Yapma sokak ve evleri. Evlerin ön
Sınıfta korkunç bir sessizlik oldu. Büyük farkla sınıfın en sevil cepheleri vardı sadece, arkaları boştu. Pek çok kez bütün stüdyoyu do meyen kişisiydim. Kalplerine bıçak saplanmış gibiydiler. laşmıştık, bekçi bizi görüp kovalayana dek. Otostopla kumsaldaki Eğ
"Yaratıcılık açısından çok güçlü bir yazı," dedi Bayan Fretag ve lence Merkezi'ne gidiyorduk. Üç-dört saat kalırdık orda. Ezberlemiş yazımı okumaya başladı. Kelimeler çok hoş geliyordu kulağıma. Her tik orayı. îyi bir yer değildi aslında. İnsanlar orda işeyip, sıçıyorlardı, kes dinliyordu. Benim sözlerim sınıfı doldurmuştu, karatahtadan kara boş şişelerden geçilmiyordu. Tuvaletlerde sertleşmiş ve buruşmuş pre tahtaya sıçrayıp tavana çarpıyor, ordan yere yansıyıp Bayan Fretag'ın zervatifler olurdu. Kapanış saatinden sonra berduşlar uyurdu orda. ayakkabılarını örtüyor, yerde kümeleniyorlardı. Sınıfın en güzel kızla Pek eğlenceli bir yer de sayılmazdı Eğlence Merkezi. Aynalar Evi rı kaçamak bakışlarla bana bakıyorlardı. Sınıfın dayıları suratlarını as matraktı önceleri. Bir süre sonra aynalar labirentinde nerelerden geçe mışlardı. Onların yazıları bir boka yaramamıştı. Susamış biri gibi iç ceğimizi öğrenince esprisi kalmamıştı. Frank ve ben hiç kavga etmez
62
63

"Hamlesini yapmak üzere!" diye bağırdı Chuck. "Geçirecek dişle dik. Her şeyi merak ediyorduk. Rıhtımda bir kadının sezaryen doğu rini!" munu gösteren bir film gösteriliyordu, oraya gitmiştik bir keresinde.
Çocukların arasına dalıp bir tekmeyle ağı bozdum.
Çok kanlıydı. Kadını her kestiklerinde oluk oluk kan fışkırıyordu.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Chuck.
Sonra bebeği çıkarmışlardı. Rıhtımda balık tutmaya da giderdik, tuttu
"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Eddie. "Her şeyi berbat ettin!"
ğumuz balıkları banklarda oturan yaşlı Yahudi kadınlarına satardık.
Geri çekildim. Frank bile tuhaf bakıyordu bana.
Frank'le uzaklara gittiğim için babamdan dayak yiyordum, ama o da
"Yakalayın şunu!" diye bağırdı Gene. yağı nasılsa yiyeceğimi bildiğim için
eğlenmeye bakıyordum.
Sokakla benim aramdaydılar. Park yerinden koşup yabancı bir
Mahallede diğer çocuklarla başım belaya girmeye devam ediyor evin
bahçesine kaçtım. Peşimdeydiler. Bahçeden koşarak garajın arka du.
Babamın yaran olduğu da söylenemezdi. Bütün çocukların kov sına
geçtim. İki metre yüksekliğinde aşmalı bir çit vardı. Tırmanıp boy
kıyafetleri varken tutup bir kızılderili kıyafeti ve bir okla yay al
öbür yana atladım. Yan evin bahçesinden koşup park yerine geldiğim mıştı
bana örneğin. Okul bahçesindeki durum tekrarlanıyordu - çetey de arkama
baktım, Chuck çitin tepesine tırmanıyordu. Sonra kaydı ve le karşı
karşıyaydım. Kovboy kıyafetleri ve tabancalarıyla etrafımı sa sırtüstü
bahçeye düştü. "Allah kahretsin!" dedi. Sağa dönüp koşmayı rıyorlardı,
durum iyice tehlikeli olmaya başlayınca yayıma bir ok ko sürdürdüm.
Yedi-sekiz blok koşup bir evin ön bahçesinde nefeslen- yup geriyor ve
bekliyordum. Bu onları uzaklaştırıyordu. O kızılderili dim. Görünürde
kimse yoktu. Frank beni bağışlayacak mıydı? Diğer kıyafetini sadece
babam ısrar ettiğinde giyiyordum. leri beni bağışlayacaklar mıydı? Bir
hafta gözden uzak olmaya karar
Chuck, Eddie ve Gene'le aram bozuluyor, sonra düzeliyor, sonra verdim.
tekrar bozuluyordu.
Bir akşamüstü öylece dolanıyordum. Çeteyle aram ne iyi, ne de
Ve unuttular. Hiçbir şey olmadı bir süre. Boş günler. Sonra kötüydü. Onlan
kızdıran son davranışımı unutmalarını bekliyordum.
Frank'in babası intihar etti. Kimse bilmiyordu nedenini. Frank anne
Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Beyaz hava ve bekleyiş. Hiçbir siyle
başka bir mahalleye, daha küçük bir yere taşınacaklarını söyledi.
şey yapmadan dolanmak canımı sıkmıştı, tepeyi çıkıp Washington
Mektup yazacaktı. Yazdı da. Ama yazışmıyorduk, yamyamlarla ilgili
Bulvarı'na, sonra doğudaki sinemaya, ordan da tekrar Batı Adams
karikatürler çiziyorduk birbirimize. Onun karikatürlerde yamyamlarla

Bulvarı'na yürümeye karar verdim. Kilisenin önünden de geçerdim başı belaya giriyor, ben de öyküye onun bıraktığı yerden devam edi belki. Yürümeye başladım. Derken Eddie'nin sesini duydum: yordum. Annem Frank'in karikatürlerinden birini bulup babama göste
"Hey, Henry, buraya gel!" rince yamyam yazışmalarımız sona erdi.
Çocuklar iki evin arasındaki park yerinde duruyorlardı. Eddie,
5. sınıftan 6. sınıfa geçtim ve evden kaçmayı düşünmeye başla
Frank, Chuck ve Gene. Bir şeye bakıyorlardı. Yüksek bir çalının üs dım, ama babaların çoğu işsizken bir buçuk metre boyumla ben nasıl tünden eğilmiş bir şeye bakıyorlardı. iş bulacaktım? John Dilinger halk kahramanıydı o sıralar, büyük kü
"Buraya gel, Henry!"
çük herkes hayranlık duyuyordu ona. Bankaların parasım alıyordu.
"Ne var?"
Pretty Boy Floyd ite Ma Barker ve Machine Gun Kelly de yapıyorlar
Yanlarına gittim. dı aynı şeyi.
"Bir sineği yemeye hazırlanan bir örümcek!" dedi Eddie.
İnsanlar otların büyüdüğü boş arsalara gider olmuşlardı. Bazı otla
Baktım. Örümcek çalının dallarına ağını örmüş, bir sinek de ağa rın pişirilip yenebildiğini öğrenmişlerdi. Boş arsalarda veya sokak kö-
 yakalanmıştı. Örümcek çok heyecanlıydı. Kurtulmaya çabalayan si şelerinde yumruklaşıyorlardı. Herkes öfkeliydi. Erkekler Bull Durham nek bütün ağı titretiyordu. Örümcek, sineğin kanatlarını ve bedenini içiyor, burunlarından kıl aldırmıyorlardı. Gömleklerinin ön cebinden ağıyla giderek sararken sinçk çılgınca ve çaresiz bir şekilde vızıldıyor
Bull Durham eksik olmuyordu, tek elle sarıyorlardı sigaralarını. Ce du. Örümcek vızıldayan sineğin etrafında dolanarak ağını örüyor, si binde Bull Durham paketi taşıyan birini görünce uzak duruyordum. 2. neği tamamen bağlıyordu. Örümcek çok iri ve çirkindi.

hâlâ. Tıslayıp bekliyordu. Duvara yapışmış, son derece temiz ve hari ve 3. ipotekler konuşuluyordu. Bir gün babam kırık bir kol ve morar kulade bir yaratık. mış iki gözle gelmişti eve. Annem çok düşük maaşlı bir iş bulmuştu.
Köpek yavaşça ilerledi. Çocuklar böyle bir şeye neden gerek duy

Mahalledeki her çocuğun bir pazarlık, bir de gündelik pantolonu var-
muşlardı? Yetkililer nerdeydiler? Yetişkinler nerdeydiler? Beni suçla dı.
Ayakkabılar eskidiğinde yenileri alınmıyordu. 15-20 sente yapıştı makla
meşguldüler sürekli. Şimdi nerdeydiler? rıcısıyla birlikte satılan ökçe ve
tabanlardan alınıyor, ayakkabının altı
Kediyi kapıp kaçmayı düşündüm ama cesaret edemedim. Köpeğin na
yapıştırılıyordu. Gene'lerin arka bahçesinde bir horozla birkaç ta bana
saldıracağından korkuyordum. Yapmam gerekeni yapma cesare vuk vardı.
Tavuğun biri yeterince yumurtlamazsa kesip yiyorlardı. tinden yoksun
olduğumu bilmek çok kötü bir duyguydu. Midem bu
Bana gelince, pek bir şey değişmemişti - ne okulda, ne de Gene, lanmaya
başlamıştı. Zayıftım. Engellemek istiyor ama nasıl yapacağı
Chuck ve Eddie ile. Yalnız yetişkinler değil, çocuklar da tehlikeli ol mı
bilemiyordum. maya başlamışlardı, hatta hayvanlar da. İnsanları taklit
ediyorlardı
"Chuck," dedim, "kediyi bırak gitsin,1 lütfen. Köpeğini geri çek." sanki.
Chuck cevap vermedi. İzliyordu.
Bir gün her zamanki gibi dolanıyordum, beklenti vaziyetlerinde.
Barney ileri atıldı ve kedi aniden sıçradı. Öfkeli ve bulanık bir be
Çeteyle aram açıktı, artık onlara katılmayı arzulamıyordum zaten. Bir-
yazlık, tıslama, pençe ve diş karmâşasıydı ortalık. Barney geri çekildi, den
Gene geldi koşarak, "Hey, Henry, gel!" kedi tekrar duvara sindi.
"Ne var?"
"Hakla onu Barney," dedi Chuck tekrar.
"GEL!"
"Allah belanı versin, kes sesini!" dedim ona.
Koşmaya başladı Gene, ben de peşinden. Park yerinden geçip
"Böyle konuşma benimle," dedi Chuck.
Gibson'lann arka bahçesine girdik. Gibson'ların bahçesi tuğla duvarla
Barney tekrar ilerledi.
çevriliydi.
Hafif bir ses duydum arkamda ve etrafıma bakındım. Yaşlı Bay
"BAK! KEDİYİ KÖŞEYE KISTIRMIŞ! ÖLDÜRECEK ONU!"
Gibson'ın, yatak odasının penceresinden bizi izlediğini fark ettim. O
Küçük, beyaz bir kedi vardı duvarın köşesinde. Duvara tırmana da kedinin
öldürülmesinden yanaydı, çocuklardan farkı yoktu. Neden? mıyor, hiçbir
yere gidemiyordu, kıstırılmıştı. Kamburunu çıkarmıştı,

Yaşlı Bay Gibson takma dişli postacımızdı. Karısı evden dışarı tıslıyordu, pençeleri hazır. Ama çok küçüktü ve Chuck'ın buldog kö
çıkmazdı. Çöpü boşaltmak için çıkardı sadece. Başında saç filesi, üs peği
Barney hırlayarak kediye yaklaşıyor, mesafeyi daraltıyordu. Ke tünde gecelik ve bornoz, ayağında da terlikler olurdu hep. diyi oraya çocukların koyduğu, sonra da Barney'i getirdikleri duygu
Ben pencereye bakarken Bayan Gibson her zamanki kıyafetiyle suna kapıldım. Chuck, Eddie ve Gene'in izleyişleri bu duyguyu güç kocasının yanında belirdi, kedinin öldürülmesini bekliyordu. Yaşlı lendirmişti. Suçlu bir ifade vardı yüzlerinde.
Bay Gibson mahallenin işi olan ender adamlarından biriydi ama yine
"Sizin işiniz bu," dedim. de kedinin öldürüldüğünü görmek istiyordu. Chuck, Eddie ve Ge-
"Hayır," dedi Chuck, "kedinin suçu. Buraya girmeseydi. Baksın ne'den farksızdı Gibson. Sayıca çok fazlaydılar.
şimdi başının çaresine."
Buldog biraz daha yaklaştı. İzleyemeyecektim. Kediyi o durumda
"Nefret ediyorum sizden, orospu çocukları," dedim. terk etmekten büyük utanç duyuyordum. Kedinin kaçma teşebbüsünde
"Barney kediyi öldürecek," dedi Gene. bulunma olasılığı vardı, ama engelleyeceklerini biliyordum. Kedi sa
"Parçalayacak onu Barney," dedi Eddie. "Pençelerinden çekiniyor dece köpekle değil, insanlıkla da karşı karşıyaydı. ama hamlesini yaptığında her şey bitmiş olacak."
Dönüp çıktım bahçeden. Park yerini geçip eve yürüdüm. Babam
Ağzından salyaları akan iri bir buldog köpeğiydi Barney. Aptal ve
ön bahçede bekliyordu.
şişman, anlamsız kahverengi gözlü. Boyun ve sırt tüyleri dikilmişler
"Nerdeydin?" diye sordu. di. Aptal kıçına tekmeyi basmak geliyordu içimden ama bacağımı par
Cevap vermedim.
çalardı. Öldürmeye kararlı görünüyordu. Beyaz kedi yavru sayılırdı
67
66

"İçeri gir," dedi, "ve bu kadar mutsuz görünme sonra gerçekten sını yararak kaçırırdık. Saldırgan olmak için bir bahaneydi bizim için mutsuz ederim

seni!" futbol, kaçırdığımız adamın sayı yapıp yapmadığı umurumuzda bile
 değildi. Arada sırada pas oyununa dayalı bir hücum planladığımızda
21 karşı takımın oyuncuları sevinirlerdi.
Kızlar okuldan sonra kalıp bizi izlerlerdi. Kızların bazıları lise öğ
Sonra Justin Ortaokulu'na girdim. Delsey İlkokulu'ndaki tiplerin yarısı
 rencileriyle çıkıyorlardı, ortaokul öğrencileriyle işleri yoktu, ama yine
 ordaydı, en iri ve kötü yarısı. Başka okullardan başka iriler de gelmiş de
okuldan sonra kalıp bizim maçlarımızı izlerlerdi. Ünlüydük. Kızlar ti.
Bizim 7. sınıf 9. sınıftan daha yapılıydı. Beden dersinde sıraya gir bizi izler
ve hayran olurlardı. Ben takımda değildim ama saha kena miştik, tuhaf bir
görüntü sergiliyorduk, çoğumuz beden öğretmenin rında dolanıp gizliden
sigara içer, kendimi takımın koçu gibi hisseder den daha iriydi. Yoklama
sırasında öylece dururduk, omuzlar düşük, dim. Kızlara bakıp onlarla
düzüşeceğimizi düşünürdük. Ama otuz bir hafif kambur, göbekler sarkmış,
başlar önde.
çekiyorduk çoğumuz.
"Tanrım," dedi beden öğretmenimiz Bay Wagner, "omuzlarınızı
Otuz bir. Nasıl keşfettiğimi anımsıyorum. Bir sabah Eddie yatak geri atın,
dik durun!" odamın penceresini tıklattı.
Kimse kımıldamadı. Biz böyleydik, başka türlü olmak istemiyor
"Ne var Eddie?" duk. Çoğumuz yoksul ailelerden geliyordu, kötü
besleniyorduk, ama
Elindeki laboratuvar tüpünü kaldırdı, dibinde bir sıvı vardı. bir şekilde
devler gibi gelişmiştik. Ailelerimizden çok az sevgi almış
"Bel," dedi Eddie, "benim belim." tık, kimseden sevgi ve şefkat
beklemiyorduk. Gülünçtük ama kimse
"Yok ya?" yüzümüze gülmeye cesaret edemiyordu. Çocuk olmaktan
sıkılmış,
"Evet, bütün yapman gereken eline tükürüp kamışını sıvazlamak,
çok çabuk büyümüştük sanki. Büyüklerimize saygı duymuyorduk. güzel
oluyor ve çok geçmeden kamışının ucundan bir sıvı fışkırıyor.
Uyuz kaplanlardan farkımız yoktu. Yahudi çocuklardan birinin, Sam
O sıvıya 'bel' deniyor."
Feldman'ın, kara bir sakalı vardı, her sabah tıraş olmak zorundaydı.
"Yok ya?"
Öğleye doğru çenesi kararmaya başlardı. Göğsü kıllıydı ve koltuk alt
"Ya." ları korkunç kokardı. Bir de 25 santimlik uzun ve yumuşak kamışlı

Eddie test tüpüyle kayboldu. Bir süre düşündükten sonra deneme
Peter Mangalore vardı. Ve duşa girdiğimizde taşaklarımın herkesin- ye
karar verdim. Kamışım sertleşmişti, hoşuma gitti. Sürdürdükçe da kinden
daha iri olduğunu keşfetmiştim. ha çok zevk almaya başladım ve daha önce
tanımadığım bir duyguya
"Hey, şunun taşaklarına bakar mısınız?" dönüştü. Sonra bir sıvı fışkırdı
kamışımın ucundan. O günden sonra
"Aman tanrım.1 Kamış ufak ama taşaklara bak!" arada bir yapar olmuştum.
Bir kızla seviştiğini düşününce daha da iyi
"Vay canına!" oluyordu.
Neydi bizi böyle yapan bilmiyorum ama farklıydık, hissediyorduk
Bir gün saha kenarında durmuş, takımımızın başka bir sınıf takı bunu.
Konuşmamızda ve yürüyüşümüzde belli oluyordu farklı olduğu mının
canına okuyuşunu izliyor, gizliden sigara fırtlıyordum. Her iki muz. Pek
konuşmuyorduk, gösteriyorduk sadece. Buydu insanları bu yanımda da
birer kız vardı. Çocuklar hücuma kalkarken beden öğret kadar kızdıran:
kıymet bilmezliğimiz. meni Curly Wagner'in bana doğru geldiğini fark
ettim. Sigarayı fırla
7. sınıf öğrencileri dersler bittikten sonra 8. ve 9. sınıf öğrencile tıp
alkışlamaya başladım. riyle Amerikan futbolu oynarlardı. Denge yoktu.
Çok kolaydı bizim
"Hadi çocuklar! Kıç üstü oturtalım şunları!" için, yere seriyorduk onları,
yorulmadan. Karşı takımın oyuncusunu
Wagner yanıma geldi. Orda durup baktı bana bir süre. Pis bir te durdurmak
için dokunmanın yeterli olduğu tür Amerikan futbolunda, bessüm
edinmiştim artık. hücum eden takım, genellikle adam kaçırıp uzun pasla
sayı bulmaya
"Hepinizin hakkından geleceğim!" dedi, "özellikle senin!"
çalışır. Biz öyle oynamazdık ama, adamımızı karşı takımın savunma
Başımı çevirip kayıtsız bir bakış attım, sonra çevirdim yüzümü. da

yeğler olmuştum.
Wagner öylece durup baktı bana. Sonra çekip gitti.
Yürüyüşlerimiz esnasında Dazlak bana babasından söz etmişti.
Bayağı haz duymuştum. Kötülerden biri addedilmek hoşuma git
Bir zamanlar doktorluk yapmıştı, başarılı bir cerrahtı ama içki yüzün mişti,
kötü olduğumu hissetmek. Herkes iyi olabilirdi, iyi biri olmak den
doktorluk yetkisi elinden alınmıştı. Bir gün Dazlak'ın babasıyla cesaret
gerektirmiyordu. Dilinger cesurdu. Ma Barker o adamlara ma karşılaştım.
Bir ağacın altındaki iskemleye oturmuştu, öylece oturu kineli tüfeğin nasıl
kullanılacağını öğreten müthiş bir kadındı. Babam yordu. gibi olmak
istemiyordum. O kötü geçiniyordu sadece. Kötüysen kötü
"Baba," dedi Dazlak, "bu Henry." rolü yapman gerekmez, kötüsündür. Kötü
biri olmak hoşuma gidiyor
"Merhaba Henry." du. İyi olmaya çalışmak hasta ediyordu beni.
Evinin basamaklarında duran büyükbabamı ilk kez görüşümü
Yanımdaki kız, "Wagner'in seninle bu şekilde konuşmasına izin
anımsatmıştı bana. Dazlak'ın babasının saçı ve sakalı siyahtı gerçi
vermemelisin, ondan korkuyor musun?" diye sordu. ama gözler aynıydı -
parlak ve tuhaf. Ve işte Dazlak orda duruyordu,
Dönüp baktım kıza. Uzun süre, hareketsiz. oğlu, hiç parıldamadan.
"Neyin var senin?" dedi.
"Hadi," dedi Dazlak, "izle beni."
Başımı çevirip yere tükürdüm ve uzaklaştım. Ağır adımlarla saha
Evin altındaki mahzene indik. Karanlık ve rutubetliydi orası, göz-
kenarından çıkış kapısına, ordan da eve yürüdüm. lerimiz karanlığa alışana
dek bekledik. Sonra fıçıları seçebilmeye baş
Wagner sürekli gri svetşörtle gri pantolon giyerdi. Küçük bir gö ladım.
beği vardı. Onu endişelendiren bir şeyler olurdu daima. Tek avantajı
"Bu fıçılar değişik cins şarapla dolu," dedi Dazlak, "her fıçının bir yaşıydı.
Bize blöf yapıp duruyordu, ama zayıflıyordu blöfleri giderek. musluğu var.
Denemek ister misin?"
Beni iteklemeye hakkı olmayan birileri beni itekliyordu sürekli. Wag
"Hayır." ner ve babam. Babam ve Wagner. Neydi istedikleri? Neden
yollarına
"Hadi, bir yudum al."
çıkıp duruyordum?

"Neden?"
"Sen kendini erkekten mi sayıyorsun?"
"Sert biriyim ben."
22
"Bir yudum al öyleyse."
Dazlak bana meydan okuyordu. Olacak iş değildi. Fıçılardan b ri-
Bir gün çocuğun teki yapıştı bana, ilkokulda David'in yaptığı gibi. Za nin
yanına gidip eğildim. yıf, ufak tefek biriydi ve tepesinde hiç saçı yoktu
neredeyse. Çocuklar
"Aç şu allahın cezası musluğu! Allahın cezası ağzını da aç!"
Dazlak diye çağırıyorlardı onu. Asıl adı Eli LaCrosse'tu. Asıl adını se
"Örümcek var mıdır burda?" viyordum ama onu sevmiyordum. Bana
yapışmıştı. O kadar acınası bir
"Hadi! Hadi, allahın cezası!" hali vardı ki defolup gitmesini
söyleyemiyordum. Aç kalmış ve tekme
Ağzımı musluğun altına sokup musluğu çevirdim. Kokulu bir sıvı lenmiş
bir sokak köpeğinden farksızdı. Onunla beraber olmak hoşuma damladı
ağzıma. Tükürdüm. gitmiyordu. Ama o sokak köpeği duygusunu bildiğim
için bana takıl
"Ödlek olma! Yut şunu!" masına izin veriyordum. Her cümlesinde bir küfür
vardı mutlaka, en
Musluğu açıp ağzımı dayadım. Kokulu sıvı ağzıma girdi ve yut az bir
küfür. Ama yapaydı, sert biri değildi, korkuyordu. Ben korkmu tum.
Musluğu kapatıp ayağa kalktım. Kusacak gibi olmuştum. yordum ama
kafam karışıktı. İyi bir ikili oluşturuyorduk belki de.
"Şimdi sen iç," dedim Dazlak'a.
Her gün okul çıkışında onu eve bırakıyordum. Annesi, babası ve
"Tabii," dedi, "ben korkmuyorum!" büyükbabası ile yaşıyordu. Küçük bir
parkın karşısında küçük bir ev
Bir fıçının altına girip sıkı bir yudum aldı. Onun gibi bir pısırık be de. O
semti seviyordum, gölge veren büyük ağaçları vardı. Biri bana nimle baş
edememeliydi. Başka bir fıçının altına girip sıkı bir yudum
çirkin olduğumu söyledikten sonra gölgeyi güneşe, karanlığı ışığa
71
70

da ben aldım. Ayağa kalktım..Kendimi iyi hissetmeye başlıyordum. yorduk. Lilly Fischman bizim sınıftaydı, gerçekten gelişmiş bir kızdı
"Hey Dazlak,” dedim, "sevdim ben bunu." Lilly. Göğüsleri inanılmaz irilikte, yüksek ökçeli ayakkabıları ile yü
"Biraz daha iç." rürken salladığı kıçı harikuladeydi. Müthişti, bütün çocuklarla konu
Biraz daha içtim. Tadı giderek düzeliyordu. Daha iyi hissediyor şur, konuşurken onlara sürtünürdü. dum kendimi.
Her gün aynı şey yaşanıyordu biyoloji dersinde. Biyoloji filan öğ
"Babanın şarabından fazla içmesek iyi olur Dazlak," dedim. rendiğimiz yoktu. Bay Stanhope on dakika kadar konuştuktan sonra
"Umursamaz, içkiyi bıraktı." Lilly, "Ama biraz eğlenelim Bay Stanhope!" derdi.
"Olmaz!"
Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi. Otuz bir çekmekten bi le iyiydi.
"Ama Bay Stanhope!"
Fıçıdan fıçıya gidiyordum. Sihirli bir şeydi içki. Neden kimse Kürsüye gidip Bay Stanhope'un üstüne şefkatle eğilir, kulağına söylememişti bunu bana? İçki ile hayat harikulade, insan mükemmel bir şeyler fısıldardı. di, kimse rahatsız edemezdi onu. "Aman, peki..." derdi Bay Stanhope.
Sonra şarkı söyleyip kıvırmaya başlardı Lilly. Açılışı hep "The
Dik durup Dazlak'a baktım.
"Annen nerde? Anneni düzeceğim!" Lullaby of Broadway" ile yapar, sonra diğer numaralarına geçerdi.
Nefisti, ateşliydi, yanıyor, bizi de yakıyordu. Gelişmiş bir kadından
"Öldürürüm seni, orospu çocuğu, annemden uzak dur!"
"Seni pataklayabileceğimi biliyorsun Dazlak." farkı yoktu. Stanhope'u çıldırtıyordu, bizi çıldırtıyordu. Olağanüstüy
"Evet." dü. Yaşlı Stanhope ağzının suları akarak izlerdi. Stanhope'a gülerken
"Peki. Anneni rahat bırakacağım." Lilly'ye tezahüratta bulunurduk. Bir gün müdür Bay Lacefield koşarak
"Gidelim öyleyse." sınıfa girene dek sürmüştü bu.
"Bir yudum daha..." "Neler oluyor burda?"
Bir fıçıya gidip koca bir yudum daha aldım. Sonra mahzenin mer Stanhope öylece oturuyordu, dili tutulmuştu.
"Bu ders sona ermiştir!" diye bağırdı Lacefield. divenlerinden yukarı

çıktık.
"Demek mahzene indiniz ha?" dedi babası. Dışarı çıkmak için sıraya girerken, "Ve siz, Bayan Fischman, bü roma gelin," diye ilave etti.
"Evet," dedi Dazlak.
"Biraz erken başlamıyor musunuz?"
O olaydan sonra biyoloji ödevlerimizi yapmadık tabii ki. Bu da
Cevap vermedik. Bulvara yürüdük, sakız satan bir dükkâna girdik.
Bir sürü alıp hepsini ağzımıza attık. Annesinin öğreneceğinden endişe Bay Stanhope bize ilk sınavı yapana dek önemli olmamıştı.
"Hass..tir," dedi Peter Mangalore yüksek sesle, "ne yapacağız?" ediyordu.
Ben hiçbir şeyden endişe etmiyordum. Bir park bankına oturup sakız çiğnedik ve ben yeni bir şey keşfettiğimi düşündüm. Ba Peter 25 santimlik yumuşak kamışlı çocuktu, na çok uzun bir süre yardımcı olacak yeni bir şey. Parktaki çimler da "Sen ömründe bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaksın," de di Jack Dempsey'i andıran, "bu bizim sorunumuz." ha yeşil, banklar daha güzel görünüyordu. Bu içki denen şey cerrahla ra yaramıyordu belki, ama cerrah olmak isteyen biri kafadan biraz "Allah kahretsin," dedi sınıfın arka sıralarından biri, "her kırık al dığımda babam tırnaklarımdan birini söküyor." noksandı zaten.
Sınav kâğıtlarımıza bakıyorduk hepimiz. Ben kendi babamı dü
23 şündüm. Sonra Lilly Fischman'ı düşündüm. Orospunun tekiydi Lilly Fischman, kötü bir kadındı, bizim önümüzde şarkı söyleyip kıvırdığı Justin Lisesi'nde biyoloji dersleri ilginçti. Bay Stanhope geliyordu için cehennemi boylayacaktık hepimiz. biyolojiye. 55 yaşlarında, yaşlı biriydi, ve ona her istediğimizi yaptırı Stanhope bizi izliyordu.
72 73

"Neden kimse yazmıyor? Soruları neden yanıtlamıyorsunuz? Her motorun üstündeki yağ tabakasını kazıyarak altmış cm uzunluğunda kesin kalemi var mı?" siyah bir yağ şeridi oluşturmuştu.
"Evet, evet, herkesin kalemi var," dedi biri.
"Hadi Pop, şu filme ne dersin? Beden dersinden yeni çıktık, ayak
Lilly en önde, Bay Stanhope'un kürsüsünün hemen yanında oturu ta duracak halimiz yok! Wagner kurbağalar gibi sıçratıp durdu bizi!" yordu.
Biyoloji kitabını açıp ilk sorunun yanıtına baktığını gördük.
"Sizden istenen şekilde işe başlayın!"
İşareti almıştık. Hepimiz kitaplarımızı açtık. Stanhope öylece durmuş

Başladık. Anlamsızdı. Müzik dersinden bile daha kötüydü. Bazı bizi
izliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Ağzından tükürük saçıyor alet
sesleri ve derin nefesler duyuluyordu. du. Beş dakika kadar oturdu. Sonra
birden ayağa fırlayıp sıraların ara
"ALLAH KAHRETSİN!” diye bağırdı Harry Henderson, "ELİMİ PAR-
 sında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.
ÇALADIM! BEYAZ ESARETTEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL BU!"
"Ne yapıyorsunuz? Kapatın kitapları! Kapatın kitapları!"
Sağ eline dikkatle bir mendil sardı ve mendilden sızan kanı görün
Hızla yürürken yanından geçtiği öğrenciler kitaplarını kapıyor, o ce "lanet
olsun!" dedi. geçtikten sonra tekrar açıyorlardı.
Biz deniyorduk. "Başımı bir filin yarığına sokmayı yeğlerim," de
Dazlak yanımdaki sıradaydı, gülüyordu. "Salağın teki! yaşlı bir di Kızıl
Kirkpatrick. salak!"
Jack Dempsey ingilizanahtarını yere fırlattı. "Bırakıyorum," dedi,
Biraz acımıştım Stanhope'a ama ya kendimi seçecektim ya da
"istediğinizi yapın bana, bırakıyorum. Öldürün beni. Taşaklarımı ke onu.
Stanhope kürsüsünün arkasına geçip bağırdı, "Kitaplar kapatıl sin.
Bırakıyorum." malı yoksa bütün sınıfı çaktırırım!"
Gidip duvara dayandı. Kollarını kavuşturup ayakkabılarına baktı.
Sonra Lilly Fischman ayağa kalktı. Eteğini kaldırıp ipek çorapla
Durum gerçekten kötü görünüyordu. Kursta hiç kız yoktu. Atölye rından
birini yukarı çekti. Jartiyerini düzeltti ve beyaz tenini gördük. nin arka
kapısından okulun bahçesi görünüyordu, güneş ışığı ve aylak
Sonra öbür çorabını çekip düzeltti. Böylesini görmemiştik daha önce,
ça dolanılacak boş bir alan. Ve işte biz, beş para etmeyen motorların
Bay Stanhope da görmemişti böylesini. Lilly yerine oturdu ve sınav
üstüne eğilmiştik. Aptal çelik parçaları. Merhamet istiyorduk. Yaşam bütün
kitaplar açık bitti. Stanhope kürsüsünün arkasında tamamen ye larımız
yeterince aptaldı zaten. Bir şeylerin bizi kurtarması gerekiyor nik bir
şekilde oturmuştu. du. Pop'un yumuşak biri olduğunu duymuştuk ama
doğru değildi gali ba. Dev yapılı, bira göbekli orospu çocuğunun tekiydi.
Yağlı bir tulum
Kafaya aldığımız bir diğeri Pop Farnsworth idi. Motor kursunun giymişti,
saçları gözlerine düşüyordu, çenesine yağ bulaşmıştı. birinci günü
başlamıştık. "Burda yaparak öğrenilir. Hemen şimdi baş
Amie Whitechapel ingilizanahtarını yere fırlatıp Bay Farnsworth’ lıyoruz.

Önünüzdeki motorları söküp dönem sonuna kadar çalışır bir
ün yanına gitti. Geniş bir gülümseme vardı Arnie'nin yüzünde. "Hey
 vaziyette monte etmiş olacaksınız. Duvarda şemalar var ve ben sorula
Pop, yeter artık ha?" rınızı yanıtlayacağım. Bir motorun nasıl çalıştığına dair filmler de iz
"Motorunun başına dön Whitechapel!" leyeceksiniz. Ama şimdi motorları sökerek başlıyoruz. Aletler karşı
"Hadi, Pop!" nızdaki raflarda."
Amie bizden birkaç yaş daha büyüktü. Birkaç yıl çocuk ıslahevin
"Hey, Pop, önce şu filmi izlesek?" diye sordu biri. de kalmıştı. Ama yaşça bizden büyük olmasına rağmen yapı olarak
" 'Projenize başlayın!' dedim." bizden daha ufaktı. Vazelinle arkaya taranmış çok siyah saçları vardı.
Bu kadar motoru nerden bulmuşlardı bilemiyorum. Yağlı, siyah
Erkekler tuvaletinin aynasının karşısına geçip sivilcelerini sıkardı. ve paslıydılar. İşe yaramaz görünüyordu hepsi.
Kızlarla pis konuşur, cebinde Sheik marka prezervatif taşırdı.
"S..tir," dedi çocuklardan biri, "tıkalı heladan farkı yok bunun."
"İyi bir fıkram var sana Pop!"
Motorlarımızın başında duruyorduk. Çocukların çoğu ingilizanah-
"Öyle mi? Motorunun başına Whitechapel." tarı almışlardı. Kızıl Kirkpatrick bir tornavida alıp dikkatli bir şekilde
"Çok iyi bir fıkra Pop."
74
75

Arnie'nin eğilip Pop'un kulağına belden aşağı bir fıkra anlatışını
24 izledik. Başları birbirine yakındı. Sonra fıkra bitti ve Pop gülmeye
 başladı. O koca bedeni ikiye katlanmıştı, göbeğini tutuyordu. "Ha ha
İngilizce öğretmenimiz Bayan Gredis kesin en iyisiydi. Uzun, sivri ha!
Aman allahım! Ha ha ha!" diye güldü. Sonra durdu. "Tamam Ar- burunlu
bir sarışındı. Burnu pek bakılacak cinsten değildi ama burnu nie,
motorunun başına!" na bakmıyorduk zaten. Dar elbiseler, V yaka kazaklar, ipek çoraplar
"Dur, Pop, bir tane daha var!" ve yüksek ökçeli siyah ayakkabı giyerdi. Uzun, harikulade bacakları,
"Yok ya?" yılanımsı bir vücudu vardı. Sadece yoklama yaparken

kürsüsünde otu
Motorları bırakıp yanlarına gittik. Arnie bir sonraki fıkrayı anla rurdu.
Sıralardan birini boş tutar, yoklamadan sonra gelip yüzü bize tırken
çevrelerinde bir çember oluşturmuştuk. Fıkra bittiğinde Pop iki dönük bir
şekilde sıraya otururdu. Bacak bacak üstüne atmış, eteği yu büklümdü yine.
"Tanrım, ha ha ha!" karda. Böyle dizler görmemiştik daha önce, böyle
bacaklar, böyle bal
"Bir tane daha var, Pop. Adamın teki çölde arabasını sürüyormuş. dırlar.
Tamam, Lilly Fischman'ı sayabiliriz ama Lilly bir çocuk-
Birden yola fırlayan birini fark etmiş. Adam çıplakmış ve elleriyle
kadınken Bayan Gredis olgun bir kadındı. Her gün bir saat onu seyret-
ayakları iple bağlıymış. Adam arabayı durdurup sormuş, 'ne oldu, ne me
şansına sahiptik. İngilizce dersinin bitiş zili çaldığında üzülmeyen yin var?'
Çıplak olan anlatmış, 'arabamla giderken otostop yapan bir tek erkek
öğrenci yoktu sınıfta. Onun hakkında konuşurduk. orospu çocuğu gördüm,
keriz gibi durdum ve orospu çocuğu silah
"Düzülmek mi istiyor sence?"
çekti bana. Elbiselerimi alıp beni bağladı, sonra da düzdü.' 'Öyle mi?'
"Hayır. Bizi tahrik ediyor sadece. Bizi çıldırttığını biliyor, tek is demiş
adam arabasından inip fermuarını açarken, 'bu senin şanslı gü tediği bu,
buna gereksinimi var." nün değil galiba!'"
"Nerde oturduğunu biliyorum. Bir gece ziyaretine gideceğim."
Pop iki büklümdü. "Ha ha ha ha... TANRIM ... Ha ha...!" Durdu
"Ne gezer sende o taşak!" sonunda.
"Öyle mi? Öyle mi? Kıçını düzeceğim onun! Aranıyor!"
"Allah kahretsin," dedi sessizce, "aman allahım..."
"8. sınıfta tanıdığım bir çocuk onu görmeye gittiğini söyledi."
"Şu filme ne dersin Pop?"
"Ne olmuş?"
"Peki, tamam."
"Gecelikle açmış kapıyı, memeleri dışardaymış neredeyse. Çocuk
Biri arka kapıyı kapattı ve Pop kirli bir beyaz ekran çıkardı. Film ertesi
günkü ödevini unuttuğunu, ödevi almak için geldiğini söylemiş. makinesini
çalıştırdı. Berbat bir filmdi ama motorlarda çalışmaya beş
İçeri almış çocuğu."
çekerdi. Benzin bujileri ateşliyor, patlama silindir başlarına ulaşıyor,
"Atmıyorsun değil mi?" silindir hareket edince krank mili dönüyor,

supaplar açılıp kapanıyor
"Hayır. Hiçbir şey olmamış ama. Ona çay ikram etmiş, ödevini ve silindir başları bir aşağı bir yukarı hareket ettikçe krank mili dön anlatmış, sonra da çocuk gitmiş." meyi sürdürüyordu. Pek ilginç değildi ama serindi içerisi, arkana yas
"Ben içeri girmiş olsaydım işini bitirmiştim." lanıp dilediğini düşünebiliyordun hiç olmazsa. Aptal çelikte ellerini
"Yok ya? Ne yapardın?" parçalamıyordun.
"Önce parmaklar, sonra yalardım. Sonra da memelerini düzüp
Bırakın motorları çalışır vaziyette monte etmeyi, onları sökmedik zorla ağzına verirdim." bile. O aynı filmi kaç kez izledik bilmiyorum. Whitechapel fıkralarını
"İyi hayal kuruyorsun. Sen hiç düzüştün mü?" sıralamayı sürdürdü, Pop da iki büklüm gülmeyi. Fıkralar çok kötüy
"S..tir, tabii. Kaç kere." dü ama deliler gibi gülüyorduk hepimiz.
"Nasıldı?"
"Aman tanrım! Ha ha ha...!"
"Berbat."
İyi biriydi Pop. Hepimiz hoşlanırdık ondan.
"Boşalamadın herhalde."
77
76

"Her yere boşaldım, hiç kesilmeyecek sandım." ileri gitti bu kez, anlamına gelen bakışlar atıyorlardı. Bayan Gredis
"Avucunda her yere boşaldın demek istiyorsun, değil mi?" fazla ileri gidemezdi. Orda, yukarda, bir yarık değil de, çok daha gü
"Ha, ha, ha!" zel bir şey vardı sanki. O bacaklar. Pencereden süzülen ışık o bacakla
"Ah, ha, ha, ha, ha!" ra, o baldırlara dökülüyor, bacaklarını saran ipek çorapların üstünde
"Ha, ha!" ışık oyunları oluşturuyordu. Eteği o kadar yukarda ve dardı ki hepimiz
"Avucuna değil mi?" külotunu görme ümidi içindeydik, küçücük bir parçasına razıydık.
"S..tirin gidin!"
Tanrım, dünya bitiyor, başlıyor, sonra yine bitiyordu sanki, gerçek ve

"İçimizden birinin düzüştüğünü sanmıyorum," dedi biri. gerçek olmayan her şey ordaydı, güneş, baldırlar, ipeğin o sıcak ve
Sessizlik oldu. yumuşak cazibesi. Oda bir kalp gibi atıyordu. Gözler bulanıyor, sonra
"O da iş mi? Yedi yaşımda düzüştüm ben." tekrar odaklanıyor, Bayan Gredis orda oturmuş sıradışı bir şey yok
"O da bir şey mi? Ben dört yaşımda düzüştüm." muş, her şey normalmiş gibi konuşmayı sürdürüyordu. Her şeyi bu ka
"Tabii Kızıl. At atabildiğin kadar!" dar iyi ve korkunç yapan da buydu; hiçbir şey olmuyormuş gibi dav
"Küçük bir kızı evin bodrumuna atmıştım." ranması. Bir an sıramın üstündeki tahtanın yapısına baktım, her şey
"Sertleşmiş miydin?" büyümüştü, çizgiler içinden su akan nehirler gibiydiler. Sonra gözümü
"Tabii." ayırdığımda bir şeyler kaçırmış olabileceğim düşüncesi ile kendime
"Boşaldın mı?" kızgın, süratle bacaklara ve baldırlara döndüm.
"Galiba. Bir şeyler fışkırmıştı."
"İşemiş olmalısın Kızıl."
Sonra sesi duyduk: "Tak, tak, tak, tak...”
"S..tir!"
"Adı neydi?"
Richard Waite. Arka sırada otururdu. Kocaman kulakları, kalın
"Betty Ann.” dudakları vardı, şişmiş korkunç dudaklar ve kocaman bir kafa. Gözleri
"Ne? Benimkinin de adı Betty Ann’di," dedi yedi yaşında düzüştü-
 neredeyse renksizdi, ilgi ve zekâdan yoksun. Ayaklan iri, ağzı sürekli ğünü iddia eden. açıktı. Konuştuğunda kelimeler tek tek çıkardı ağzından, arada uzun
"Vay orospu," dedi Kızıl. boşluklarla. Ödlek biri bile değildi. Kimse konuşmazdı onunla. Kimse onun okulda ne aradığını bilmiyordu. Kişiliğinde önemli bir şeyin ek
Güzel bir bahar günü İngilizce dersindeydik ve Bayan Gredis ön sik olduğu izlenimini uyandırırdı. Temiz giyinirdi ama gömleği mutla sırada yüzü bize dönük oturuyordu. Eteği her zamankinden daha yu- ka arkadan çıkmış, gömleğinin veya pantolonunun birkaç düğmesi kardaydı. Ürkütücü, harikulade, sihirli ve aşağılık bir görüntüydü. kopmuş olurdu. Richard

Waite. Bir yerlerde yaşıyor, her gün okula
Böyle bacaklar, böyle baldırlar görülmemişti, sihirli bir şey izliyor-
geliyordu. duk. İnanılmazdı. Dazlak yanımdaki sırada oturuyordu, elini
uzatıp parmağı ile dürttü beni:
"Tak, tak, tak.
"Bütün rekorları kırıyor!" diye fısıldadı. "Bak! Bak!"
"Tanrım," dedim. "Sus, yoksa eteğini indirecek!"
Richard W aite otuz bir çekiyordu, Bayan Gredis'in bacaklarının
Dazlak elini çekti ve bekledim. Bayan Gredis'i tedirgin etmemiş
şerefine. Zayıf düşmüştü sonunda. Toplumun kurallarını anlamıyordu tik.
Eteği yukarda kaldı. Gerçekten anımsanacak bir gün yaşıyorduk. belki de.
Hepimiz duyuyorduk onu. Bayan Gredis duyuyordu. Kızlar
Sınıfta sertleşmemiş tek erkek öğrenci yoktu ve Bayan Gredis konuş-
duyuyordu. Hepimiz biliyorduk ne yaptığını. Öyle aptaldı ki, işini ses-
mayı sürdürüyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığı sizce
görmeyi bile beceremiyordu. Ve giderek artıyordu heyecanı. mızdan
eminim. Ama kızlar arada sırada birbirlerine, bu orospu fazla Sesler
yükselmişti. Yumruğu sıranın üst kapağına çarpıyordu.

Zil çaldı. İngilizce dersi bitmişti.
"TAK, TAK, TAK..."
Bayan Gredis'e baktık. Ne yapacaktı? Duraksadı. Sınıfa baktı. Gü
Aynı şey daha sonra tekrarlanacaktı. Bayan Gredis ön sırada ba lümsedi.
Her zamanki gibi sakin görünüyordu. Ve konuşmasını sür cak bacak üstüne
atmış konuşurken Richard Waite sık sık eline patla dürdü. tıyordu.
Durumu kabullenmiştik. Bir süre sonra eğlenceli olmaya bile
"İngilizce'nin zengin ve bulaşıcı bir dil olduğuna inanıyorum. Her
 başlamıştı. Kızlar da durumu kabullenmişlerdi ama onlara pek eğlen
şeyden önce böyle eşsiz bir dilimiz olduğu için müteşekkir olmalıyız. celi
gelmiyordu, özellikle neredeyse tamamen unutulmuş Lilly Fisc-
Bu dili bozarsak kendimizi bozmuş oluruz. Öyleyse, dinleyelim, hman'a.
önemseyelim ve sahip çıkalım, ama bu dili keşfedip yeni risklere gir-
 mekten de çekinmeyelim..."
Richard Waite'in yanı sıra canımı sıkan biri daha vardı sınıfta:
"TAK, TAK, TAK..."
Harry Walden. Kızlar onu güzel buluyorlardı. Uzun, altın sarısı bukle leri
vardı ve tuhaf kıyafetler giyerdi. 18. yüzyıl züppelerini andırıyor
"İngiltere'yi ve onların ortak dilimizi konuşma biçimini unutmalı- du, garip
renkler, koyu yeşiller, koyu maviler, ailesi bu elbiseleri han yız.
İngilizce'nin o şekilde konuşulması incelikli olmakla beraber bi gi
cehennemde bulurdu bilemiyorum. Ve hep çok sessiz ve dikkatli zim
konuştuğumuz Amerikanca'nın henüz keşfedilmemiş derin kay oturur, her
şeyi dikkatle dinlerdi. Her şeyi anlıyormuş gibi. Kızlar, "O nakları var. Bu
kaynaklardan henüz yararlanılmadı ama zamanı gelin bir dâhi," diyorlardı.
Ben hiçbir şeye benzetemiyordum. Anlamadı ce uygun yazarlar sayesinde
edebiyat alanında bir patlama gerekleşe-
ğım, sınıf dayılarının ona neden bulaşmadığıydı. Rahatsız ediyordu bu
 bilir..." beni. Nasıl oluyor da bu kadar kolay sıyrılabiliyordu?
Bir gün koridorda buldum onu. Durdurdum.
"TAK, TAK, TAK..."
"Bir boka benzetemiyorum seni," dedim. "Nasıl oluyor da herkes
Evet, Richard Waite kimsenin konuşmadığı ender öğrencilerden seni bu
kadar müthiş buluyor?" biriydi. Aslında ondan korkuyorduk.
Pataklayabileceğin biri değildi,
Walden başını çevirip sağ omuzunun üstünden baktı ve ben başı kimseyi

memnun etmezdi bu. Ondan olabildiğince uzak olmak, o ko mı o yöne çevirince kanalizasyondan çıkmış biriymişim gibi yanım caman dudaklara, yaralı bir kurbağanın ağzım andıran ağzına bakma dan sıyrıldı, sınıfa girip sırasına oturdu. mak istiyorduk. Ondan kaçıyorduk çünkü Richard W aite'i yenmek
Neredeyse her gün Bayan Gredis malı ortaya döküyor, Richard mümkün değildi.
Waite tek kürek gidiyor ve bu Walden tek kelime etmeden orda oturup Bayan Gredis İngiliz kültürü ile Amerikan kültürünü kıyaslarken bir dâhi olduğuna inanmış biri gibi davranıyordu. Uyuz oluyordum. bekliyorduk. Richard işini sürdürürken biz bekliyorduk. Richard'ın
Öbür çocuklara sormuştum, "Baksanıza, bu Harry Walden'in bir yumruğu sıranın üst kapağına vururken kızlar bakışıyor, erkekler bu dâhi olduğunu düşünüyor musunuz gerçekten? O güzel elbiseleri ile g.tün bizimle aynı sınıfta işi ne diye düşünüyorlardı. Her şeyi berbat tek kelime bile etmeden oturmaktan başka bir şey yaptığı yok. Bu ne edecekti. Bu g.t yüzünden Bayan Gredis eteğini aşağı çekecekti. yi kanıtlar? Biz de yapabiliriz bunu."
Cevap vermediler. Çocukların bu orospu çocuğu ile ilgili duygu
"TAK, TAK, TAK..." larını anlayamıyordum. Durum giderek daha da can sıkıcı olmaya baş lamıştı. Harry Walden'in her gece Bayan Gredis'i görmeye gittiği,
Ve birden kesildi. Richard öylece oturuyordu. Bitirmişti. Çaktır onun en gözde talebesi olduğu ve seviştikleri söylentisi yayıldı. Hasta madan ona bakıyorduk. Aynı görünüyordu. Beli kucağında mıydı, olmuştum duyduğumda. O tuhaf yeşil-mavi elbisesini çıkarıp katladı yoksa avucunda mı?
ğını, bir iskemleye yerleştirdikten sonra portakal rengi saten şortunu
80

çıkarıp çarşafların arasına girdiğini, Bayan Gredis'in onun bukleli al daha da tahrik ediciydi. tın başını göğsüne bastırıp okşadığını ve birçok başka şeyi daha kuru
"Giderek kendi gerçeklerimizi öğrenecek, kendi konuşma tarzımı yordum kafamda. zı geliştireceğiz. Eski tarih, eski gelenekler, ölü ve yararsız düşler bu
Her şeyi biliyormuş gibi görünen kızların da ağzındaydı bu. Kız yeni sesi engelleyemeyecek. lar Bayan Gredis'ten pek hoşlanmazlardı ama bu

durumu onaylıyorlar,
"TAK, TAK, TAK..."
Harry Walden şefkate ihtiyacı olan hassas bir dâhi olduğu için bu iliş kiyi mantıklı buluyorlardı.
Harry Walden'i bir kez daha kıstırdım koridorda.
"Sopalayacağım seni, orospu çocuğu, beni aldatamazsın!"
25
Harry Walden bana baktı. Sonra omuzumun üstünden bakıp, "ne dir ordaki?" diye sordu eliyle işaret ederken.
Curly Wagner, Morris Moscowitz'i seçti sonunda. Okul çıkışında ka
Başımı çevirdim. Geri baktığımda gitmişti. Onu bir dâhi olarak
 pışacaklardı. Sekiz-on kişi haberi alıp izlemek için beden salonunun gören, ona bayılan kızların arasında güvenle oturuyordu. arkasına gittik. Kuralları Wagner koydu, "Birimiz bırakıyorum diyene kadar dövüşüyoruz," dedi.
"Uygun," dedi Morris. Uzun ince bir çocuktu Morris. Aptaldı bi
Harry'nin geceleri Bayan Gredis'i ziyaret ettiğine dair fısıltılar ar raz, fazla konuşmaz, kimseye bulaşmazdı. tıyor, bazı günler Harry okula bile gelmiyordu. En iyi günlcrimdi on
Wagner bana baktı. "Ve onunla işim bitince sıra sana gelecek!" lar çünkü sadece Richard'ın otuz birine katlanmak zorundaydım, altın
"Bana mı koç?" bukleler ve etekli, kazaklı, kolalı elbiseli küçük kızların o tür şeylere
"Evet Chinaski, sana." olan hayranlığı yoktu hiç olmazsa. Harry'nin gelmediği günler, "O çok
Küçümseyerek baktım ona. hassas biri..." derdi küçük kızlar.
"Bana saygı duymanız için gerekirse hepinizi tek tek marizleyece-
"Bayan Gredis ölümüne düzüyor onu," diye ilave ederdi Kızıl
ğim."
Kirkpatrick.
Horozlanmayı seviyordu Wagner. Sürekli ya paralel barda çalışır, ya minderde perende atar, ya da sahanın etrafında koşardı. Yürürken
Bir gün sınıfa girdim ve Harry Walden’in sırası boştu. Yine kayta kasılırdı ama göbekliydi. Kafanıza dikilip sanki bir bok parçasına ba rıyor diye düşündüm. Sonra haber sıradan sıraya yayıldı. Bana en son kıyormuş gibi size uzun uzun bakmaktan hoşlanırdı. Neydi sorunu bil gelirdi daima. Nihayet bana da ulaştı. Harry Walden intihar etmişti. miyorum.
Endişelendiriyorduk onu. Bütün kızları deli gibi düzdüğü

Bir gece önce. Bayan Gredis henüz bilmiyordu. Harry'nin sırasına müzü
sanıyordu herhalde, bu düşünce canını sıkıyor olmalıydı. baktım. Bütün o
göz alıcı renkler bir anda yok olup gitmişti. Bayan
Dövüş başladı. Wagner işi biliyordu. Baş ve vücut çalımları çeki
Gredis yoklamayı bitirdi. Ön sıraya oturup bacak bacak üstüne attı. yor,
ayak oyunları yapıyordu. Aniden dalıp geri çekilirken tıslıyordu.
İpek çorapları şimdiye kadar giydiklerinden daha açık renkti. Eteği
Etkileyiciydi. Moscowitz'e üç sol direk çaktı. Moscowitz kolları aşağı-
 kalçalarındaydı. da öylece duruyordu. Boks hakkında hiçbir şey
bilmiyordu. Wagner
"Amerikan kültürünün yükselmesi kaçınılmazdır," dedi, "Bugün
çenesine bir sağ yerleştirdi sonra. "Ass..tir!" dedi Morris ve Wagner'in kü
şekli ile çok sınırlı ve yapılanmış olan İngiliz dili, tekrar keşfedilip eğilip
altından geçtiği bir yumruk salladı. Wagner yüzüne bir sağ-sol
 geliştirilecek. Yazarlarımız, benim kendi kafamda Americanese diye
 kombine ile karşılık verdi. Morris'in burnu kanıyordu. "Allah kahret-
 adlandırdığım bir dilde yazacaklar..." sin!" dedi ve yumruklarını sallamaya
başladı. Yerleştiriyordu da.
Bayan Gredis'in çorapları ten rengiydi. Çorap giymiyordu sanki,
Yumrukların seslerini duyuyorduk, Wagner'in yüzüne iniyorlardı.
önümüzde çıplak duruyor gibiydi, çıplak değildi ama öyle görünmesi
Wagner karşılık vermeye çalıştı ama Moscovvitz'in yumruklarındaki
82

A
öfke ve güç yoktu onda.
26
"Vay canına! Hakla onu Morrie!"
Sıkı vuruyordu Moscowitz. Wagner'in göbeğine bir sol gömdü.
Annem her sabah düşük maaşlı işine gidiyor, işsiz olan babam da her
Wagner'in nefesi kesildi ve düştü. İki dizinin üstüne çökmüştü. Yüzü sabah
evden çıkıyordu. Komşuların çoğu işsiz olmasına rağmen, onun kesilmişti,
kanıyordu. Çenesi göğsündeydi, kötü görünüyordu. işsiz olduğunu
bilmelerini istemiyordu. Her sabah aynı saatte arabası
"Bırakıyorum," dedi. na binip işe gider gibi yapıyor, akşamları da hep aynı
saatte dönüyor
Onu orda, binanın arkasında bırakıp Morris Moscowitz'i izledik. du. Ev

bana kaldığı için benim işime geliyordu bu. Evi kilitliyorlardı
Yeni kahramanımızdı o bizim. ama içeri girmenin yolunu biliyordum. Bir karton parçası ile tel kapıyı
"Hey, Morrie, profesyonel olsana!" yerinden söküyordum. Balkon kapısını içerden kilitliyorlardı. Kapının
"On üçümdeyim henüz." aralığından bir gazete sokup anahtarı düşürüyordum. Sonra gazeteyi
Atölyenin arkasına gidip basamaklara oturduk. Birkaç kişi sigara0 çektiğimde anahtar da geliyordu. Kapıyı anahtarla açıp giriyordum.
yakmıştı, dolaştırdık.
Çıkarken tel kapıyı yerine takıyor, balkon kapısını içerden kilitleyip
"Nedir bu herifin bizle alıp veremediği?" diye sordu Morrie.
ön kapıdan çıkıyordum.
"Hadi Morrie, bilmiyor musun? Kıskanıyor. Kızları düzdüğümüzü
Yalnız olmayı seviyordum. Bir gün oyunlarımdan birini oynuyor sanıyor!"
dum. Masanın üstünde saniye kolu olan bir saat vardı, nefes tutma ya
"Ben henüz öpüşmedim bile." rışması yapıyordum. Her seferinde kendi rekorumu egale ediyordum.
"Ciddi misin Morrie?"
Oldukça ıstıraplı oluyordu ama rekorumu birkaç saniye ile her kırı
"Ciddiyim."
şımda gururlanıyordum. O gün beş saniye ilerletmiş, nefeslenmek için
"Kuru düzüşmeyi öneririm Morrie, harikadır!" pencereye gitmiştim. Kırmızı perdeli büyük bir pencereydi. Perdeler
Sonra Wagner geçti önümüzden. Mendili ile yüzünü siliyordu. biraz aralıktı, dışarı baktım. Aman Tanrım! Penceremiz Ander-
"Hey koç," diye bağırdı biri, "rövanşa ne dersin?" son'ların ön balkonunun tam karşısındaydı. Bayan Anderson basamak
Durup bize baktı. "Söndürün şu sigaraları!" lara oturmuştu, elbisesinin içini görebiliyordum. Yirmi üç yaşlarında,
"Olmaz koç, seviyoruz sigara içmeyi!"
çok biçimli bacakları olan bir kadındı. Neredeyse külotuna kadar gö
"Buraya gelip sigaraları söndürt bize koç!" rebiliyordum. Babamın dürbünü geldi aklıma. Dolabının üst rafında
"Evet koç, gel!" duruyordu. Koşarak alıp, koşarak döndüm ve çömelip dürbünü Bayan
Wagner durmuş bize bakıyordu. "Sizinle işim bitmedi henüz! Her

Anderson'un bacaklarına ayarladım. Ordaydım! Bayan Gredis'in ba-
birinizle tek tek hesaplaşacağım!" caklarına bakmaktan farklıydı, bakmıyormuş gibi yapman gerekmi
"Nasıl yapacaksın bunu koç? Yeteneklerin sınırlı gibi." yordu. Yoğunlaşabiliyordum. Öyle yaptım. Ordaydım. Müthiş tahrik
"Evet koç, nasıl?" olmuştum. Ne bacaklardı onlar, ne butlar! Ve her kımıldayışı dayanıl
Sahayı geçip arabasına yürüdü. Acıdım ona biraz. Bu kadar belalı maz ve inanılmazdı. görünen biri gerisini de getirebilmeli.
Dizlerimin üstüne çöküp bir elimle dürbünü tutarken öbür elimle
"Biz mezun olduğumuzda okulda bakire kalmayacağından endişe kamışımı çıkardım. Avucuma tükürüp sıvazladım. Bir an külotunun ediyor herhalde," dedi çocuklardan biri. bir parçasını görür gibi oldum. Boşalmak üzereydim. Durdum. Bir sü
"Biri kulağına patlatmış bunun, beyni bellenmiş." re dürbünle baktıktan sonra tekrar başladım. Bu kez duramayacağımı
Bu sözün üstüne dağıldık. Oldukça iyi bir gün geçirmiştik. biliyordum. Hemen önümdeydi. Eteğinden içeri bakıyordum! Boşal dım. Pencerenin önündeki sert tahtaların üstüne. Beyaz ve kalındı.
Kalkıp banyoya gittim, biraz tuvalet kâğıdı alıp tahtaları sildim. Sonra
85
84

tekrar banyoya gidip tuvalet kâğıdını attım ve sifonu çektim.
çeden sokağa çıkıp, koşuya hazırlanan bir atlet gibi güneye doğru koş
Bayan Anderson her gün o basamaklara oturuyor, ben de her sefe tum. Arkamda kimse yoktu ama ben koşuyordum. rinde dürbünü alıp elime patlatıyordum.
Ben olduğumu anlamışsa ve babama söylerse öldüm, diye düşün
Bay Anderson öğrenirse beni öldürür diye düşünüyordum...' düm. Köpeği sıçmaya götürmek için çıkmıştı belki de.
Annemle babam her çarşamba akşamı sinemaya giderlerdi. Sine
West Adams Bulvarı'na doğru koşmayı sürdürdüm ve sonunda bir ma çarşamba akşamlan piyango tertipliyordu, ordan biraz para kaza trtUTivay durağındaki bir sıraya oturdum. Orda beş dakika kadar otu- nabileceklerini umuyorlardı. Bir çarşamba akşamı bir şey keşfettim. rupeve yürüdüm. Eve vardığımda annemle babam henüz gelmemiş

Tam güneyimizdeki evde Pirozzi'ler oturuyordu. Bizim park girişimiz
 lerdi. İçeri girip soyundum, ışıkları söndürdüm ve sabahı bekledim...
 onların evinin kuzeyinden, oturma odalarına bakan pencerenin önün den
geçiyordu. Bizim park girişimizin bir yan duvarı, duvarla pencere
Başka bir çarşamba akşamı Dazlak ile iki evin arasından geçen arasında da
çalılar vardı. Pencere tül perde ile örtülüydü. Duvarla pen kestirme
yolumuzda yürüyorduk. Babasının şarap mahzenine gidiyor cere arasındaki
çalılara gizlendiğimde yoldan geçen kimse beni göre duk. Dazlak bir
pencerenin önünde durdu birden. Perdeleri tam örtül- mezdi, özellikle
geceleyin. memişti, içerisi görünüyordu. Dazlak durdu, eğildi ve içeri
baktı. Eliy
Oraya gizlendim. Umduğumdan da iyiydi, müthişti. Bayan Piroz- le yanma
çağırdı beni. zi koltukta oturmuş gazete okuyordu. Bacak bacak üstüne
atmıştı,
"Ne var?" diye fısıldadım. odanın öbür tarafında bir koltukta Bay Pirozzi
oturuyordu. Bay Piroz-
"Bak!" zi de gazete okuyordu. Bayan Pirozzi, Bayan Gredis veya Bayan
An
Bir adamla bir kadın yatakta yatıyorlardı, çıplaktılar. Üstlerinde derson
kadar genç değildi ama bacakları güzeldi ve yüksek ökçeli onları kısmen
örten bir çarşaf vardı. Adam kadını öpmeye çalışıyor, ayakkabılar giymişti.
Gazetenin sayfasını her çevirdiğinde bacak de kadın adamı itiyordu.
ğiştiriyor, eteği biraz daha yukarı çıktıkça daha fazlasını görüyordum.
"Allah kahretsin, ver artık Marie!"
Bizimkiler sinemadan dönüp beni burda yakalasalar hayatım sö
"Hayır!" ner diye düşünüyordum. Değerdi ama. Riske değerdi.
"Çok istekliyim ama, lütfen!"
Pencerenin arkasında çıt çıkarmadan durmuş Bayan Pirozzi'nin
"Allahın cezası ellerini çek üstümden!" bacaklarına bakıyordum. Collie
cins iri köpekleri Jeff kapının önünde
"Ama Marie, seviyorum seni!" uyuyordu. O gün İngilizce dersinde Bayan
Gredis'in bacaklarını sey
"Sen ve s..tirici sevgin..." retmiştim, sonra Bayan Anderson'a otuz bir
çekmiştim ve şimdi daha
"Marie, lütfen." sı vardı. Bay Pirozzi neden bakmıyordu Bayan Pirozzi'nin
bacakları
"Susar mısın?" na? Gazetesini okuyordu sadece. Bayan Pirozzi'nin onu

tahrik etmeye
Adam duvara doğru döndü. Kadın bir dergi aldı, başının altına bir
çalıştığı apaçıktı, çünkü eteği giderek yukarı çıkıyordu. Sonra bir say yastık
yerleştirdi ve okumaya başladı. fa çevirip çok hızlı bir hareketle bacak
değiştirdi ve eteği ters döndü,
Dazlak ile uzaklaştık. beyaz butları ortaya çıkmıştı. Süt gibiydiler.
İnanılmazdı! Aralarında
"Tanrım," dedi Dazlak, "iğrenç bir sahneydi!" en iyisi oydu!
"Ben de bir şeyler göreceğimizi sanmıştım," dedim.
Sonra gözümün ucuyla Bay Pirozzi'nin bacağının kımıldadığını
Mahzene indiğimizde Dazlak'm babasının kapıya bir asma kilit gördüm.
Hızla ayağa kalkıp ön kapıya doğru gitti. Koşmaya başladım, taktığını
gördük.
çalılara çarpa çarpa. Ön kapıyı açtığını duydum. Park yerinden çıkıp arka
bahçemize, garajın arkasına koştum. Bir an durup dinledim. Son
O pencereyi tekrar tekrar denedik ama hiçbir şey göremedik. Her ra tel
örgüden atlayıp yandaki evin arka bahçesine geçtim. Arka bah seferinde
aynı şey oluyordu.
86
87

İlk çöp toplama görevi öğle tatilinin son yarım saatiydi. Ertesi
"Marie, çok uzun zaman oldu. Beraber yaşıyoruz biz, biliyorsun.
Evliyiz!" gün Peter Mangalore ile çöp kutusunu taşıyordum. Basitti.
İkimizin de ucu çivili birer sopası vardı. Sopa ile kâğıtları toplayıp çöp
kutusuna
"Ne olmuş yani!" t
"Bir kerelik Marie, tekrar rahatsız etmeyeceğim seni. Söz veriyo-
koyuyorduk. Yanlarından geçerken kızlar bize bakıyorlardı. Bizim kö tü
olduğumuzu biliyorlardı. Peter sıkılmış, bense umursamaz görünü rum!"
yordum. Kızlar biliyorlardı kötü olduğumuzu.
"Sus! İğrendiriyorsun beni!"
Dazlak ile uzaklaştık. "Lilly Fischman'ı tanıyor musun?" diye sordu Pete.
"Evet, tabii."
"Allah kahretsin!" dedim.
"Bakire değil."
"Allah kahretsin," dedi.

"Nerden biliyorsun?"
"Bu herifin bir kamışı olduğunu sanmıyorum," dedim.
"Olsa da fark etmez," dedi Dazlak. "Kendi söyledi."
"Kim haklamış onu?"
Oraya gitmekten vazgeçtik sonunda.
"Babası."
"Hmmmm... Gel de suçla adamı."
"Lilly kamışımın büyük olduğunu duymuş."
27 "Evet, okulda bilmeyen yok."
"Neyse, Çilly istiyormuş. Alabileceğini iddia ediyor."
"Parçalarsın onu."
Wagner'in bizimle işi bitmemişti. Beden dersinde bahçede gezinirken
"Evet, parçalayacağım. Neyse, istiyormuş işte." yanıma geldi.
Çöp kutusunu yere bırakıp banklardan birine oturmuş kızlara bak
"Ne yapıyorsun Chinaski?" tık. Pete yanlarına gitti. Ben duruyordum.
Kızların birinin kulağına
"Hiç." eğilip bir şeyler fısıldadı. Kız kıkırdadı. Pete çöp kutusuna döndü.
Ku
"Hiç mi?"
Cevap vermedim. tuyu kaldırıp yürümeye başladık.
"Tamam," dedi Pete, "bugün dörtte. Lilly'yi parçalayacağım."
"Neden oyunlardan birine katılmıyorsun?"
"Yok ya?"
"Boş ver. Oyunlar çocuklar içindir."
"Okulun arkasındaki eski arabayı biliyor musun? Hani Pop Farn-
"Sana çöp toplama cezası veriyorum." sworth motorunu sökmüştü."
"Neden? Gerekçe ne?"
"Evet."
"Etrafı kirletmek. 50 ceza puanı."
"Ordan çekilmeden önce benim yatak odam olacak o orospu çocu
Ceza puanlarını çöp toplayarak indirmek gerekiyordu. 10 ceza pu anından fazlasıyla mezun olamıyordun. Mezun olup olmamak umu ğu. Arka koltuğunda becereceğim Lilly'yi."
"Bazıları gerçekten yaşar." rumda değildi. Bu onların sorunuydu. Okulda yaşlanıp gelişebilirdim.
"Düşünürken bile sertleşiyorum," dedi Pete.
Kızlar benim olurdu.

"Onu düzecek olan ben değilim ama düşününce ben de sertleşiyo
"50 ceza puanı mı?" dedim, "Bu mu hepsi? 100 ceza puanına ne rum."
 dersin?"
"Tamam, 100 ceza puanı. Verdim." "Bir sorun var ama," dedi Pete.
"Boşalamıyor musun?"
Wagner kasılarak uzaklaştı. Peter Mangalore'nin 500 ceza puanı
"Hayır, o değil. Erketeye yatacak birine ihtiyacım var. Gelen olur vardı.
İkinci sıraya yerleşmiştim ve arayı kapatıyordum... sa beni uyaracak
birine."

Pete Lilly'nin külotunu çıkarmaya başladı. Zorlanıyordu. Külotu
"Öyle mi? Bak, ben yapabilirim bunu." iri kıçına dar geliyordu. Pete deli gibi çekti ve külot yırtıldı. Külotunu
"Yapar mısın?" diye sordu Pete.
çıkarıp döşemeye fırlattı. Yarığını okşamaya başladı. Yarığını okşadı,
"Ama iki yönde de gözetleyebilmemiz için birini daha bulmalı okşadı ve tekrar tekrar öptü Lilly'yi. Sonra geriye yaslandı. Tam sert- yız."
leşmemişti.
"Peki. Kim mesela?"
Lilly kamışına baktı.
"Dazlak."
"İbne misin nesin?"
"Dazlak mı? Bir boka yaramaz o."
"Hayır L iÎ^. Bu ikisinin etrafı kolladığını sanmıyorum. Bizi izli
"Evet ama, güvenilir biridir." yorlar. Burda kıstırılmak istemiyorum."
"Peki, saat dörtte görüşürüz öyleyse."
"Etrafta kimse yok Pete," dedim. "Bakıyoruz!"
"Orda olacağız."
"Bakıyoruz!" dedi Dazlak.
"Onlara inanmıyorum," dedi Pete. "Tek baktıkları şey senin yarı
Saat dörtte Pete ve Lilly ile arabanın yanında buluştuk.
ğın Lilly."
"Merhaba," dedi Lilly. Çok seksiydi. Pete sigara içiyor, sıkılmış
"Korkuyorsun, ödleksin!" dedi Lilly, "kaldıramıyorsun." görünüyordu.
"Enselenmekten korkuyorum Lilly."
"Merhaba Lilly," dedim.
"Ben biliyorum ne yapacağımı," dedi Lilly.
"Lilly yavrum, selam," dedi Dazlak.
Lilly eğilip dilini Pete'in kamışında gezdirdi. Dilini Pete'in kamı
Öbür sahada futbol oynayan birkaç çocuk vardı, işimize gelirdi
şının korkunç başına doladı. Sonra ağzına aldı. bu, bir tür kamuflaj. Lilly yerinde duramıyordu, derin nefesler alıyor,
"Lilly... Tanrım," dedi Pete, "seni seviyorum..." göğüsleri bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu.
"Lilly, Lilly, Lilly... oh, oh, oooh, ooooh..."
"Hadi Lilly," dedi Pete sigarasını atarak, "samimi olalım seninle."

"Henry'" diye bağırdı Dazlak, "B AK !"
Arka kapıyı açtı, Lilly'yi eğilerek selamladı ve Lilly arabaya bin
Baktım. Wagner sahanın öbür tarafından bize doğru koşuyordu, di.
Lilly'nin peşinden Pete de arabaya bindi, önce ayakkabılarını, son peşinde
futbol oynayan birkaç çocuk ve oyunu izleyenlerin oluşturdu ra da
pantolonuyla şortunu çıkardı. Lilly aşağı baktı ve Pete'in yere
ğu bir grup vardı, kızlı erkekli. doğru sarkan kamışını gördü.
"Pete!" diye bağırdım, "Wagner elli kişiyle geliyor!"
"Aman allahım," dedi, "bilemiyorum..."
"Hass..tir!" dedi Pete.
"Hadi güzelim, kimse sonsuza dek yaşamaz," dedi Pete.
"Allah kahretsin!" dedi Lilly.
"Şey, haklısın galiba..."
Dazlak'la ben topukladık. Çıkış kapısından çıktıktan sonra yarım
Pete pencereden dışarı baktı. "Hey, gözetliyorsunuz değil mi?" blok kadar
koşmayı sürdürdük. Sonra durup tel örgülerden geriye bak
"Evet Pete," dedim, "gözetliyoruz." tık. Pete ve Lilly'nin hiç şansı yoktu.
Wagner iyi bir görüntü yakala
"Gözetliyoruz," dedi Dazlak. manın beklentisi ile koşarak kapıyı açtı.
Sonra arabanın etrafını sardı
Pete, Lilly'nin eteğini kaldırdı. Çoraplarının bittiği yerde beyaz te lar, ne
olup bittiğini göremedik... ni ortaya çıkmıştı, külotu görünüyordu.
Muhteşem.
O hadiseden sonra Pete ve Lilly'yi bir daha görmedik. Onlara ne
Pete Lilly'yi kavrayıp öptü. Sonra geri çekildi. olduğu konusunda tek şey
öğrenemedik. Dazlak ve ben 1000’er ceza
"Orospu!" dedi. puanı aldık. Mangalore'ye 1100 puan fark atıp liderliği ele
geçirmiş
"Güzel konuş benimle Pete!" tim. 1100 ceza puanını eritmeme imkân
yoktu. Ömür boyu Justin Li-
"Seni kancık-orospu!" dedi Pete ve sert bir tokat attı yüzüne. sesi'nde
kalacaktım. Ailelerimize haber verdiler tabii ki.
Lilly ağlamaya başladı. "Yapma Pete, lütfen...”
"Sus, kancık!"

"Yürü," dedi babam ve banyoya girdim. biri olarak tanınmaya başladığımda olmuştu. Serttim hâlâ ama eskisi gibi değildi. Çekilmek zorunda kaldım. İnsanları uzaktan izliyordum,
Kayışı askıdan aldı.
"Pantolonunu ve şortunu çıkar," dedi. bir sahne oyunu izler gibi. Onlar oynuyordu ve ben tek seyirciydim.
Kızlarla hep problemim olmuştu zaten, ama sivilceler yüzünden hiç Çıkarmadım. Uzanıp kemerimi çözdü, pantolonumun düğmelerini
ümit kalmamıştı. Kızlar iyice uzaklaşmışlardı. Bazıları gerçekten hari açtı ve indirdi. Şortumu da indirdi. Kayışı patlattı. Değişen bir şey kuladeydiler - elbiseleri, saçları, gözleri, duruşları. Bir tanesi ile soh yoktu, aynı ses, aynı acı. bet ederek sokakta yürümek, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmak
"Anneni öldüreceksin sen!" diye bağırdı.
çok iyi gelebilirdi bana sanıyorum.
Tekrar vurdu. Gözyaşı yoktu ama bu kez. Gözlerim tuhaf bir şe kilde kuruydu. Onu öldürmeyi düşündüm. Onu öldürmenin bir yolu Babımı sürekli belaya sokan bir şey daha vardı. Öğretmenlerin ço
ğunun bana güveni yoktu, özellikle kadın öğretmenlerin. Rahatsız edi-
 olmalıydı. Birkaç yıl sonra yumruklarımla yapabilecektim bunu. Ama o anda istiyordum onu öldürmeyi. Bir hiçti. Beni evlat edinmiş olma ci şeyler söylemiyordum ama benim "tavrımda" rahatsız edici bir şey lıydılar. Tekrar vurdu. Acıyı yine duyuyordum ama korkum gitmişti. olduğunu iddia ediyorlardı. Sıramda oturuşum ve "ses tonumla" ilgili bir şey. Genellikle sırıtmakla suçlanırdım ama farkında değildim sırıt
Tekrar indirdi kayışı. Oda bulanmıyordu artık. Her şeyi çok net göre-
 biliyordum. Babam bendeki değişikliği hissetmiş olmalıydı, daha kuv-
tığımın. Sık sık sınıftan atılır, bazen müdüre yollanırdım. Müdür hep aynı şeyi yapardı. Bürosunda bir telefon kulübesi vardı. Kapısını ka vetli vurmaya başladı. Ama o vurdukça daha az hissediyordum. Za vallı bir konumda olan oydu sanki. Bir şey olmuştu, bir şey değişmiş patarak orda ayakta tutardı beni. Saatler geçirdim o telefon kulübesin ti. Babam durdu, soluk soluğaydı. Kayışı astığını duydum. Kapıya yü de. Okunacak tek şey kadınlar için bir ev dergisiydi. İşkence için kon muş olmalıydılar oraya. Yine de okurdum o dergileri. Tek sayı bile rüdü. Döndüm. kaçırmadım. Kadınlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyordum.
"Hey," dedim.

Babam dönüp bana baktı.
"Kendini daha iyi hissedeceksen birkaç tane daha vur," dedim Mezuniyet gününde 5000 ceza puanım vardı ama önemi yoktu.
Benden kurtulmak istiyorlardı. Mezuniyet töreninin yapılacağı salona ona.
 girmek için sıraya giren kalabalığın dışında duruyordum. Başımızda
"Benimle sakın böyle konuşma!" dedi.
Ona baktım. Çene altı ve boynu etlenmişti. Hüzünlü çizgiler gör ucuz kepler, üstümüzde mezunların yıllardır giydikleri cüppeler. Sah düm yüzünde. Yorgun, pembe bir macundu yüzü. Üstünde fanilası neye yürüyen her talebenin ismi okunuyordu. İyice büyütüyorlardı or vardı, göbeği fanilasını buruşturuyordu. Gözlerinde hiddet yoktu artık. taokul mezuniyetini. Orkestra okul şarkısını çalıyordu.
Yüzünü benden kaçırıyor, gözlerime bakamıyordu. Bir şey olmuştu.
Oh, Mount Justin, Oh, Mount Justin
İki havlu da biliyordu bunu, duş perdesi biliyordu, ayna biliyordu, kü
Sana sadık kalacağız, vet biliyordu, tuvalet biliyordu. Babam dönüp banyodan çıktı. O da
Yüreklerimizde coşkulu bir şarkı biliyordu. Son dayağımı yemiştim ondan.
Göklerimiz mavi...
Sıraya girmiş, sahneye yürümeyi bekliyorduk. Seyirciler arasında
28 ailelerimiz ve arkadaşlarımız bulunuyordu.
"Her an kusabilirim," dedi çocuklardan biri.
Ortaokul yeterince çabuk geçmişti. 8. sınıfta ergenlik sivilcesi hastalı
"Bir boktan çıkıp başka bir boka giriyoruz sürekli," dedi bir diğeri.
ğına yakalandım. Yaşıtlarımın çoğunda vardı ama benimki görülme Kızlar töreni daha ciddiye alır gibi görünüyorlardı. İşte bu yüzden mişti. Şehrin en kötü vakasıydım. Yüzümde, boynumda, sırtımda, güvenemiyordum onlara. Yanlış şeylerin bir parçası olmayı seçiyor göğsümde sivilce ve çıban çıkıyordu. Tam da sert ve lider olabilecek lardı. Onlar ve okul aynı şarkıyı söylüyorlardı sanki.
92
93

de birasına kavuşmuştu. Ama en kötüsü Dilinger'ı haklamaları olmuş
"Bu iş moralimi bozmaya başladı," dedi biri, "sigaram olsaydı tu. Çok insan hayrandı ona, üzülmüşlerdi. Roosvelt Başkandı. Radyo keşke." da Şömine Sohbetleri yapıyor, herkes dinliyordu. Güzel konuşuyordu.

"Al..."
İnsanlara iş yaratmaya yönelik programları yürürlüğe soktu. Ama her
Biri ona sigara uzattı. Sigarayı aramızda geçirmeye başladık. Bir
şey çok kötüydü yine de. Ve çıbanlarım artıyordu, inanılmaz büyük fırt
çekip dumanı burnumdan üfledim. O anda Curly Wagner'in içeri
lükteydiler. girdiğini gördüm.
O eylül Woodshaven Lisesi'ne gitmeye hazırlanıyordum ama ba
"Söndürün şunu!" dedim, "kusmuk-kafa geliyor." bam Chelsey Lisesi'ne
gitmemde ısrar ediyordu.
Doğru bana geldi. Gri eşofmanını giymişti, onu ilk ve her gördü
"Bak," dedim ona, "Chelsey bu bölgenin dışında kalıyor. Çok
ğümde olduğu gibi. Önümde durdu. uzak."
"Dinle," dedi, "buradan çıktığın için benden kurtulduğunu sanı
"Ben ne dersem onu yapacaksın. Chelsey Lisesi'ne yazılacaksın." yorsun
ama yanılıyorsun! Ölünceye dek peşinde olacağım. Dünyanın
Babamın neden Chelsey'ye gitmemi istediğini biliyordum. Zengin ucuna
bile giderim seni haklamak için!"
çocukları giderdi o okula. Babam deliydi. Zengin olmayı düşlüyordu
Tek kelime etmeden şöyle bir baktım ve uzaklaştı. Wagner'in bu hâlâ.
Benim Chelsey'ye gideceğimi öğrenince Dazlak da oraya yazıl küçük
mezuniyet konuşması çocukları etkilemişti. Onu bu kadar ra maya karar
verdi. Ondan ve çıbanlarımdan kurtulamıyordum. hatsız ettiğime göre
bayağı müthiş bir şeyler yapmış olmalıydım.
İlk gün bisikletlerimizle gidip onları park ettik. Korkunç bir duy
Doğru değildi ama. Wagner sıradan bir deliydi sadece. guydu. Çocukların
çoğu, en azından üst sınıftakiler, kendi arabaları ile
Giderek kapıya yaklaşıyorduk. Her çağrılanın adını ve alkışları gelmişlerdi.
Üstü açık, parlak sarı, yeşil, portakal renkte arabalar. Si duyabildiğimiz
gibi, seyircileri de görebiliyorduk. yah veya lacivert değildiler. Çocuklar
arabalarını kapı önüne çeker,
Sonra sıra bana geldi. kızlar etraflarına toplanır, sonra küçük turlara
çıkarlardı. Herkes iyi
"Henry Chinaski," dedi müdür mikrofona. Yürüdüm. Alkış yoktu.
giyimliydi. Kazakları, kol saatleri, son moda ayakkabıları vardı. Yetiş
Sonra müşfik biri iki veya üç kez alkışladı. kinler gibi davranıyor, üstün
tavırlar takınıyorlardı. Ve ben annemin
Mezunların oturması için birkaç sıra iskemle konmuştu sahneye. diktiği

gömleğim, eski pantolon ve ayakkabılarımla aralarındaydım.
Oturup bekledik. Müdür, Amerika'da fırsat ve başarı üstüne bir konuş
Ayrıca her yanım çıbanlarla kaplıydı. Arabalı çocukların sivilceleri ma
yaptı. Ve bitmişti. Orkestra okul şarkısına başladı. Öğrenciler ve yoktu.
Uzun boylu, temiz giyimli, beyaz dişli ve yakışıklıydılar. Saç aileleri ayağa
kalkıp kaynaştılar. Dolanıp baktım. Benimkiler gelme larını da el sabunu
ile yıkamıyorlardı. Benim bilmediğim bir şey bili mişti. İşi sağlama aldım.
Bütün salonu dolaşıp dikkatle baktım. yorlardı sanki. Dipte bulmuştum
kendimi tekrar.
Böylesi daha iyiydi. Sert tipler ailelerine ihtiyaç duymazlar. Yıl
Çocukların hepsi arabalı olduğu için Dazlak ve ben bisikletleri lanmış
kepimi ve cüppemi çıkarıp kapıdaki adama verdim - kapıcıya. mizden
utanıyor, onları evde bırakıp, okula yürüyerek gidip geliyor
Verdiklerimi gelecek yıl için katladı. duk. Dört kilometre gidiş, dört
kilometre dönüş. Öğle yemeğimizi ke-
Dışarı çıktım. İlk çıkan. Ama nereye gidecektim? Cebimde on bir
sekâğıdında taşıyorduk. Oysa çocukların çoğu okul kafeteryasında bi sent
vardı. Eve yürüdüm. le yemiyorlardı. Arabalarına atlayıp kızlarla
restoranlara gidiyor, mü zik dolabından müzik dinliyorlardı. California
Üniversitesi onları bek liyordu.
29
O yaz, Temmuz 1934'te John Dilinger'ı vurdular. Chicago'da, bir sine
Çıbanlarımdan utanç duyuyordum. Chelsey'de beden eğitimi ile manın
önünde. Faka basmıştı. Kırmızılı Kadın yakmıştı onu. Bankalar askeri
eğitim arasında seçim yapabiliyordun. Askeri eğitimi seçmiştim
çökeli bir yıldan fazla olmuştu. İçki yasağı kaldırılmış, babam Eastsi-
95
94

çünkü askeri üniforma giydiğimde vücudumdaki çıbanlar görünmeye-
"Bu orospu çocuğu iyileşmek istemiyor," dedi babam ona. "Neden cekti hiç
olmazsa. Ama nefret ediyordum o üniformadan. Gömlek böyle bir oğlum
var benim?" yünden yapılmıştı ve çıbanlarımı rahatsız ediyordu. Üniforma
pazarte sinden perşembeye kadar giyilirdi, hafta sonu kendi giysilerimizi
gi
Annem işini kaybetti. Babam her sabah arabasına binip işe gidi-
yebiliyorduk. yormuş gibi yapmayı sürdürüyordu. "Ben bir mühendisim,"

diyordu
Silah Kullanma Kılavuzunu okuyorduk. Savaş ve silahlarla ilgili insanlara. Mühendis olmayı istemişti hep. boktan bir kitaptı. Sınavlardan geçmek zorundaydık. Yürüyüşlere çı
Los Angeles Belediye Hastanesi'ne gitmem kararlaştırılmıştı. kıyor, kitabı inceliyorduk. Eğitim sırasında tüfek başıma bela oluyor Uzun beyaz bir kart verdiler bana. Beyaz kartı alıp 7 numaralı tramva du. Bazen tüfeği omuzuma yasladığımda çıbanlaımdan biri patlıyor, ya bindim. Biletimi alıp arkaya geçtim. Randevum sekiz buçuktaydı. gömleğimden kan sızıyordu. Ama gömlek kalın ve yünlü olduğundan
Birkaç durak sonra küçük bir çocukla bir kadın bindi tramvaya. leke göze batmıyor, kan lekesi olduğu belli olmuyordu. Arkamdaki koltuğa oturdular. Bir süre gittik. 7 numaralı tramvayı se
Anneme durumu anlattım. Gömleğimin omuz kısmına kumaş par-
 viyordum. Bayağı hızlı gidiyor, dışarda güneş parıldarken öne arkaya
 sallanıyordu.
çaları dikti ama pek yararı olmadı.
Bir keresinde subaylardan biri bizi denetliyordu. Tüfeğimi elim "Anne," dediğini duydum oğlanın, "bu adamın yüzüne ne olmuş?" den alıp havaya kaldırdı, namludan içeri bakıp tozlu olup olmadığını Kadın cevap vermedi. Oğlan sorusunu tekrarladı. kontrol etti. Sonra sert bir hareketle tüfeği bana iade etti ve sağ omu
Kadın cevap vermedi. zumdaki kan lekesini gördü.
"Chinaski!" diye bağırdı, "tüfeğin yağ sızdırıyor!" Çocuk avazı çıktığı kadar bağırdı bu kez, "Anne! Bu adamın yüzü ne ne olmuş?"
"Evet komutanım."
O dönemi tamamlamayı başardım ama çıbanlarım giderek daha "Kes sesini! Yüzüne ne olduğunu bilmiyorum!" kötü bir durum alıyordu. Ceviz büyüklüğündeydiler, yüzümü kapla mışlardı. Çok utanıyordum. Bazen banyoda aynanın karşısına geçip Hastanede kayıt masasına gittim ve dördüncü kata yolladılar beni. birini patlatırdım. Sarı irin fışkırıp aynaya yapışırdı. Küçük, beyaz ve Orda bir masanın arkasında oturan hemşire adımı kaydedip oturmamı sert, çekirdek gibi bir şeyler de. Bu kadar çok şeyin ordan çıkması söyledi. Karşılıklı iki sıra halinde dizilmiş yeşil metal iskemlelere korkunç bir şekilde hayret vericiydi aynı zamanda. Ama başkaları için oturmuştuk. MeksikalIlar, beyazlar ve siyahlar. Hiç Uzakdoğulu yok bana bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. tu.

Okuyacak bir şey de. Bazı hastaların elinde bir gün öncesinin gaze
Okul babamı uyarmış olmalıydı. O dönem sonunda okula ara ver teleri
vardı. Her yaştan insan, zayıf ve şişman, kısa ve uzun, genç ve dim. Yatağa
yattım ve annem bir merhem sürdü bana. Berbat kokan yaşlı. Kimse
konuşmuyordu. Çok yorgun görünüyordu herkes. Önü kahverengi bir sıvı
da sürüyorlardı. Babam onu yeğliyordu benim için. müzden hademeler
geçip gidiyorlardı, arada sırada bir hemşire, doktor
Yakıyordu çünkü. Prospektüste tavsiye edilenden daha uzun süre üs yoktu
ama görünürde. Bir saat geçti, iki saat. Kimsenin adı okunmadı.
Bir su fıskiyesi aranmak için ayağa kalktım. İnsanların muayene edil tümde
kalması için ısrar ederdi. Bir gece saatlerce kalmasında ısrar et ti.
Bağırmaya başladım. Küvete koşup su doldurdum ve güçlükle yı mesi
gereken küçük odalara baktım. Kimse yoktu odalarda, ne bir doktor ne de
bir hasta. kadım o sıvıyı. Yanmıştım. Yüzüm, sırtım, göğsüm yanmıştı. O
gece
Masaya gittim. Hemşire içinde isimlerin yazılı olduğu kalın bir yatağın
ucunda oturdum. Uzanamıyordum. deftere bakıyordu. Telefon çaldı. Kadın
telefonu açtı.
Babam odaya girdi.
"Doktor Menen henüz gelmediler." Kapattı.
"Sana o sıvıyı yıkama dediğimi sanıyorum!”
"Afedersiniz," dedim.
"Halime bak," dedim ona.
"Evet?" dedi hemşire.
Annem girdi içeri.
96 97

"Doktorlar henüz gelmemiş. Daha sonra gelebilir miyim?" gargara
yapıyormuş gibi bir ses çıkardı. Tekerlekli bir yatakta çıkardı
"Hayır." lar onu dışarı. Hemşire ile hademe koridorda yatağı itip kapıların
ar
"Ama kimse yok burda." dında kayboldular. Martinez bir çarşafın
altındaydı ama ölmemişti,
"Doktorlar başka hastalara bakıyorlar."
çünkü yüzü çarşafla örtülmemişti.
"Sekiz buçuk için randevum var ama."
^ D o k to r on dakika kadar kaldı muayene odasında. Sonra yazı tah

"Burdaki herkesin sekiz buçuğa randevusu var." tası ile çıktı dışarı.
45-50 kişi kadar vardık bekleyen.
"Jefferson Williams?" diye sordu.
"Bekleme listesinde olduğuma göre birkaç saat sonra gelebilirim
Cevap alamadı. herhalde. O zamana kadar doktorların birkaçı da gelmiş olur."
"Jefferson Williams burda mı?"
"Şimdi gidersen randevun otomatikman iptal olur. Tedavi olmak
Cevap yok. istiyorsan yarın tekrar gelmen gerekir.” "Mary Blackthorne?"
Geri dönüp iskemleme oturdum. Diğerleri seslerini çıkarmıyorlar Cevap yok. dı. Çok az hareket vardı. Arada sırada iki-üç hemşire geçiyordu önü
"Harry Lewis?" müzden, gülerek. Bir keresinde tekerlekli iskemlede birini iterek gö
"Evet doktor?" türdüler. Adamın iki bacağı da bandajlıydı ve yüzünün bana bakan ta "İçeri girin lütfen..." rafındaki kulağı kesilmişti. Küçük bölmelere ayrılmış kara bir delik vardı orda, içeri bir örümcek girip ağ örmüştü sanki. Saatler geçti. Öğ
Çok ağır ilerliyordu. Doktor beş hasta daha muayene etti. Sonra len geldi geçti. Bir saat daha. İki saat. Oturmuş bekliyorduk. Sonra bi muayene odasından çıktı, masaya gitti, bir sigara yakıp on beş dakika ri, "İşte bir doktor!" dedi. hemşire ile konuştu. Çok zeki birine benziyordu. Yüzünün sağ tarafın
Doktor muayene odalarından birine girip kapıyı kapattı. Hepimiz da bir tiki vardı, yüzünün sağ tarafı sıçrayıp duruyordu. Kızıl saçları izlemiştik. Hareket yok. Bir hemşire girdi muayene odasına. Kadının kısmen kırlaşmıştı. Gözlüklerini çıkarıp takıyordu sık sık. Başka bir güldüğünü duyduk. Sonra dışarı çıktı. On dakika. Doktor elinde bir hemşire gelip ona bir fincan kahve getirdi. Bir yudum aldı, bir elinde yazı tahtası ile çıktı. kahveyi tutarak diğer eli ile kapıyı itti ve içeri girdi.
"Martinez?" diye sordu doktor. "Jose Martinez."
Muayene odasının sekreterliğini yapan hemşire uzun beyaz kart
Zayıf ve yaşlı bir MeksikalI ayağa kalkıp doktora doğru yürümeye larla gelip isimlerimizi okudu. Yanıtlayanın eline kartını iade ediyor başladı. du.
"Bu bölüm bugünlük kapanmıştır. Arzu ediyorsanız yarın gelin
"Martinez? Martinez, eski tüfek nasılsın?" lütfen. Randevu saatiniz kartınıza damgalanmıştır."
"Hasta, doktor... Ölmekteyim galiba..."

Kartıma baktım. 8.30 olarak damgalanmıştı.
"Dur, dur... İçeri gir..."
Uzun süre içerde kaldı Martinez. Bırakılmış gazetelerden birini alıp
okumaya çalıştım. Ama Martinez'i düşünüyorduk hepimiz. Marti
30 nez odadan çıkabilirse birimiz içeri girecektik.
Sonra bağırdı Martinez. "AHHHHH! AHHHHH! DUR! DUR! MERHA
Ertesi sabah şansım yaver gitti. Adımı okudular. Doktor değişmişti.
MET! TANRIM! LÜTFEN DUR!"
Soyundum. Sıcak, beyaz bir lambayı üstüme tutup muayene etti beni.
"Hadi, hadi, canın yanmadı..." dedi doktor.
Muayene masasının ucuna oturmuştum.
Martinez tekrar bağırdı. Hemşirelerden biri koşarak muayene oda
"Hnımmm, hmmmm," dedi, "uh, huh..." sına girdi. Sessizlik oldu.
Görebildiğimiz tek şey yarı açık kapının
Öylece oturdum. gölgesiydi. Sonra hademelerden biri girdi odaya koşarak.
Martinez
"Ne kadar zamandır var bunlar?"
99

"İki yıl. Giderek daha kötü oluyor."
31
"Hıîu."
Bakıyordu.
Ertesi gün koridorda, yeşil iskemlede oturmuş, bekliyordum. Karşım
"Karın üstü uzan şimdi. Hemen dönerim." da burnuyla sorunlu biri
oturuyordu. Burnu çok kırmızı ve çiğ et görü-
Birkaç dakika sonra bir sürü insan doldu odaya. Hepsi doktor.
njjmündeydi, çok tombul ve uzun, ve kendi kendine büyüyordu. Üst
Doktormuşlar gibi konuşup doktor gibi davranıyorlardı en azından.
üste gelişmiş tabakalar halindeydi. Adamın burnunu bir şey rahatsız
Nerden çıkmışlardı? Los Angeles Belediye Hastanesi'nde fazla doktor
etmiş, burnu büyümeye başlamıştı. Burnuna baktım ve bakmamaya
olmadığını sanıyordum.
çalıştım. Adamın baktığımı fark etmesini istemiyordum, çünkü neler
"Acne vulgaris. Şimdiye dek gördüğüm en ağır vaka." hissettiğini
biliyordum. Ama çok rahat bir görünümü vardı adamın.
"Olağanüstü!"
Şişmandı, her an uykuya dalacakmış gibi oturuyordu.
"inanılmaz!"
Önce onu çağırdılar: "Bay Sleeth?"
"Yüzüne bak!"
İskemlesinde öne doğru kımıldadı.
"Boynuna!"
"Sleeth? Richard Sleeth?"
"Biraz önce acne vulgaris hastası bir kızı muayene ettim. Sırtı çı
"Ha? Evet, burdayım..." ban kaplıydı. Ağlıyordu. 'Nasıl erkek bulacağım?'
diye sordu bana.
Ayağa kalkıp doktora doğru yürüdü.
'Sırtım hayatta düzelmez artık. Kendimi öldürmek istiyorum,’ dedi.
"Bugün nasılsınız Bay Sleeth?"
Şimdi şu çocuğa bak'. Bunu görseydi şikâyet etmesi için bir neden ol
"İyiyim... yok bir şeyim..." madığını anlardı!"
Doktorun peşinden muayene odasına girdi.
Seni aptal g.t, diye düşündüm, söylediklerini dinlediğimin farkın da değil
misin?

Bir saat sonra beni çağırdılar. Doktorun peşinden bu kez başka bir
İnsan nasıl doktor oluyordu? Herkesi alıyorlar mıydı? odaya girdim.
Muayene odasından daha büyük bir odaydı. Soyunup
"Uyuyor mu?" masaya oturmam söylendi. Doktor bana baktı.
"Neden?"
"Gerçek bir vaka bu değil mi?"
"Çok sakin görünüyor." "Evet."
"Hayır, uyuduğunu sanmıyorum. Uyuyor musun evlat?"
Sırtımdaki çıbanlardan birini bastırdı.
"Evet."
"Acıdı mı?"
Sıcak ışığı vücudumun değişik yerlerinde gezdirmeyi sürdürdüler.
"Evet."
"Dön."
"Peki," dedi, "cerahati akıtmayı deneyelim."
Döndüm.
Makineyi çalıştırdığını duydum. Sinek vızıltısı gibi bir ses çıkı
"Bak, ağız içinde yara var!" yordu, ısınan yağ kokusu geldi burnuma.
"Peki, nasıl tedavi edeceğiz?"
"Hazır mısın?" dedi.
"Elektrik iğnesi ile sanıyorum.
"Evet."
"Evet, tabii, elektrik iğnesi."
Elektrik iğnesini sırtıma dayadı. Oyuluyordum. Acı korkunçtu
"Evet, elektrik iğnesi."
Bütün odayı kapladı. Sırtımdan kan süzüldüğünü hissettim. Sonra çek
Karar alınmıştı. ti iğneyi.
"Şimdi başka bir tane patlatacağız," dedi doktor.
İğneyi batırdı. Sonra çekti ve başka bir tane patlattı. İki adam gir-
101
100

di içeri, orda durup izlemeye başladılar. Doktordular herhalde. İğne
"Bütün gün ne yapıyorsun?" sırtıma girdi tekrar.
"Yatakta kalıyorum."
"İğneye bu kadar dayanıklı birini görmedim," dedi adamlardan
"Çok kötü bu." biri.

"Yok, değil. Hoşuma gidiyor."
"Hiç tepki göstermiyor," dedi diğeri. j
"Bu acıyor mu?"
"Neden dışarı çıkıp hemşirelerden birinin kıçını çimdiklemiyorsu
"Devam et. Mühim değil." nuz?” dedim onlara.
"Bütün gün yatakta kalmanın nesi hoş?"
"Bak evlat, bizimle böyle konuşamazsın!"
"Kimseyi görmek zorunda kalmıyorsun."
İğne sırtıma girdi tekrar. Cevap vermedim.
"İyi bir şey mi bu sence?"
"Oğlan çok mutsuz anlaşılan..."
"Evet, tabii."
"Evet, tabii, bu yüzden."
"Ne yaparsın yatakta?"
Adamlar çıktılar.
"Bazen radyo dinlerim."
"Bunlar profesyonel insanlar," dedi doktorum. "Onlara saygısızlık
"Ne dinlersin?" etmen doğru değil."
"Müzik. Konuşmalar."
"İğneyi batırmaya devam et," dedim ona.
"Kızları düşünür müsün?"
Batırdı. İğne çok ısınmıştı ama o ara vermiyordu. Sırtımın tama
"Tabii. Ama onlar bitti benim için." mını deldi, sonra da göğsümü. Sonra uzandım, boynumla yüzümü del
"Böyle düşünmemelisin." di.
"Evimizin üstünden geçen uçakların zaman çizelgesini yaparım.
Bir hemşire girdi içeri ve talimatını aldı. "Bayan Ackerman, bu...
Her gün aynı saatte geçerler. Zamanlarını bilirim. Birinin 11:15'te ge-
püstüllerin... içindeki cerahatin tamamen boşaltılmasını istiyorum.
çeceğini biliyorsam 11:10’da motorun sesine kulak kabartırım, ilk sesi
Kan çıkmaya başlayınca sıkmayı sürdürün. Tamamen boşalsınlar."
duymaya çalışırım. Bazen duyduğumu sanırım, bazen emin değilimdir
"Peki, Doktor Grundy." ama sonra duymaya başlarım, uzaktan gelir. Sonra güçlenir. 11:15'te
"Sonra ultra-viyole makinesine sokun. Başlangıç için her yan iki
üstümden geçer ve ses doruktadır." dakika..."
"Her gün yapar mısın bunu?"

"Evet Doktor Grundy."
"Burda değilsem."
Bayan Ackerman'ın peşinden başka bir odaya girdim. Masaya yat
"Dön," dedi Bayan Ackerman. mamı söyledi. Kâğıt mendil alıp ilk çıbanı sıkmaya başladı.
Döndüm. Sonra yanımızdaki koğuşta biri bağırmaya başladı. Sinir
"Acıyor mu?" hastalarının bulunduğu koğuştu. Çok yüksek sesle bağırıyordu adam.
"Mühim değil."
"Ne yapıyorlar ona?" diye sordum Bayan Ackerman'a.
"Vah, vah..."
"Duşta."
"Üzülme. Böyle bir şey yapmak zorunda kaldığın için ben üzül
"Bu yüzden mi böyle bağırıyor?" düm."
"Evet."
"Zavallı çocuk..."
"Ben ondan kötü durumdayım."
Bayan Ackerman bana şefkat gösteren ilk insandı. Tuhaf bir duy
"Havır, değilsin." guydu. Otuz yaşlarında topluca bir hemşireydi.
Bayan Ackerman'dan hoşlanmıştım. Çaktırmadan baktım ona.
"Okula gidiyor musun?" diye sordu.
Yuvarlak bir yüzü vardı, pek güzel sayılmazdı ama hemşire kepi ona
"Hayır, uzaklaştırıldım." yakışıyordu ve kahverengi gözleri iriydi. Gözlerini sevmiştim. Kâğıt
Bayan Ackerman konuşurken çıbanlarımı sıkmayı sürdürüyordu.
mendilleri çöp kutusuna atmaya giderken yürüyüşünü izledim. Bayan

na binip işe gidiyormuş gibi yapmayı sürdürüyordu. Marketler cumar
Gredis filan değildi, başka harikulade kadınlar görmüştüm, ama sıcak tesi
günleri işsizlere bedava yiyecek veriyorlardı. Konserve ve yiyecek, bir şey
vardı onda. Kadınlığını düşünmüyordu sürekli.
"Yüzünü bitirir bitirmez ultra-viyole makinesine sokacağım seni," daha çok
konserve. Çok yedik o konservelerden. Ve salamlı sandöviç.
Bir de patates. Annem patates gözlemesi yapmayı öğrenmişti. Bizimki-
dedi. "Yarınki randevun sabah sekiz buçukta." ler her cumartesi bedava

yiyecekleri almak için oturduğumuz semtin en
Ondan sonra konuşmadık. S | yakın marketine gitmezlerdi, çünkü biri onları görüp işsizlik yardımı
îşini bitirdi. Koruyucu gözlükleri taktım ve Bayan Ackerman ma-/
aldıklarını öğrenebilirdi. Dört kilometre yürüyüp Washington Bulva-
kineyi çalıştırdı. n'na, Crenshaw'dan birkaç blok ötedeki markete giderlerdi. Uzun bir
Bir saat sesi geliyordu. Huzurlu bir ortamdı. Otomatik zamanlayı cı veya ısınan metal yansıtıcıdan geliyor olmalıydı ses. Huzurlu ve ra yürüyüştü. Konserve, salam, havuç ve patates dolu kesekâğıtları ile ge ri yürürlerdi aynı yolu, terleyerek. Babam benzinden tasarruf etmek hattım ama biraz düşününce benim için yaptıklarının yararsız olduğu için arabayı almazdı. Hayali işine gidip gelebilmek için benzine ihtiya na kanaat getirdim. En iyi durumda bile ömür boyu iğnenin izlerim ta cı vardı. Diğer babalar onun gibi değildiler. Sessizce ön balkonlarında
şıyacaktım sırtımda. Bu yeterince kötüydü gerçi ama asıl canımı sıkan
oturur, ya da arsada at nalı fırlatarak vakit öldürürlerdi.
şey başkaydı. Bana nasıl davranmaları gerektiğini bilememeleri beni
endişelendiriyordu. Tavır ve konuşmalarında belli ediyordu bu kendi-
Doktor yüzüme sürmem için beyaz bir merhem vermişti. Merhem bir süre sonra katılaşıp yaralarımı bir kabuk gibi sarar, plastik bir gö ni. Kararsız, rahatsız, ama bir yandan da ilgisiz ve sıkılmış bir halleri rünüm verirdi yüzüme. Merhem pek etkili olmuyordu ama. Bir gün vardı. Yaptıkları şey umurlarında değildi. Bir şey yapmaları gereki evde yalnızdım, yüzüme ve sırtıma merhem sürüyordum. Şortumla yordu -herhangi bir şey- çünkü bir şey yapmamak mesleğe aykırıydı.
Yoksullan kobay olarak kullanıp, yöntem başarılı olursa zenginle durmuş, elimle sırtımdaki iltihaplı bölgelere ulaşmaya çalışıyordum ki sesler duydum. Dazlak ve arkadaşı Jimmy Hatcher gelmişlerdi. re uyguluyorlardı. Yöntem başarılı olmamışsa başka yöntemlerin de-
Jimmy Hatcher yakışıklı ve ukala bir tipti. nenebileceği başka yoksullar vardı.
"Henry," diye bağırdığını duydum Dazlak'ın. Jimmy'ye bir şeyler
Makine iki dakikalık sürenin bittiği işaretini verdi. Bayan Acker söyledi. Sonra balkona çıkıp kapıyı çaldı. "Hey, Hank. Benim Dazlak! man içeri girdi, bana dönmemi söyledikten sonra makineyi tekrar ku
Aç kapıyı!" rup çıktı. Sekiz yılda tanıdığım en müşfik insandı.

Aptal herif, diye düşündüm, kimseyi görmek istemediğimi anla yamıyor musun?
"Hank! Hank! Biziz, Dazlak ve Jim!"
Ön kapıyı yumrukluyordu.
32
Jim le konuştuğunu duydum. "Dinle, onu gördüm! İçerde yürür ken gördüm onu!"
Çıbanların patlatılıp sıkılması haftalarca sürmüş, ama pe|c yararı olma
"Cevap vermiyor." mıştı. Çıbanların biri kaybolurken diğeri çıkıyordu. Sıjc sık aynanın
"İçeri girmeliyiz. Başı belada olabilir." karşısına geçip bir insanın ne kadar çirkinleşebileceğine bakıyordum.
Seni ahmak, diye düşündüm, seninle dost oldum. Kimse sana ta
İnanamayarak yüzüme bakar, sonra arkamı dönüp sırtımı incelerdim.
Dehşet içindeydim. Tevekkeli değil insanlar bana bakıyor, nazik olma-
hammül edemezken dostun oldum senin. Şimdi yaptığına bak! yan sözler sarfediyorlardı. Ergenlikte sık görülen basit bir sivilce soru İnanamıyordum.
Koşup koridordaki dolaba gizlendim, kapıyı ha fif aralık bırakmıştım. Eve girmeyeceklerinden emindim. Ama girdi nu değildi benimki. İnatçı, iri, cerahat dolu çıbanlardı bunlar. Biri beni işaret etmişti sanki, böyle olmak üzere seçilmiş gibi hissediyordum ler. Arka kapıyı açık bırakmıştım. Evin içinde dolaştıklarını duyabili yordum. kendimi. Annemle babam durumla ilgili tek kelime etmiyorlardı. İkisi
"Burda olmalı," dedi Dazlak. "Burda hareket eden bir şey gör de işsizdi hâlâ. Annem her sabah iş aramaya çıkıyor, babam da arabası
104 105

koyup içinden kocaman bir haç çıkardı. düm ..."
"Babaannen sana yardımcı olmaya geldi Henry..
Tanrım, diye düşündüm, evimde hareket edemez miyim? Burda
Babaannemin siğilleri çoğalmıştı ve daha şişmandı. Yılmaz bir yaşıyorum ben. görünümü vardı, hiç ölmeyecekmiş gibi. O kadar yaşlanmıştı ki ölme
Karanlık dolabın içinde diz çökmüştüm. Beni orda bulmalarıma sinin bir anlamı kalmamıştı. izin veremezdim.
"Henry," dedi annem, "karınüstü yat.”
Dolabın kapısını ani bir hareketle açıp dışarı fırladım. Koşarak
Karınüstü yattım ve babaannem üstüme eğildi. Göz ucu ile üstüm gittim

yanlarına. de haçı gezdirdiğini görebiliyordum. Birkaç yıl önce dinle ilişkimi
"DIŞARI ÇIKIN! OROSPU ÇOCUKLARI!" kesmiştim. Gerçek olduğunu varsayarsak insanları aptallaştırıyor veya
Bakakalmışlardı. aptallan çekiyordu. Gerçek değilse, aptallar daha da aptaldılar.
"DIŞARI ÇIKIN! BURDA OLMAYA HAKKINIZ YOK! SİZİ ÖLDÜRME
Ama babaannemle annem söz konusuydu. İstediklerini yapmaları
DEN ÇIKIN!" na göz yumdum. Haç sırtımda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu, çıban
Arka balkona doğru koşmaya başladılar. larımın üstünde, benim üstümde.
"HADİ! HADİ! YOKSA ÖLDÜRÜRÜM SİZİ!"
"Tanrım," diye yakardı babaannem, "kov şeytanı bu zavallı çocu
Park yerini koşarak geçip kaldırıma çıktıklarını duydum. Onları
ğun bedeninden! Şu çıbanlara bak! Midemi bulandırıyorlar, Tannm!
 izlemek istemiyordum. Odama gidip yatağıma uzandım. Neden gör
Bak şunlara! Şeytanın işi bu, Tanrım, bu çocuğun bedenine girmiş. mek istemişlerdi beni? Ne yapabilirlerdi ki? Yapılacak bir şey yoktu.
Kov şeytanı Tanrım!"
Konuşulacak bir şey de.
"Kov şeytanı bedeninden Tanrım!" dedi annem.
İyi bir doktora ihtiyacım var benim, diye düşündüm. Nedir bu ka dınların hali? Neden yalnız bırakmıyorlar beni?
İki gün sonra annem iş aramaya gitmedi, benim de hastaneye git
"Tanrım," dedi babaannem, "şeytanın bu çocuğun bedenine yer mediğim bir gündü. Evde ikimizdik. Hoşuma gitmiyordu bu. Evde leşmesine neden izin veriyorsun? Şeytanın bu işten ne kadar memnun yalnız olmayı seviyordum. Evin içinde dolandığını duyabiliyordum, olduğunu görmüyor musun? Şu çıbanlara bak Tanrım, onlara bakar ben yatak odamdaydım. Çıbanlar daha da kötüydü. Uçaklar için yaptı ken kusacak gibi oluyorum! Kırmızı, iri ve dolu!"
ğım zaman çizelgesine baktım. Bir yirmi uçağı birazdan geçecekti.
"Kov şeytanı bedeninden!" diye bağırdı annem.
Dinlemeye başladım. Geç kalmıştı. Saat biri yirmi geçiyordu ve hâlâ
"Tanrı bizi bu kötülükten korusun!" diye bağırdı babaannem. uzaktaydı.
Üstümde uçtuğunda üç dakika gecikmiş olduğunu sapta

Elindeki haçı alıp sırtımın ortasına bastırdı, gömdü. Kan fışkırdı, dım. Kapı zilini duydum sonra. Annem kapıyı açtı. hissedebiliyordum, önce sıcak, sonra birden soğuk. Dönüp yatağımda
"Emily, nasılsın?" oturdum.
"Merhaba Katy, sen nasılsın?"
"Ne s..im iş bu?"
Babaannem gelmişti, çok yaşlıydı artık. Konuştuklarını duyuyor
"Tanrı'nın şeytanı kovabilmesi için bir delik açıyorum!" dedi ba ama ne söylediklerini çıkaramıyordum. Müteşekkirdim bu yüzden. baannem.
Beş-on dakika kadar konuştular, sonra koridorda yatak odama doğru
"Tamam," dedim, "ikinizin de dışarı çıkmasını istiyorum, hemen!
 yürüdüklerini duydum.
Anlıyor musunuz?"
"Hepinizi gömeceğim," dedi babaannem. "Oğlan neıde?"
"Şeytan içinde hâlâ!" dedi babaannem!
Kapı açıldı, annemle babaannem göründü.
"S..TİR OLUN BURDAN!" diye bağırdım.
"Merhaba Henry," dedi babaannem.
Şaşırıp kalmışlar, hayal kırıklığına uğramışlardı. Çıkarken kapıyı
"Babaannen sana yardımcı olmak için burda," dedi annem.
örttüler.
Babaannemin büyük bir çantası vardı. Çantayı komodinin üstüne
107
106

bana yıllar önce verdiği küçük kahverengi Ikutuyu almaya gittim. İn
Banyoya girdim, biraz tuvalet kâğıdı alıp kanamayı durdurmaya cil den sözlerin yazılı olduğu rulo haline getürilmiş küçük kâğıtlar var
çalıştım. Tuvalet kâğıdını çekip baktım. Batmıştı. Yeni bir tutam ko dı o kutuda. Her rulo kendi özel bölmesinde duruyordu. İçinden bir parıp bir süre bastırdım tekrar. Tentürdiyot aldım sonra. Sırtımdaki soru soruyor, sonra bir kâğıt çekip cevabını okuyordun. Daha önce de yaraya tentürdiyot sürmeye çalıştım. Kolay değildi. Vazgeçtim sonun nemiş ve yararsız bulmuştum. Şimdi bir kez daha deneyecektim. Kü da. Duyulmuş şey miydi sırt iltihabı? Ya yaşarsın, ya ölürsün. Sırtı ke
çük kahverengi kutuya, Ne anlama geliyor'? O gözler ne anlama geli yor?" diye sordum. sip atmanın bir yolunu bulamamışlardı g.tler.

Odama geri dönüp yatağa girdim, yorganı çeneme kadar çektim.
Bir kâğıt çektim, yuvarlayıp açtım. Sert, beyaz, minik bir kâğıt
Tavana bakarak kendi kendime konuşmaya başladım. parçası. Yuvarlayıp okudum.
Peki, Tanrı, diyelim ki varsın. Bu çıkmaza sen soktun beni. Beni
TANRI SENİ TERK ETTİ. sınamak istiyorsun. Bir de ben seni sınayayım, ne dersin? Senin orda
Kâğıdı rulo haline getirip kutuya koyum. İnanamamıştım. Yatağı-
olmadığını iddia ediyorum. Ailem ve çıbanlarla gerçekten zorlu bir sı ma
girip düşündüm. Fazla basitti olanlar, jfazla sarih. İnanmamıştım. nava
soktun beni. Ben senin sınavından geçtim sanıyorum. Ben Sen
Gerçekliğe dönebilmek için otuz bir çekmeyi düşündüm. Hâlâ inanmı den
daha zorluyum. Hemen, şimdi aşağı inersen yüzüne tüküreceğim yordum.
Tekrar kalkıp kutunun içindeki kâğıtları tek tek açmaya baş
Senin, bir yüzün varsa eğer. Ve Sen sıçar mısın? Rahip bu soruyu ya ladım.
Hiçbirinde TANRI SENİ TERK ETTİ yazmıyordu. Kâğıtları tekrar
nıtlamadı. Şüphe etmememizi söyledi bize. Neden şüphe etmemek?
yuvarlayıp kutuya koydum.
Benimle fazla uğraştığını düşünüyor ve bu yüzden Seni sınamam için aşağı inmeni istiyorum!
Çıbanlarım giderek kötülüyordu bu arada. 7 numaralı tramvaya
Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Tanrı'yı bekliyordum. Uzun süre binip Los
Angeles Belediye Hastanesi’ne gitmeyi sürdürüyordum. Ba bekledim,
uyumuş olmalıydım. yan Ackerman a âşık olmaya başlamıştım, çıbanlarımı sıkan hemşire
Hiçbir zaman sırtüstü uyumam. Uyandığımda sırtüstü yatıyordum ye.
Canımı her yaktığında içimdeki cesareti kamçıladığını asla bilme ama,
şaşırmıştım. Dizlerimi kırıp karnıma çektiğim bacaklarım batta yecek. Kan
ve cerahat dehşetine rağmen hep insani ve müşfikti bana niyeye bir dağ
görünümü vermişti. Ve önümdeki battaniye dağına ba karşı. Tensel bir
sevgi değildi ona duyduğum. Beni o kolalı beyazlığı karken bana bakan iki
göz gördüm. Koyu karanlık ve boş bakan ik. nın içine aldıktan sonra bu
dünyadan yok olmamızı arzuluyordum. göz... Bir kukuletanın altından bakıyorlardı bana, Ku-Klux-Klan’ın
Ama hiç yapmadı bunu. Sadece gerekeni yaptıktan sonra bir sonraki
üyelerinden biri gibi. Bana bakıp duruyorlardı, iki karanlık ve boş
randevumu hatırlatırdı. göz, yapabileceğim bir şey yoktu. Ödüm bokuma

karışmıştı. Tanrı bu, diye düşündüm, ama böyle olmamalıydı Tanrı nın
görünümü.
Bakışı benimkinden güçlüydü. Kımıldayamıyordum. Dizlerimin
33
üstündeki battaniyeden bana bakmayı sürdürüyordu. Uzaklaşmak isti-
 yordum. Gitmesini istiyordum. Güçlü, karanlık ve tehditkârdı.
Ultra-viyole makinesi tık etti ve kapandı. Her iki yanıma da ışın teda
Saatlerce orda kaldı sanki, bana bakarak. visi uygulanmıştı. Koruyucu
gözlüğü çıkarıp giyinmeye başladım. Ba yan Ackerman girdi içeri.
Sonra birden kayboldu...
Yatakta kalıp olanları düşündüm.
"Henüz değil," dedi, "giyme elbiselerini."
Tanrı olabileceğine inanamıyordum. Üstelik bu kıyafetle. Çok
Ne yapacaktı bana?
"Masanın kenarına otur." ucuz bir numara olurdu bu.
Bir yanılsamaydı tabii ki.
Oturdum, yüzüme merhem sürmeye başladı. Kalın, tereyağ kıva
On-on beş dakika kadar düşündükten sonra kalkıp babaannemin mında bir
sıvı.
108
109

tu insanlarda.
"Doktorlar yeni bir yaklaşım denemeye karar verdiler. Akıntıyı
Dönüşte tramvayın arka koltuklarından birine oturup sargıların daha etkili kılabilmek için yüzünü sargılayacağız.” arasından sigara içtim. Yolcular bana bakıyor ama ben umursamıyor
"O koca burunlu adam ne oldu, Bayan Ackerman? Burnu büyüyor dum. İğrenmeden çok korku ifadesi vardı gözlerinde şimdi. Hep böyle mu hâlâ?"
kalmayı ümit ettim.
"Bay Sleeth mi?" /
Son durağa kadar gidip tramvaydan indim. Hava kararmaya başla
"Koca burunlu adam." mıştı', Washington Bulvarı ile Westview Caddesi kavşağında durup in
"Bay Sleeth'di o." sanları izledim. İş bulacak kadar şanslı olanlar evlerine dönüyorlardı.
"Artık görmüyorum onu, İyileşti mi?"
Babam sahte işinden eve dönecekti birazdan. Ben işsizdim, okula git
"Öldü.” ' miyordum. Hiçbir şey yapmıyordum. Sargılıydım, bir sokak köşesin
"Burun büyümesinden mi?" de durmuş sigara içiyordum. Kabadayının tekiydim, tehlikeliydim.
"İntihar." Bayan Ackerman merhem sürmeyi sürdürdü.
Bildiğim şeyler vardı. Sleeth intihar etmişti. Ben intihar etmeyecek
Yan koğuşta biri bağırdı sonra. "Joe, nerdesin? Döneceğini söyle tim. Birkaçını temizlemeyi yeğlerdim. Dört-beş kişi harcamadan git miştin! Nerdesin Joe?" meyecektim. Gösterecektim onlara bana dalaşmanın ne olduğunu.
Avazı çıktığı kadar bağırıyordu, çok hüzünlü, çok ıstıraplı bir ba-
Bir kadın bana doğru yürüyordu. Bacakları güzeldi. Önce gözleri
ğırıştı. nin içine, sonra bacaklarına baktım, yanımdan geçerken de kıçına. İç
"Bu hafta her akşam yaptı bunıi," dedi Bayan Ackerman, "ve gel tim kıçını. Kıçını ve ipek çoraplarının dikişini ezberledim. meyecek Joe onu almaya." Sargılı olmasaydım asla böyle bir şey yapamazdım.
"Ona yardımcı olamıyorlar mı?"
"Bilmiyorum. Sonunda susarlar. Şimdi parmağını uzat ve ben seni sargılarken şu yumağı tut. Evet, oldu. Bırak şimdi. Güzel."

34
"Joe! Joe, döneceğini söylemiştin! Nerdesin Joe!"
"Şimdi bu yumağı tut. Evet. Bırakma. Güzel. Sargılayacağım se
Ertesi gün yatakta uçakları beklemekten sıkıldım, kalkıp okul için ni!
Güzel! Şimdi de sargıları sağlamlaştıralım." alınmış sarı bir defter buldum.
Bir kalem alıp defterle yatağa girdim
Bitirmişti. tekrar. Çizmeye başladım. Bacak bacak üstüne atmış, eteği
kıçına çık
"Tamam, giyinebilirsin. İki gün sonra görüşürüz. Güle güle mış, yüksek
ökçeli kadınlar çizdim.
Henry."
Sonra yazmaya başladım. I. Dünya Savaşı'nda yaşamış bir Alman
"Allahaısmarladık Bayan Ackerman." pilot hakkında yazıyordum. Baron
Von Himmlen hakkında. Kırmızı
Giyindim, dışarı çıkıp hole yürüdüm. Lobide aynalı bir sigara ma bir
Fokker'le uçuyordu. Diğer pilotlar sevmezlerdi onu. Onlarla ko kinesi
duruyordu. Aynaya baktım. Müthişti. Yüzümün tamamı sargı nuşmazdı.
Yalnız içer, yalnız uçardı. Kadınlarla ilgilenmez, ama ka lıydı. Beyaz bir
yüz. Gözlerim, ağzım, kulaklarım ve tepemde dikil dınlar ona bayılırlardı.
Aşmıştı kadınları. Zamanı yoktu. Müttefik miş bir tutam saç dışında hiçbir
şey görünmüyordu. Gizlenmiştim. Ha uçaklarını düşürmekle meşguldü. O
güne dek 110 uçak düşürmüştü ve rikuladeydi. Bir sigara yakıp lobide
etrafıma bakındım. Bazı hastalar savaş henüz sona ermemişti. "Ölümün
Ekim Kuşu" diye adlandırdığı oturmuş gazete ve dergi okuyorlardı. Çok
olağanüstü ve biraz da kötü kırmızı Fokker'i her yerde tanınıyordu.
Düşman piyadeleri bile, üstle biri gibi hissettim kendimi. Bana ne
olduğunu asla bilemezlerdi. Ara rinden alçak uçarak küçük paraşütlere
bağlı şampanya şişeleri bırakıp, ba kazası. Ölümüne bir kavga. Cinayet.
Yangın. Kimse bilmiyordu. uçaksavar ateşini gülerek karşılarken onun kim
olduğunu biliyorlardı.
Lobiden ve binadan çıkıp kaldırımda durdum. Adamın sesi kulak-
Müttefikler en az beş uçakla saldırırlardı ona. Yaralı yüzlü, çirkin bir
larımdaydı. "Joe! Joe! nerdesin Joe!" adamdı, ama uzun bir süre bakınca
harikuladeydi - gözlerinde, tarzın
Gelmeyecekti Joe. Başka birine güvenmekte hesap yoktu. İş yok
111
110

pıda belirmişti. Öylece durup, "Viski yoksa dağıttım burayı!" demişti. da, cesaretinde, koyu yalnızlığında gizliydi güzelliği.
Baron'un hava muharebelerini yazdım sayfalarca, üç-dört uçak
Baron sihirli eylemlerde bulunmayı sürdürdü. Defterin yarısı Ba-
 düşürdükten sonra parçalanmış Fokker'i ile geri dönmüştü. Yerde bir ron Von Himmlen'in maceraları ile dolmuştu. Baron hakkında yazar kez zıplayan uçağı hareket halinde iken içinden atlamış ve doğru bara ken kendimi iyi hissediyordum. Birine ihtiyaç duyuyordu insan. Etra gitmişti. Bir bira kapıp tek başına bir masaya oturmuş, şişelerce içmiş fında öyle biri yoksa onu sen yaratmak zorundaydm, olması gerektiği ti. Kimse onun gibi içemezdi. Diğerleri barda oturup onu İzlerlerdi^ gibi birini yaratırdın. İnsanın kendini aldatması, hile yapması gibi bir
Bir keresinde pilotlardan biri, "Sorun nedir Himmlen? Bize tenezzül
şey değildi bu. Aksini yapmak, etrafında Baron gibi biri olmadan ya mü etmiyorsun?" diye sormuştu. Pilotun adı Willie Schmidt'ti, ekibin
şamak kendini aldatmak olurdu. en iri ve güçlü pilotuydu. Baron içkisini dipleyip bardağını masaya koymuş, sonra kalkıp ağır adımlarla barda duran Willie'ye doğru yürü müştü. Diğer pilotlar geri çekilmişlerdi.
35
"Tanrım, ne yapıyorsun?" demişti Willie, Baron yanma yürürken.
Baron ağır adımlarla Willie'ye doğru yürümeyi sürdürmüş, cevap
Sargıların yararı olmuştu. Los Angeles Belediye Hastanesi yararlı bir
 vermemişti. yöntem bulmuştu sonunda. Çıbanlar kurumuştu. Kaybolmamışlar ama
"Allahaşkına Baron, şaka ettim sadece! Annemin şerefi üstüne!
 düzleşmişlerdi. Yenileri çıkıp büyüyorlardı yine de. Yeni çıbanları
D inle... Baron... Baron... her yer düşman dolu! Baron!" patlatıp tekrar sargılıyorlardı beni.
Baron bir sağ çıkarmıştı. Göremezdiniz. Yumruk Willie'nin yü
Patlatma işleminin sonu gelmiyordu. Defalarca katlanmıştım, otuz zünde patlamıştı. Willie barın üstünde bir takla atıp barın arkasındaki iki, otuz altı, otuz sekiz kez. Korku duymuyordum artık. İlk seferinde aynaya bir top mermisi gibi çarpmış, şişeleri devirmişti. Baron bir pu de korkmamıştım. Öfke duymuştum sadece. Ama öfke de gitmişti. ro çıkarıp yaktıktan sonra masasına dönmüş, kendine bir içki koymuş
Durumu kabullenme de söz konusu değildi, iğreniyordum sadece, ba tu.
Bir daha rahatsız etmemişlerdi Baron'u. Willie'yi barın arkasından

şıma böyle bir şey geldiği için kendimden ve beni tedavi edemeyen
toplamışlardı. Yüzü kan içindeydi. doktorlardan iğreniyordum. Onlar da
çaresizdi, ben de. Aramızdaki
Uçak üstüne uçak düşürüyordu Baron. Kimse onu anlayamıyor, tek fark
benim hasta oluşumdu. Onlar yaşamlarına dönüp her şeyi kırmızı Fokker'i
ve kendine has tuhaflıkları ile nasıl böylesine başarılı unutabilirlerdi, oysa
ben aynı yüzle yaşamak zorundaydım. olduğunu çözemiyordu. Dövüşmesi
mesela. Veya yürüyüşündeki asa
Ama değişiklikler vardı yaşamımda. Babam iş bulmuştu. Los An let.
Mümkün değildi bu adamı durdurmak. Bazen şansı yaver gitmez geles
Belediye Müzcsi'nin sınavına girip bekçi olmuştu. Sınavlarda di. Bir
keresinde, üç müttefik uçağı düşürdükten sonra, isabet almış başarılıydı
babam. Matematik ve tarihe bayılırdı. Sınavı kazandı ve uçağı ile düşman
üstünden alçak uçarken bir şarapnel sağ elinden gi sabahları gidebileceği
bir yeri oldu nihayet. Üç bekçiye ihtiyaçları rip bileğinden çıkmıştı.
Kırmızı Fokker'i ile dönmeyi başarmıştı. O vardı, biri babam oldu. günde
sonra çelik bir elle uçmuştu. Uçuşu etkilenmemişti. Bardaki pi
Los Angeles Belediye Hastanesi bir şekilde babamın iş bulduğunu lotlar
onunla konuşurken daha dikkatliydiler artık.
öğrendi ve bir gün Bayan Ackerman, "Bu son tedavin Henry. Ö zleye
O olaydan sonra çok şey gelmişti Baron'un başına. İki kez ıssız yer ceğim
seni," dedi. lere mecburi iniş yapmış, her seferinde sürünerek, tel
örgülerden ve
"Hadi, şaka ediyor olmalısın," dedim, "ben bu elektrikli iğneyi ne düşman
ateşinden geçerek, yarı ölü vaziyette bölüğüne dönmeyi başar kadar
özleyeceksem sen de beni o kadar özlersin!" mıştı. Diğerleri birkaç kez
ondan ümidi kesmişlerdi. Bir keresinde kay
Ama çok tuhaftı o gün. İri gözleri suluydu. Burnunu s ü m k ü r d ü ğ ü -
bolalı sekiz gün olmuştu ve diğer pilotlar barda oturmuş onun ne kadar nü
duydum. olağanüstü biri olduğundan söz ederken Baron sekiz günlük
sakalı, yır
"Neyin var Janice?" diye sordu hemşirelerden biri. tık çamurlu üniforması
ve barın ışığında parıldayan çelik pençesi ile ka

"Yok bir şeyim. İyiyim." dı, şimdiden bembeyaz olan saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Burnu
Zavallı Bayan Ackerman. On beş yaşındaydım, ona âşıktım, çıban sivri, çerçevesiz gözlüklerin arkasından bakan gözleri derin bir yeşil doluydum ve ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu. di. Onun her şeyi bildiğini düşünüyordum.
"Evet," dedi Bayan Ackerman, "son ışın tedavin olacak bu. Karı-
Kütüphanede dolanıp kitapları incelerdim. Raflardan çekip bakar nüstü yat." dım, tek tek. Ama aldatmacaydı hepsi. Sıkıcıydılar. Hiçbir şey söyle
"Adını biliyorum artık," dedim ona. "Janice. Güzel bir ad, sana meyen sayfalar dolusu kelime. Veya bir şey söylüyorlarsa bile lafı o yakışıyor." ' J
 kadar uzatıyorlardı ki siz önemsemeyecek kadar yorgun oluyordunuz.
"Kapa çeneni," dedi. 7
Tek tek deniyordum kitapları. Bu kadar kitabın içinde hiç olmazsa bir
Makine ilk sinyalini verdiğinde bir kez daha gördüm onu. Sırtüstü tane çıkacaktı mutlaka. döndüm, Janice makineyi tekrar çalıştırdı ve odadan çıktı. Onu son
Her gün kütüphaneye yürürdüm ve kütüphanecim orda olurdu, görüşüm oldu bu. ciddi, güvenilir ve sessiz. Kitapları raflardan alıp incelemeyi sürdürü yordum. Bulduğum ilk gerçek kitap Upton Sinclair adında bir yazarın
Babamın vizite ücreti alan doktorlara güveni yoktu. "Bir tüp verip dı. Cümleleri basit ve öfkeliydi. Öfkeli yazıyordu. Chicago'daki do işemeni söyler, sonra da paranı alıp Beverly Hills'deki evlerine döner muz ağılları hakkında. Meseleye hemen girip, anlatacağını basit anla ler," derdi.
 tıyordu. Sonra ikinci bir yazar buldum. Sinclair Lewis. Kitabın adı
Ama birine yolladı beni bir kez. Adamın ağzı kokuyordu ve başı
Main Sokağı'ydı. İnsanların üstündeki riyakârlık tabakalarını soyuyor bir basketbol topu kadar yuvarlaktı, ama onun iki küçük gözü vardı, du. Yeterince tutkulu yazmıyordu ama. bir basket topundan tek farkı buydu. Babamdan hoşlanmıyor, doktora
Arayışımı sürdürdüm. Her gün bir kitap okuyordum. da bayılmıyordum. Kızartma yeme, bol havuç suyu iç demişti doktor.
Bir gün rafların arasında dolanıp kütüphanecimi gözlerken Tahta
Buydu hepsi. ya ve Taşa Boyun Eğ başlıklı bir kitaba rastladım. İyi bir başlıktı çün
Gelecek dönem okula gidecektim tekrar, babam öyle demişti. kü buydu

yaptığımız. Nihayet, biraz ateşi Kitabı açtım. Josephine
"Hırsızlıkları engellemek için kıçımı yırtıyorum. Dün zencinin biri
Lawrence adında biri yazmıştı. Bir kadın. Olsun. Herkes bilgi edinebi-
vitrin camını kırıp eski paraları çalmaya yeltendi. Yakaladım piçi. Mer lir.
Sayfaları açtım. Diğer kitaplardan farksızdı, sütlü, belirsiz ve yoru-
divenlerden aşağı yuvarlandık. Diğerleri yardıma gelene kadar tuttum cu.
Kitabı yerine koyup elim gitmişken yakınındaki bir kitabı aldım. onu.
Hayatım her gün tehlikede. Sen niye kıçının üstüne oturup keyif
Başka bir Lawrence. Kitabı rasgele açıp okumaya başladım. Piyano
çatasın? Mühendis olmanı istiyorum. Etekleri kıçına çıkmış kadınlar
çalan bir adamdan söz ediyordu. Çok yapmacık gelmişti önce. Ama
çizdiğin defterler buluyorum, nasıl mühendis olacaksın? Başka bir şey
okumayı sürdürdüm. Piyano çalan adam sıkıntılıydı. Beyni onunla ko
çizemez misin? Çiçek çiz, dağ çiz, okyanus çiz. Okula dönüyorsun!"
nuşuyor, karanlık ve tuhaf şeylerden söz ediyordu. Sayfadaki satırlar
bağırıyordu sanki, ama "Joe, nerdesin?" değil de
"Joe, herkes nerde?"
Havuç suyu içip, ikinci dönemin başlamasını bekliyordum. Sade gibi daha
çok. Kanlı canlı satırları ile bu Lawrence'dan neden kimse ce bir dönem
kaybım olmuştu. Çıbanlardan tamamen kurtulmamıştım söz etmemişti
bana? Neydi bu gizlilik? Reklamını niye yapmıyorlardı? ama eskisi kadar
kötü değildiler.
Günde bir kitap okuyordum. Kütüphanedeki bütün Lawrence'lan
"Havuç suyunun bana kaça patladığını biliyor musun? Sabahları okudum.
Dışarı kitap alırken kütüphanecimin tuhaf bakışları ile karşı ilk iş saatim
senin allahın cezası havuç suyuna gidiyor!" karşıya buluyordum kendimi.
"Nasılsın bugün?" diye sorardı.
La Cienega Halk Kütiiphaneşi'ni keşfetmiştim. Üye kartı aldım.
Öyle büyük bir haz alırdım ki bunu duymaktan. Onunla yatmış gi
Kütüphane West Adams'daki eski kilisenin yakınındaydı. Küçük bir bi
olurdum. D. H. Lawrence'in bütün kitaplarını okudum. Başka kitap-
kütüphaneydi ve tek kütüphaneci vardı. Klas kadındı. 38 yaşlarınday lara
götürdü beni Lawrence. Kadın şair H. D.'ye mesela. Ve Huxley'e,

Huxley'lerin en gencine, Lawrence'in arkadaşı. Yağmur gibi geliyor lardı. Her kitap başka bir kitaba yönlendiriyordu beni. Dos Passos'a
36 geldi sıra. Çok iyi değil, gerçekten, ama yeterince iyi. Amerika üzeri ne üçlemesini okumak bir günden fazla sürmüştü. Dreiser açmadı be
Chelsey Lisesi'nde yeni bir şey yoktu. Son sınıf öğrencilerinin bir kıs ni. Sherwood Anderson açtı. Ve Hemingway geldi. Ne heyecan! Bir mı mezun olmuş ama yerlerini spor arabaları ve pahalı elbiseleri olan cümleyi oturtmayı biliyordu. Müthiş bir coşku ile okudum onu. Sözler başka son sınıf öğrencileri doldurmuştu. Karşı karşıya gelmiyordum cansız değildiler, insanın beyninde mırıldanan şeylerdi sözler. Onları onlarla. Bana bulaşmıyor, yokmuşum gibi davranıyorlardı. Kızlarla okuyup sihrine varabilirsen acı çekmeden yaşayabiliyordun, başına ne meşguldüler. Sınıf içinde ve dışında yoksul çocuklarla konuşmazlardı. gelirse gelsin ümidini yitirmeden.
İkinci dönemin ikinci haftasında, akşam yemeğinde babamla ko
Ama evde... nuştum.
"İŞIKLAR SÖNSÜN!" d iy e bağırıyordu b a b a m ...
"Bak," dedim, "sıkıntı çekiyorum okulda. Haftada 50 sent harçlık
Rus yazarları okuyordum, Turgenyev ve Gorki'yi. Babamın kural-
veriyorsun bana. Şunu bir dolar yapamaz mısın?" larına göre akşam sekizde sönmeliydi ışıklar. Ertesi sabah işinde taze
"Bir dolar mı?" ve diri olabilmek için uyumalıydı. Evde tek konuştuğu şey işiydi. İçeri
"Evet." girdiği andan yatana dek işinden söz ederdi anneme. İşinde yükselme
Ağzına bir çatal dolusu dilimlenmiş pancar turşusu atıp çiğnedi. ye kararlıydı.
Sonra yukarı kalkık kaşlarının altından bana baktı.
"Hadi, yetti artık şu allahın cezası ışık! İşıklar sönsün!"
"Sana haftada bir dolar versem senede 52 dolar eder, yani senin
Birden yaşantıma giren bu adamlar tek kurtuluş şansımdı. Benle cep harçlığın için bir haftadan fazla çalışmam gerekecek." tek konuşan onlardı.
Cevap vermedim. Düşündüm ama, bu hesapla hiçbir şey alamazdı
"Peki," derdim. insan: ekmek, kavun, gazete, un, süt veya tıraş kremi. Hiçbir şey söy
Sonra okuma lambasını alır, yastıkla battaniyenin arasına girer, lemedim çünkü nefret ediyorsan yalvarmazsım.. yeni kitabımı yastığın üstüne koyup

battaniyenin altında okurdum.
Lamba giderek ısınır, nefes almakta güçlük çekerdim. Hava alabilmek
Zengin çocukları kapının önünden ok gibi fırlayıp, aynı şekilde için
battaniyeyi kaldırırdım. dönmeyi pek seviyorlardı. Arabalar kayıyor,
patinaj çekiyor, kızlar et
"Nedir o? Işık mı gördüm? Henry, ışıklar söndü mü?" raflarında
toplanırken güneşin altında parıldıyorlardı. Dersler bir şa
Battaniyeyi süratle indirir, babamın horultusunu duyana dek bek kaydı,
kolejde yerleri sağlamdı, eğlencelikti dersler, iyi notlar alıyor lerdim. lardı,
ellerinde kitapla görüldükleri enderdi. Lastik yakarken, çığlık
Turgenyev çok ciddi bir yazardı ama beni güldürüyordu, çünkü atıp
kıkırdayan kızlarla dolu arabaları ile kaldırımdan ok gibi fırlarken bir
gerçekle ilk karşılaşma gülme duygusu uyandırıyordu insanda.
görülüyorlardı daha çok. Cebimde 50 sentle izliyordum onları. Araba
Başka birinin gerçeği sizin de gerçeğinizse ve o bunu sizin için dillen-
kullanmayı bile bilmiyordum. diriyorsa müthiştir.
Gece okuyordum kitaplarımı, battaniyenin altında, ısınmış lam bayla. O
güzelim satırları boğularak okumak. Sihirliydi.
Bu arada yoksullar, yitikler ve geri zekâlılar bana yapışmayı sür-
dürüyorlardı. Futbol sahasının tribünü altında yemek yemeyi sevdiğim
Ve babam iş bulmuştu, bu da onun için sihirliydi... bir yerim vardı.
Kesekâğıdına konmuş iki salamlı sandöviç. Gelirlerdi,
"Hey, Hank, şenle yiyebilir miyim?"
"S..tir git! Bir daha söylemeyeceğim!”
Bunlardan yeterince yapışmıştı bana. Hiçbirinden fazla hazzetmi-
116
117

yordum: Dazlak, Jimmy Hatcher ve çelimsiz Yahudi çocuğu, Abe
Neyse, Larry, Harry'nin meydan okumasına karşılık vermeyince Dan
Mortenson. Mortenson, teşekkürlük bir talebeydi ama okulun en geri taktı
eldivenleri. zekâlılarından biriydi. Kökünde bir tuhaflık vardı. Ağzında
sürekli tü kürük birikir ama yere tüküreceğine eline tükürürdü. Neden
böyle yaptığını bilmiyorum ve sormadım. Sormayı sevmiyordum. Bîr gün
Harry Gibson şeytanın ta kendisiydi. Güneş bile belli bir şekilde evine
gittim ve o mükemmel notları nasıl aldığını keşfettim. Kapıdan
parıldıyordu eldivenlerinde. Hareketleri kararlı, dengeli ve zarifti. girer

girmez annesi onu kitaplarının başına oturtuyor ve orda tutuyor
Dan'in etrafında zıplayıp, dans ediyordu. Dan eldivenlerini kaldırmış du.
Aynı şeyleri defalarca okutuyordu, her sayfayı birkaç kez. "Sınav-
bekliyordu. Gibson ilk yumruğunu çıkardı. Bir tüfek patlamıştı sanki.
larda başarılı olmalı," demişti annesi. Kitapların yanlış olabilecekleri
Bahçedeki kümeste birkaç tavuk vardı, iki tanesi çıkan sesle havaya aklına
bile gelmiyordu. Veya aslında önemli olmadıkları. Sormadım sıçradı. Dan
sırtüstü devrilmişti. Çimin üstünde yatıyor, açık kollan ona. ile ucuz bir
İsa'yı andırıyordu.
Tekrar ilkokuldaydım sanki. Güçlülerin yerine zayıflar birikmişti Larry ona
bakıp, "ben eve giriyorum," dedi. Hızla balkon kapısını etrafıma,
yenenlerin yerine yenilenler. Yaşamımı onların eşliğinde açtı, gitmişti.
sürdürmek alınyazım olmalıydı. Çok sıkıyordu bu canımı, beni asıl ra
Dan'in yanına gittik. Gibson yüzünde küçük bir tebessümle tepesi hatsız
eden bu geri zekâlıların beni dayanılmaz bulmalarıydı. Kele ne dikilmişti.
Gene çömelip Dan'in başını biraz kaldırdı. "Dan? İyi mi beklerin ve arıların
arzuladığı bir çiçek olmak varken, sinekleri cezbe sin?" den bir bok
parçasıydım. Yalnız yaşamak istiyordum, yalnız olunca
Dan başını sallayıp yavaşça doğruldu. daha iyi hissediyordum kendimi,
daha temiz, ama onlardan kurtulacak
"Aman allahım, öldürücü silah taşıyor bu herif. Çıkarın şu eldi kadar zeki
değildim. Onlar benim efendilerimdi belki de: şekil değiş venleri!" tirmiş
babalarım. Her neyse, salamlı sandöviçlerimi yerken gelmeleri
Gene eldivenlerden birini çözdü, ben de diğerini. Dan ayağa kal can
sıkıcıydı. kıp yaşlı bir adam gibi balkon kapısına doğru yürüdü. "Gidip
uzanaca
ğım ..." İçeri girdi.
Harry Gibson eldivenleri alıp Gene'e baktı. "Ne dersin Gene?"
Gene yere tükürdü. "Nedir amacın, ailemizi yok etmek mi?"

"İçinizde en iyi dövüşenin sen olduğunu biliyorum Gene, ama yi ne de
fazla hırpalamayacağım seni."
Bazı iyi anılar da var. Bir süredir arkadaşlık ettiğim, benden bir yaş
Gene başını salladı ve eldivenlerini bağladım. Eldiven çözüp bağ daha
büyük Gene'in, Harry Gibson adında bir kez profesyonel olarak lamakta
üstüme yoktu. dövüşmüş (kaybetmişti) bir arkadaşı vardı. Bir akşamüstü
Gene'in ar ka bahçesinde sigara içiyorduk, Harry Gibson elinde iki boks

eldiveni ile çıkageldi. Gene, ben, Gene'in ağabeyleri Larry ve Dan, oturmuş si
Hazırdılar. Gibson, Gene'in etrafında dönerek hazırlanmaya başla gara içiyorduk. dı. Önce sağa doğru dönmeye başladı, sonra sola. Başını oynatıyor,
Harry Gibson kasıntının tekiydi. "Şansını denemek isteyen var vücut çalımları çekiyordu. Ve birden hamlesini yapıp sert bir sol direk mı?" diye sordu. Kimse tek kelime etmedi. Gene'in büyük ağabeyi
çıkardı. Gene'in gözlerinin arasına oturtmuştu, Gene geriye doğru gi
Larry 22 yaşındaydı. En irileriydi ama biraz çekingen ve tuhaftı. Koca
 derken Gibson izledi onu. Gene'i tavuk kümesine sıkıştırıp alnına tatlı bir kafa, tıknaz ve yapılı, sağlam, ama ürkek. Ondan sonra en yaşlı bir sol yerleştirdi, sonra da sol şakağına sert bir sağ çaktı. Gene küme olan Dan'e bakıyorduk çünkü Larry, "Hayır, ben dövüşmek istemiyo sin tellerine çarptı, iyice kapanmıştı. Dövüşecek durumda değildi. Dan rum," demişti. Dan bir müzik dehasıydı, bir burs almak üzereydi. içine buz koyduğu bir bezle evden çıktı. Balkon basamaklarına oturup
118
119

bezi alnına koydu. Gene kümesin köşesine çekilmişti. Harry kümesin
vurabilirdin. telleri ile garajın köşesinde yakaladı onu. Gene'in midesine
bir sol Sonra yüz yüzeydik ve üstüme geldi. Bir sol direk çıkarmıştı ama
gömdü, Gene iki büklüm olunca sağ bir aparkütle doğrulttu onu. Olan aynı
anda başımı eğip yana çekmiştim. Sağını salladı ama ıskaladı. lardan
hoşnut değildim. Gibson sözünde durmamıştı, hırpalıyordu Ge- Sarıldım ve
alttan bir yumruk çıkardım. Ayrıldık, profesyonel bir bok ne'i.
Heyecanlanmıştım. sör gibi hissettim kendimi.
"Sen de vur orospu çocuğuna, Gene! Ödleğin teki! Vur!" "Halledebilirsin
onu Hank!" diye bağırdı Gene.
Gibson eldivenlerini indirdi, bana baktı ve yanıma geldi. "Hakla şu herifi
Hank!" diye bağırdı Dan.
"Ne dedin salak?"
Sağımı önde tutarak üstüne gittim. Iskalamıştım, sol çaprazı çe
"Adamıma tezahürat yapıyordum," dedim. nemde patladı. Sarı, yeşil,
kırmızı ışıklar gördüm ve sağını mideme
Dan, Gene'in eldivenlerini çıkarıyordu. gömdü. Bel kemiğime kadar
girmişti sanki. Yakalayıp kenetlendim.
"Ağzından 'ödlek' kelimesi mi çıktı?"
Ama korkmuyordum, yeni ve iyi bir duyguydu bu.
"Onu hırpalamayacağını söylemiştin. Sözünde durmadın. Bütün
"Öldüreceğim seni orospu çocuğu!" dedim ona. gücünle vuruyorsun."
Sonra kafa kafayaydık, boks yapmıyorduk. Yumrukları sert ve sık
"Bana yalancı mı diyorsun?" geliyordu. Benden daha isabetliydi, daha
güçlü, ama ben de sıkı otur
"Sözünde durmadın diyorum." tuyor ve her seferinde kendimi çok iyi
hissediyordum. Yedikçe daha
"Buraya gel ve eldivenleri giy ufaklık!" az hissediyordum yumruklarını.
Karnımı içeri çekmiştim, iyi vakit ge
Gene ve Dan gelip eldivenlerimi bağladılar. çiriyordum. Sonra Gene ve Dan
girdi aramıza. Ayırdılar bizi.
"Çok üstüne gitme Hank. Bizimle dövüşmekten yorgun düşmüş "Neyiniz
var sizin?" dedim, "Kesmeyin şu işi! Onu götürebili zaten biliyorsun."
rim!"
"Zırvalama Hank!" dedi Gene. "Şu haline bak."
Baktım. Gömleğimin önü kan ve irin lekeleri ile kaplıydı. Yum

Gene ve ben bir keresinde çıplak elle sabah dokuzdan akşam altıya ruklar dört veya beş çıban patlatmıştı. G enele dövüşürken başıma gel dek dövüşmüştük. Gene iyi dövüşmüştü. Benim ellerim küçüktü, elle memişti bu. rin küçükse ya çok sıkı vurabilmeli ya da çok iyi boks yapabilmelisin.
"Olmaz Hank, mikrop kapabilirsin," dedi Gene.
Her ikisinden de biraz vardı bende. Ertesi gün belden yukarı yer yer "Peki, tamam, çıkarın eldivenleri," dedim. morarmıştım, dudaklarım şişti ve iki ön dişim sallanıyordu. Şimdi de Gene eldivenleri çözdü. Eldivenleri çıkardığında ellerimin titredi beni marizleyen Gene'i marizleyen Harry ile dövüşmek zorundaydım. ğini fark ettim, kollarım da biraz titriyordu.
Ellerimi cebime soktum.
Dan, Harry'nin eldivenlerini çıkardı.
Harry bana baktı, "Bayağı iyisin."
Gibson önce sola doğru döndü etrafımda, sola sonra sağa ve bir "Sağol, görüşürüz çocuklar..." den üstüme geldi. Sol direğini görmedim bile. Nereme geldiğini bil Uzaklaştım. Yürürken ellerimi cebimden çıkardım. Kaldırıma var dığımda durup bir sigara çektim ve ağzıma yerleştirdim. Kibriti çak miyordum ama yere sermişti sol direk beni. Canım yanmamıştı ama yerdeydim. Kalktım. Solu beni bu hale sokarsa sağı ne yapardı? Bir mak istediğimde ellerim o kadar titriyordu ki yapamadım. Gerçek bir şeyler düşünmek zorundaydım. kayıtsızlıkla onlara el sallayıp yürüdüm.
Sola doğru dönmeye başladı tekrar, benim soluma. Benden umdu
ğu gibi sağıma doğru döneceğime soluma doğru döndüm. Önce şaşır Eve döndüğümde aynada kendime baktım. Bayağı iyiydim. İlerli dı, karşı karşıya geldiğimizde geniş bir sol salladım, alnına isabet etti, yordum.
Gömleğimi çıkarıp yatağın altına attım. Üstündeki kanı temizle sert.
Müthiş bir duyguydu. Birine bir kez vurabilmişsen ikinci kez de
120 121

menin bir yolunu bulmalıydım. Az sayıda gömleğim vardı, birinin ıum.
Parmağımla düzdüm onu."
Kızı görmüştüm, Ann Weatherton, güzeldi gerçekten, uzun kah yokluğunu hemen fark ederlerdi. Ama iyi bir gün olmuştu benim için nihayet, alışık değildim iyi günlere. verengi saçlar, iri kahverengi gözler, sessiz, ve iyi bir vücut. Onunla hiç konuşmamıştım ama Jimmy'nin sevgilisi olduğunu biliyordum.
Zengin çocuklar kızın peşine düşmüşler ama havalarım almışlardı. Bi

38 rinci sınıf bir kıza benziyordu.
"Evinin anahtarı bende," dedi Jimmy, "okuldan geç çıkıyor bu
Abe Mortenson'la takılmak, yeterince can sıkıcıydı ama ahmağın te gün, oturup bekleriz onu." kiydi sadece. Bir ahmak bağışlanabilir çünkü sadece bir yönde gider "Çok açmadı beni," dedim. ve kimseyi aldatmaz. Aldatanlar üzüyor insanı. Jimmy Hatcher düz si "Hadi Hank," dedi Dazlak, "yapacağın eve gidip otuz bir çekmek yah saçlı, açık tenli biriydi, benim kadar iri değildi ama yürürken zaten." omuzlarını geriye atar, hepimizden iyi giyinir, iyi geçinmek istediği "Değerden yoksun bir şey değildir hep," dedim. insanlarla iyi geçinmeyi bilirdi. Annesi barmaiddi, babası intihar et Jimmy anahtarıyla ön kapıyı açtı ve içeri girdik. Temiz ve hoş bir mişti. Hoş bir gülümsemesi vardı Jimmy'nin, dişleri mükemmeldi, pa ralı çocuklardan biri olmamasına rağmen kızlar ondan hoşlanırlardı. evdi.
Küçük, siyah-beyaz bir buldog Jimmy’ye doğru koşup kesik
Kızlarla konuşurken görürdüm onu. Onlara ne dediğini bilmiyordum. kuyruğunu salladı.
"Bu Bones," dedi Jimmy. "Bana bayılır. İzleyin."
Çocuklardan hiçbirinin kızlara ne dediğini bilmiyordum. Erişilmezdi kızlar benim için, onları yok sayıyordum. Jimmy sağ avucuna tükürüp Bones’un penisini tuttu ve sıvazlama
Ama Hatcher’la takılmak ayrı bir olaydı. Hötöröf olmadığını bili ya başladı. yordum ama bana yapışıp duruyordu. "Hey, ne s..im şey bu yaptığın?" diye sordu Dazlak.
"Bones’u arka bahçeye bağlıyorlar. Düzüşemiyor. Rahatlamaya
"Dinle Jimmy, neden peşimi bırakmıyorsun? Hiçbir şeyini sevmi yorum senin." ihtiyacı var!" Jimmy sıvazlamayı sürdürdü.
"Hadi Hank, dostuz biz." İğrenç bir kırmızı olmuştu Bones'un penisi, ince, uzun ve anlam
"Yok ya?" sız bir şey. Ağlar gibi sesler çıkarıyordu Bones. Jimmy sıvazlarken bi
"Evet." ze baktı. "Hey, bizim şarkımızın ne olduğunu öğrenmek ister misiniz?
Hatta bir keresinde İngilizce dersinde ayağa kalkıp "Dostluğun Ann'le benim demek istiyorum. 'Uykulu Bahçelerin Duvarına Mor
Değeri" başlıklı bir deneme okumuş, okurken bana bakıp durmuştu. Karanlık İnince'."
Aptal bir denemeydi, yumuşak ve sıradan, ama bitirdiğinde herkes al Bones

o anda boşalıyordu. Spermi halıya yayılmıştı. Jimmy ayağa kışlamıştı ve ben, insanlar böyle, sen ne yapabilirsin ki? diye geçirmiş kalkıp topuğu ile beli halıya dağıttı. tim aklımdan. "Dostsuzluğun Değeri" başlıklı bir karşı deneme yaz "Ann'i düzeceğim bu günlerde. Yakındır. Beni sevdiğini söylüyor. mıştım ama öğretmen denememi sınıfta okutmamıştı. "D" vermişti. Ben de onu seviyorum, allahın cezası yarığını seviyorum onun."
"Orospu çocuğu," dedim Jimmy'ye, "midemi bulandırıyorsun."
Jimmy, Dazlak ve ben her gün okul çıkışında eve birlikte yürü "Şaka ettiğini biliyorum Hank," dedi.
Mutfağa girdi Jimmy. "İyi bir ailesi var. Annesi, babası ve erkek yorduk. (Abe Mortenson ters yönde oturuyordu, onunla yürümekten kardeşi ile yaşıyor. Erkek kardeşi onu düzeceğimi biliyor. Haklı. Ama kurtuluyorduk.) Bir gün yürürken Jimmy, "Hey," dedi, "kız arkadaşı mın evine gidelim, onunla tanışmanızı istiyorum." yapabileceği bir şey yok, çünkü onu marizlerim. Mesele bile değil.
"S..tir et," dedim.
Hey, şunu izleyin!"
Jimmy buzdolabının kapısını açıp bir şişe süt çıkardı. Biz evde
"Hayır, hayır," dedi Jimmy, "hoş kızdır. Onu tanımanızı istiyo-

buz kutusu kullanıyorduk hâlâ. Weatherton'lar varlıklı olmalıydılar.
39
Jimmy kamışını çıkardı, süt şişesinin kapağını açıp kamışını şişenin ağzına dayadı.
Bir pazar günü Jimmy beni kumsala gitmeye ikna etti. Yüzmek isti
"Sadece biraz. Tadını almayacaklar ama sidiğimi içiyor olacak yordu. Sırtım çıban ve yara kaplı olduğu için mayo ile görünmek iste lar..."
mezdim. Onun dışında iyi bir fiziğim vardı. Ama bunun farkına var
Kamışını çekip şişenin ağzını kapattı, salladı ve buz dolabına koy mazdı kimse. İyi bir gövde ve müthiş bacaklar, ama dikkatlerini çeken du tekrar.
onlar olmayacaktı.
"Evet," dedi, "işte biraz jöle. Bu akşam tatlı olarak jöle yiyecek
Yapacak bir şey yoktu, parasızdım ve çocuklar pazar günleri so ler. Ama aynı zamanda..." Jöle kâsesini dışarı çıkarıp tuttu ve o anda kakta top oynamıyorlardı. Kumsal herkese aitti. Benim de hakkım
ön kapıya bir anahtar girdiğini duyduk. Kapı açıldı. Jimmy jöleyi sü vardı.

Yaralarım ve çıbanlarım yasaya karşı değillerdi. ratle buzdolabına koyup kapısını kapattı.
Bisikletlerimize atlayıp yola çıktık. Yirmi beş kilometre yol vardı
Sonra Ann girdi içeri. Mutfağa. kumsala. Benim için mesele değildi. Bacaklarım müthişti.
"Ann," dedi Jimmy, "Arkadaşlarımı tanımanı istiyorum, Hank ve
Culver City'ye kadar Jimmy'nin yanında sürmüştüm. Sonra pedal
Dazlak." lara yüklenmeye başladım. Jimmy zorlanmaya başlamıştı. Derin ne
"Merhaba!" fesler aldığını görüyordum. Bir sigara çekip yaktım ve paketi ona doğ
"Merhaba!" ru tuttum. "İster misin Jimmy?"
"Merhaba!"
"Hayır... sağol..."
"Dazlak bu. Diğeri Hank."
"Havalı tüfekle kuş vurmaktan daha keyifli bu," dedim ona. "Da
"Merhaba!" ha sık yapmalıyız bunu!"
"Merhaba!"
Daha da bastırdım. Gücümün çoğunu kullanmamıştım henüz.
"Merhaba!"
"Harika bir şey bu," dedim, "otuz birden bile iyi."
"Kampüste gördüm sizi daha önce."
"Hey, yavaşla biraz!"
"Evet," dedim, "oralardayız. Biz de seni gördük."
Arkaya dönüp ona baktım. "İyi bir dostla bisiklet yolculuğuna
"Evet," dedi Dazlak.
çıkmak kadar güzel şey yoktur. Hadi iyi dostum benim!"
Jimmy, Ann'e baktı. "İyi misin bebeğim?"
Sonra bütün gücümü kullanıp gazladım. Rüzgâr çarpıyordu yüzü
"Evet Jimmy, seni düşündüm bugün." me. İyi bir duyguydu.
Kız ona yanaştı ve sarıldılar, öpüşmeye başlamışlardı. Önümüzde
"Hey, bekle! BEKLE, ALLAHIN CEZASI!" diye bağırdı Jimmy. durmuş
öpüşüyorlardı. Jimmy'nin yüzü bize dönüktü. Sağ gözünü gö
Gülmeye başlamıştım, iyice kaptırdım. Çok geçmeden yarım rebiliyorduk.
Göz kırptı bize. blok, bir blok, iki blok gerideydi Jimmy. Kimse bilmiyordu ne müthiş
"Şey," dedim, "bizim gitmemiz gerek." olduğumu, neler yapabileceğimi,

kimse. Mucizevi biriydim. Güneş
"Evet," dedi Dazlak. her yere sarılar serpmişti ve bıçak gibi kesiyordum sarıları, iki teker
Mutfaktan çıkıp ön odayı geçtik ve dışardaydık. Kaldırımda, Daz- lek üstünde bir deli bıçaktım. Babam Hindistan sokaklarında bir dilen lak'ın evine doğru yürüyorduk. ciydi ama dünyanın tüm kadınları bana bayılıyorlardı...
"İşini biliyor bu herif," dedi Dazlak.
Trafik ışıklarına yaklaştığımda tam gaz gidiyordum. Sinyali bek
"Evet," dedim. leyen iki sıra arabanın arasına daldım. Arabalar bile arkamda kalmış lardı şimdi. Uzun sürmedi ama. Yeşil spor bir araba yanaştı, adamın yanında sevgilisi vardı.
125
124

Kuma uzanıp, o şişman orospu çocuğunu yumruklamadığıma ha
"Hey, evlat!" yıflandım. Kendini bir bok sanıyordu.
"Ne?" Baktım adama. Yirmi beş yaşlarında, kolları kıllı ve döv meli, iri biri. Jim yanıma uzandı.
"Girip yüzelim bari," dedi.
"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" diye sordu bana.
"Henüz değil," dedim.
Sevgilisine hava atmaya çalışıyordu. Kız iyi parçaydı, sarı saçları
Deniz insan doluydu. Neydi insanları kumsala çeken? Kumsalı rüzgârda uçuşuyordu. neden seviyorlardı? Yapacak daha iyi bir şeyleri yok muydu? Ne ta
"S..tir lan!" dedim ona.
"Ne?" vuk beyinli g.tlerdi hepsi.
" 'S..tir!' dedim." "Bi düşün," dedi Jim, "kadınlar suya giriyorlar ve işiyorlar."
"Evet, sen de yutuyorsun."
Parmak gösterdim ona.
Yanı başımda gitmeyi sürdürdü. Başkaları ile rahat ilişki kurmak asla mümkün olmayacaktı benim
"Bu çocuğun şenle bu şekilde konuşmasına göz mü yumacaksın için. Rahip olurdum belki. Tanrı'ya inanıyormuş gibi görünüp araları na sızacaktım. Kimse canımı sıkamayacaktı. Hücrelerden birine inip

Nick?" diye sordu sevgilisi.
Yanımda sürüyordu hâlâ. aylarca meditasyon yapar, kimsenin yüzünü görmek zorunda kalmaz dım, şarap yollamaları yeterliydi. Tek sorun o siyah cübbelerin saf
"Hey, evlat," dedi Nick, "ne dediğini iyi duymadım. Tekrarlayabi lir misin?" yünden yapılmış olmalarıydı. Askeri Eğitim üniformalarından da ber battılar. Onları giyemezdim. Rahiplikten vazgeçip başka bir şey dü
"Evet," dedi fıstık, sarı saçları rüzgârda uçuşurken.
şünmeliydim.
İyice tepemi attırdı bu. Kız fena halde bozmuştu kafamı.
Adama baktım. "Peki," dedim, "bela mı arıyorsun? Park et. Ben "Hey, hey," dedi Jim. belayım." "Ne oldu?"
"Şurdaki kızlar bize bakıyorlar."
Gazlayıp önüme geçti, yarım blok ilerde park edip ani bir hareket
"Ne olmuş?" le kapıyı açtı. Dışarı çıkarken geniş bir yay çizerek ondan uzaklaştım, arkamdan gelen Chevy'nin önünü kesmiştim, kornaya bastı. Yan so "Konuşup gülüşüyorlar. Buraya gelirler belki." kaklardan birine saparken ayının kahkahasını duyabiliyordum. "Der misin?"
"Evet. Bu tarafa doğru yürümeye başlarlarsa uyaracam seni. Sır
Adam gittikten sonra tekrar Washington Bulvarı'na çıkıp birkaç blok pedalladım, sonra bisikletten indim ve otobüs durağındaki sıra tüstü dönersin."
Göğsümdeki çıban ve yaralar daha azdı. lardan birine oturup Jim'i bekledim. Görünmüştü zaten. Yanıma ya
"Unutma," dedi Jim, "seni uyarınca sırtüstü dönüyorsun." naştığında uyuyormuş gibi yaptım.
"Hadi, Hank! Yeme beni!" "Duydum."
Başımı kollarımın arasına almıştım. Jim'in kızlara bakıp gülümse
"Selam Jirn? Geldin mi?" diğini biliyordum. Onları tavlamayı iyi bilirdi. Jim'in fazla kalabalık olmayan bir yer seçmesi için elimden geleni "Basit a.cıklar," dedi, "gerçekten aptal bunlar."
Neden geldim buraya, diye düşündüm. Neden hep kötü ile daha yaptım. Üstümde gömleğimle dururken normal hissediyordum kendi kötü arasındaydı seçimlerimiz? mi, ama soyununca korunmasızdım. Bozulmamış bedenlerinden ötürü
"Hank, Hank, geliyorlar!" nefret ediyordum ordaki insanlardan. Güneşlenen, yüzen, yemek yi

Başımı kaldırdım. Beş kızdılar. Sırtüstü döndüm. Kıkırdayarak yen, konuşan, top oynayan tüm allahın cezası insanlardan. Kıçların yanımıza gelip, durdular. İçlerinden biri, "Hey, çok tatlı çocuklar bun dan, yüzlerinden, dirseklerinden, saçlarından, gözlerinden, göbek de liklerinden ve mayolarından nefret ediyordum. lar!" dedi.
127
126

"Buralarda mı oturuyorsunuz?" diye sordu Jim. ama ne harikulade bir gevezeydi. Sürekli kazıyıp duran beyni ile G. B.
"Evet," dedi kızlardan biri, "martılarla yaşıyoruz!"
Shaw'dan çok daha iyiydi. Shaw'un işlenmiş mizahı bir işe dönüşüyor
Gülüştüler. du sonunda, ona yük oluyor, gerçekten bir şeyler hissetmesini engelli
"Biz kartalız," dedi Jim, "beş martı ile ne yapabiliriz bilemiyo yordu. Parlak dili bir süre sonra sıkıyor, beyni ve duyguları kazıyordu. rum."
Hepsini okumakla iyi etmiştim yine de. Sonuçta bir işe yaramasa da
"Kuşlar nasıl yaparlar o işi acaba?" diye sordu kızlardan biri. düşünce ve kelimelerin büyülü olabileceklerini fark ediyordun.
"Hiçbir fikrim yok," dedi Jim, "keşfedebiliriz belki."
Jim su sıçratıyordu kızlara. Su Tanrısı’ydı o, ve kızlar ona bayılı
"Bizim hasırımıza gelsenize," dedi biri. yorlardı. Olasılıktı o, vaatti. Müthişti. Nasıl yapılacağını biliyordu.
"Tabii," dedi Jim.
Ben birçok kitap okumuştum ama o benim okumadığım bir kitap oku
Kızların üçü konuşmuştu sadece. Diğer ikisi mayolarını görünme muş olmalıydı. Mayosu, taşakları, günahkâr görünümü ve yuvarlak sini istemedikleri yerlerine çekiştirip durmuşlardı. kulakları ile bir sanatçıydı. Yoktu üstüne. Yanında saçları uçuşan yos
"Beni saymayın," dedim. ması ile yeşil spor arabalı o şişman orospu çocuğuna yapamadığım gi
"Nesi var arkadaşının?" diye sordu kıçını örtüp duran kızlardan bi, ona karşı da bir şey yapamazdım. İkisi de hak ettiklerini elde et biri. mişlerdi. Bense yaşamın yeşil okyanusunda yüzen elli sentlik bir bok
"Tuhaftır," dedi Jim. parçasıydım.
"Nesi var?" diye sordu en arkadaki.
Sudan çıkışlarını izledim, parıldayarak, tenleri pürüzsüz ve genç,

"Sadece tuhaftır," dedi Jim. yenilmemiş. Beni arzulamalarını arzuladım. Asla acıyarak değil ama.
Kalkıp kızlarla yürümeye başladı. Gözlerimi kapayıp dalgaları
Yine de pürüzsüz ciltlerine ve beyinlerine rağmen eksik bir yanlan
 dinledim. Binlerce balık vardı suda, birbirlerini yiyorlardı. Yutan, sı vardı
çünkü henüz sınanmamışlardı. Yaşamlarında nihayet felaketle
çan, düzüşen sonsuz sayıda ağız ve kıç deliği. Yutan, sıçan ve düzü-
 karşılaştıklarında çok geç olacak veya çok sert gelecekti. Ben hazır
şen ağız ve kıç deliklerinden ibaretti dünya. dım. Belki.
Karıniistü dönüp Jim ve beş kızı izledim. Jim ayaktaydı, göğsünü
Jim'in kurulanışını izledim, kızlardan birinin havlusu ile. İzlerken
şişirip, taşakları ile hava atıyordu. Benim geniş göğsüme, iri bacakla dört yaşlarında bir oğlan çocuğu geldi yanıma, bir avuç kum alıp yü rıma sahip değildi. Siyah saçları, küçük, hınzır ağzı, küçük yuvarlak züme attı. Öylece durup öfkeyle baktı bana, kumlu ve aptal ağzında kulakları ve uzun boynuyla ince ve düzgün bir tipti. Benim boynum bir zafer ifadesi ile. Son derece sevimli ve cesur bir fırlamaydı. Par yoktu. Yok denecek kadar kısaydı en azından. Başım omuzlarımın üs mağımla yaklaşmasını işaret ettim, gel, gel. Öylece duruyordu. tüne oturmuştu sanki. Güçlü ve kötüydüm ama yeterli olmuyordu bu,
"Küçük çocuk," dedim ona, "buraya gel. Bir kesekâğıdı dolusu kızlar çıtkırıldım züppelerden hoşlanıyorlardı. Ama çıbanlarım olma bok şekerlemesi var bende, yersin." saydı ben de aralarında olur, bir iki şey gösterirdim onlara. İçi ölü ha
Fırlama baktı, döndü ve topukladı. Aptal bir kıçı vardı. Sallanan va dolu beyinlerini uyarmak için taşaklarımı sergilerdim. Ben, 50 sent iki armut parçası, neredeyse eklemsiz. Bir düşman eksilmişti ama. haftalığımla.
Sonra kadın katili Jim döndü. Tepemde dikilmişti. O da öfkeli ba
Kızların kalkıp Jim'in peşinden suya girdiklerini gördüm. Beyin kıyordu.
 siz insanlar gibi kıkırdayarak, çığlıklar atarak... Ne? Hayır, güzeldi
"Gittiler," dedi. ler. Yetişkinler gibi değildiler. Gülebiliyorlardı. Gülünecek şeyler var
Kızların oturduğu yere baktım, gitmişlerdi gerçekten. dı. Şefkat göstermekten korkmuyorlardı. Yaşamın, yaşamdaki şeyle
"Nereye gittiler?" diye sordum. rin bir anlamı yoktu, D. H. Lawrence biliyordu bunu. Sevgi gerekiyor
"Kimin s..inde? En iyi ikisinin telefon numarasını aldım ama." du, ama

insanların kullandıkları ve kullanıldıkları türden bir sevgi de
"Ne için en iyi?"
ğil. D. H. biliyordu bunu. Dostu Huxley entelektüel gevezenin biriydi,
"S..iş için, salak!"
128
129

rek. Çok ciddiydik. Ben bile ciddiydim. İnsanın kanına giren bir yanı
Ayağa kalktım. vardı. Aptalcaydı, hepimiz biliyorduk aptalca olduğunu ama beyni
"Sana bir tane çakacağım galiba, g.t!" mizde bir şey klik ediyor, gerçekten kaptırıyorduk kendimizi. Ordu
Yüzü deniz rüzgârında çekiciydi. Yerdeki halini görebiliyordum. emeklisi bir adam vardı başımızda, Albay Sussex. Bunamaya başla
Bir solucan gibi kıvrılıp, beyaz tabanlı ayaklarıyla tepinirken. mıştı, tükürüğü aşağı, çenesine akardı. Konuşmazdı. Madalyadan ge
Jim geri çekildi.
çilmeyen üniforması ile dolanıp liseden maaş alıyordu. Manevraları
"Sakin ol Hank. Telefon numaralarını sana verebilirim istersen!" mızı yaparken elinde skor tuttuğu bir yazı tahtası olurdu. Bir tepede
"Senin olsun. O allahın cezası aptal kulakların yok bende!" durup elindeki tahtaya bir şeyler yazardı - herhalde. Ama kimin ka
"Peki, peki, arkadaşız biz, unuttun mu?" zandığını söylemezdi bize. İki taraf da zafer iddia ederdi. Aramızın
Birilerinin yazlık evinin arka bahçesine kilitlediğimiz bisikletleri-
 açılmasına neden oluyordu. mize doğru yürümeye başladık. Yürürken ikimiz de günün kimin gü
Teğmen Herman Beechcroft en iyileriydi. Babasının bir fırını, bir nü
olduğunu biliyorduk, birini kıçüstü oturtmak bunu değiştirmeye de hazır
yemek fabrikası vardı, her ne demekse. Neyse, en iyileri oy cekti. Daha
fazlasına ihtiyacım vardı. Uzun saçları rüzgârda uçuşan du. Her manevra
öncesi aynı konuşmayı yapardı. spor arabadaki sarışına belki.
"Unutmayın, düşmandan nefret etmelisiniz! Annenizin ve kız kar deşinizin
ırzına geçmek ister düşman! Bu canavarların annenizin ve kız kardeşinizin
ırzına geçmesini ister misiniz?"
Teğmen Beechcroft'un çenesi yoktu neredeyse. Yüzü birden biti
40 yordu, çenesinin olması gereken yerde küçük bir düğme vardı. Bir sa-
 katlık sayılıp sayılamayacağından emin değildik. Gözlerindeki öfke
Askeri Eğitim Kursu uyumsuzlar içindi. Dediğim gibi, askerlikle beden
 olağanüstüydü ama. Bir çift mavi, parlak, savaş ve zafer simgesi. eğitimi
arasında bir seçim yapmak zorundaydım Beden eğitimini yeğ
"Whitlenger!" lerdim ama kimsenin sırtımdaki çıbanları görmesini istemiyordum. As

"Evet komutanım!" keri eğitimi seçen herkeste bir tuhaflık vardı. Neredeyse tamamen spor
"Bu heriflerin annenin ırzına geçmesini ister miydin?" dan hoşlanmayan veya askeri eğitimin vatanperverce olduğunu düşü
"Benim annem öldü komutanım." nen aileleri tarafından buna zorlananların oluşturduğu bir gruptuk. Zen
"Bağışla... Drakel" gin çocukların aileleri daha vatanperverdiler çünkü ülke elden giderse
"Evet komutanım!" kaybedecekleri çok şey vardı. Yoksul aileler daha az vatanperverdiler,
"Bu heriflerin annenin ırzına geçmesini ister miydin?" bazen kendilerinden beklendiği için veya öyle yetiştirildikleri için va
"Hayır komutanım!" tanperverlik gösteriyorlardı. Bilinçaltından ülkeyi Ruslar'ın veya Al-
"İyi! Unutmayın, savaş bu! Merhameti kabulleniriz ama merha manlar'm veya Çinliler'in yönetmesinin onlar için daha iyi olacağını, ve met etmeyiz. Düşmandan nefret etmelisiniz. Öldürün düşmanı! Ölü ya daha kötü olmayacağını biliyorlardı, özellikle koyu derililer. Durum bir insan sizi mağlup edemez. Yenilgi bir hastalıktır! Tarih zaferle ya ları daha iyi olabilirdi. Neyse, Chelsey Lisesi öğrencilerinin çoğu zen zılır! ŞİMDİ GİDİP HAKLAYALIM OROSPU ÇOCUKLARINI!" gin çocukları olduğundan şehrin en kalabalık askerlik sınıfı bizdeydi.
Stratejimizi saptayıp öncüler yolladık ve çalıların arasından sürü
Güneşin altnda yürüyüp siper kazmayı, yılan sokmasını tedavi et nerek, ilerledik. Albay Sussex'i elinde tahtasıyla tepede görebiliyor meyi, sargılamayı, düşman süngülemeyi öğreniyorduk; el bombaları dum. Maviler Yeşillere karşı. Her birimizin sağ koluna renkli bir kur nı, sızma taktiklerini, açılma taktiklerini, geri çekilmeyi, ilerlemeyi, dele bağlıydı. Biz Mavilerdik. Çalıların arasında sürünmek cehennem zihinsel ve bedensel disiplini; ateş alanına gidiyor ve bang, bang, kes den beterdi. Böcekler, taşlar, dikenler ve toz... Nerde olduğumu bil kin nişancı madalyalarımızı alıyorduk. Gerçek manevralar yapıyor miyordum. Takım liderimiz Kozak bir yerlere kaybolmuştu. İletişim duk, ormana dalıp savaşıyorduk. Tüfeklerle birbirimize doğru sürüne

kafa kafaya kenetlenmeler göze çarpıyordu. Yeşil kolluklu iki kişinin
kuranıyorduk. Babalardaydık. Annelerimizin ırzına geçilecekti, ileri-
kenetlendiklerini gördüm. Derken Albay Sussex belirdi. Düdüğünü ye
doğru süründüm. Üstüm başım çiziliyor, yara bere içinde kalıyor deli gibi
öttürüyor, tükürük saçıyordu. Elindeki copla askerlere vur dum.
Kaybolmuştum, korkuyordum, ama bir ahmaklık duygusu için maya
başladı. İyi vuruyordu. Kırbaç gibi yarıyor, jilet gibi kesiyordu. deydim
daha çok. Bu boş topraklar, gökyüzü, tepeler, ırmaklar, dö-
"Allah kahretsin! Ben bır.akıyorum!" nümlerce arazi. Kime aitti bütün
bunlar? Zengin çocuklardan birinin
"Hayır, dur\ Allah! Merhamet!" babasına muhtemelen. Hiçbir şey elde
edemeyecektik. Arazi olduğu
"Anne!" gibi okula kiralanmıştı. SİGARA İÇİLMEZ. Sürünüyordum. Hava
deste
Askerler ayrılıp bakıştılar. Albay Sussex yazı tahtasını yerden al
ğinden yoksunduk, tanklarımız yoktu, hiçbir şeyimiz yoktu. Uyduruk dı.
Üniforması buruşmamıştı. Madalyaları yerindeydi. Kepinin açısı
manevralar yapan hötöröflerdik, yemeksiz, kadınsız ve nedensiz ma-
doğruydu. Copunu havada çevirdi, tuttu ve uzaklaştı. Peşinden gittik.
nevralar yapıyorduk. Ayağa kalkıp bir ağacın yanına gittim, tüfeğimi
Bizi oraya götüren, yan ve üst bezleri yırtık eski ordu kamyonları yere
koyup ağaca yaslandım ve bekledim. na tırmandık. Motorlar çalıştı ve yola
koyulduk. Uzun tahta sıralarda
Herkes kaybolmuştu ve önemi yoktu. Kolluğumu çıkarıp Kızıl karşılıklı
oturmuştuk. Ayrı kamyonlarda gelmiştik, Maviler bir kam
Haç Ambulansı gibi bir şey bekledim. Savaş cehennem olmalıydı, yonda,
Yeşiller bir kamyonda. Şimdi karışmıştık, kamyonun lastikleri ama aradaki
beklemeler sıkıcıydı.
çukurlara girdikçe sağa-sola, aşağı yukarı sallanıyor, buruşuk ve tozlu
Sonra çalılar çıtırdadı ve biri fırladı içinden, beni görmüştü. Kol-
ayakkabılarımıza bakarak oturuyorduk. Yorgunduk, yeniktik ve öfke luğu
yeşildi. Bir ırz düşmanı. Tüfeğini bana doğrulttu. Ben kolluğumu liydik.
Savaş bitmişti.
çıkarmıştım, yerde duruyordu. Beni esir almak istiyordu. Tanıyordum pnu.
Harry Missions. Babasının kereste fabrikası vardı. Ağaca yaslan mış
oturuyordum.

"Mavi mi, Yeşil mi?" diye bağırdı bana.
"Mata Hari benim adım."
Askerlik spordan uzak tutmuştu beni, oysa diğer çocuklar her gün top
"Bir casus! Casusları esir alırım!" oynuyorlardı. Okul takımlarına girip ünleniyor, kızları götürüyorlardı.
"Hadi, kes zırvalamayı Harry. Bu oyun çocuklar için. Kokuşmuş
Benim günlerim güneşin altında askeri yürüyüşlerle geçiyordu genel-
melodramlarla canımı sıkma." likle. Yürürken tek gördüğüm önümdekinin kulakları ve kıçıydı. Çok
Çalılar tekrar çatırdayıp aralandı ve Teğmen Beechcroft karşımız-
geçmeden askeri kurallar canımı sıkmaya başlamıştı. Diğerleri botları-
daydı. Missions ve Beechcroft yüz yüzeydiler. nı parlatıp manevralara katılmaktan haz duyuyorlardı. Bana anlamsız
"Seni esir alıyorum!" diye bağırdı Beechcroft Missions'a. geliyordu. İlerde paramparça olmaları için eğitiyorlardı onları. Öte
"Seni esir alıyorum!" diye bağırdı Missions Beechcroft'a. yanda, kendimi bir futbol kaskı ve omuzları vatkalı mavi beyaz 69 nu
İkisi de sinirli ve öfkeliydiler, hissedebiliyordum. maralı forma ile eğilmiş, bölge savcısının oğlu soldan 60 metrelik bir
Beechcroft süvari kılıcını çekti. "Ya teslim olursun ya da seni de koşu ile sayı yapsın diye, nefesi tacos kokan acımasız bir orospu çocu
şerim!"
ğunun önünü kesmeye hazırlanırken de göremiyordum. Sorun seçim
Missions tüfeğini namlusundan kaptı. "Yanıma gelirsen kafanı lerini hep iki kötü arasında yapmak zorunda kalınandaydı, ve seçimin patlatırım!" ne olursa olsun bir parçam daha kesiyorlardı. Kesecek bir şey kalma
Sonra çalıların arasından insanlar çıkmaya başladı. Bağrışmalar yana dek. İnsanların çoğu yirmi beş yaşında mahvolmüştur. Araba sü
Mavileri ve Yeşilleri oraya çekmişti. Ağacıma yaslanıp kapışmalarını ren, yemek yiyen, çocuk sahibi olan, kendilerine en çok benzeyen baş izledim. Ortalık toza bulanmıştı, ayak sesleri ve arada sırada birinin kan adayına oy vermek gibi her şeyi yapılabilecek en kötü şekilde ya kafatasına inen berbat tüfek sesleri geliyordu. "Ah, Tanrım! Tanrım!" pan g.tlerden oluşmuş bir toplum.
Birkaç kişi yere serilmiş, birkaç tüfek yitirilmişti. Yumruklaşmalar ve

Ziyam yok, diye düşündüm, buna ihtiyacı var, buna ihtiyaçları var.
Böyleydi işler. Böyle olması istenmişti.
İlgi duymuyordum. Hiçbir şeye ilgi duymuyordum. Nasıl kaçabi
Bu şekilde sürdü. Değişik komutları uyguluyorduk. Gözucumdan leceğime dair hiç fikrim yoktu. Diğerleri yaşamdan tat alıyorlardı hiç futbol sahasındaki kale direklerini gördüm, yeterince denersem büyük olmazsa. Benim anlamadığım bir şeyi anlamışlardı sanki. Bende bir bir futbolcu olabilirdim belki. eksiklik vardı belki de. Mümkündü. Sık sık aşağılık duygusuna kapı
"SÜRGÜ AÇ!" diye bağırdı komutan ve sürgüyü tek hareketle aç lırdım. Onlardan uzak olmak istiyordum. Gidecek yerim yoktu ama. tım. Sadece bir klik sesi duyulmuştu. Solumdan ses gelmemişti. And
İntihar? Tanrım, çaba gerektiriyordu. Beş yıl uyumak istiyordum ama rew Post donmuştu. Küçük bir inilti koptu izleyenlerden. izin vermezlerdi.
"SÜRGÜ KAPA!" diye bitirdi komutan ve sürgüyü kapatıp hareketi tamamladım. Post da hareketini tamamlamıştı ama onun sürgüsü açıktı...
Chelsey Lisesi'ndeydim işte, askerlik sürüyordu, çıbanlarım da öyle. Sorunlu biri olduğumu hatırlatırlardı çıbanlarım bana.
Birincilik ödülü günler sona verilmişti. Başka ödül alanlar da var
Büyük gün gelmişti. Silah Komutları yarışmasında takım birincisi dı allahtan. Albay Sussex sırada ilerlerken diğerleri ile durmuş bekli olanlar yarışmanın finali için uzun bir sıra oluşturmuştuk. Ben takım yordum. Çıbanlarım her zamankinden daha kötüydü ve o yün gömleği birincisi olmuştum her nasılsa. Bunu nasıl becermiştim bilmiyorum. her giydiğimde olduğu gibi güneş sıcaktı ve tepedeydi ve üstümdeki o
Müthiş filan değildim. s..tirici gömleğin her yün ipini hissettiriyordu bana. İykbir asker değil
Günlerden cumartesiydi. Birçok aile vardı tribünde. Biri boru çal dim, herkes biliyordu bunu. Şans eseri kazanmıştım, heyecanlanacak dı. Bir kılıç parladı. Komutlar gelmeye başladı. Tüfek sol omuza! Tü kadar umursamamıştım. Albay Sussex için üzülüyordum çünkü ne dü fek sağ omuza! Küçük kızlar, mavi, yeşil, sarı, portakal, pembe ve be şündüğünü biliyordum, belki o da benim ne düşündüğümü biliyordu: yaz elbiseleri ile tribündeydiler. Sıcak, sıkıcı ve deli bir gündü. onun gösterdiği türden cesaret ve bağlılığı sıradan bulduğumu.
"Chinaski, takımın onuru için yarışıyorsun!"
Ve önümdeydi. Esas duruştaydım ama ona bir göz atmayı başar

"Evet, onbaşı Monty." dım. Salya durumu düzgündü. Kafası bozulduğunda tükrüğü kuruyor
Tribündeki küçük kızların her biri sevgililerini bekliyordu, kaza du herhalde. Sıcağa rağmen batıdan iyi bir rüzgâr esiyordu. Albay nanı, şirket müdürünü. Acıklıydı. Rüzgârda uçuşan bir kâğıt parçası
Sussex madalyayı gömleğime iğneledi. Uzanıp elimi sıktı sonra. nın ürküttüğü bir güvercin sürüsü gürültülü bir şekilde kanat çırparak
"Kutlarım," dedi. Sonra gülümsedi bana. Ve gitti. uzaklaştı. Bira sarhoşu olmak için dayanılmaz bir istek duydum. Ora
Yaşlı osuruğa bak hele. Her şeye rağmen o kadar da kötü biri de dan uzakta olmak istiyordum, herhangi bir yerde.
ğildi belki de...
Hata yapan yarışma dışı kalıp sıradan çıkıyordu. Çok geçmeden
Eve yürürken madalya cebimdeydi. Albay Sussex de kimdi? Her altı kişi kalmıştık, sonra beş, sonra üç. Aralarındaydım hâlâ. En ufak kes gibi sıçmak zorunda olan biri. Herkes sisteme uyup içine girebile bir kazanma isteği duymuyordum, biliyordum kazanamayacağımı. Bi ceği bir kalıp bulmak zorundaydı. Doktor, avukat, asker - ne olduğu razdan elenirdim. Ordan çıkmak istiyordum. Yorgundum, sıkılmıştım. mühim değildi. Kalıbını bulduktan sonra ileri doğru gitmeye çalışıyor
Çıbanlarla kaplıydım. Peşinde oldukları şey benim s..imde bile değil dun. Sussex de herhangi biri kadar çaresizdi. Ya bir kalıp bulurdun di. Bariz bir hata yapamazdım ama. Onbaşı Monty'nin kalbi kırılırdı. kendine, ya da açlıktan ölürdün.
Ve iki kişi kaldık. Ben ve Andrew Post. Çok sevilen biriydi Post.
Yalnızdım, yürüyordum. Eve giden uzun yoldaki ilk bulvara gel
Babası ünlü bir ağır ceza avukatıydı. Karısı, yani Andrew'nun anne meden, benim yürüdüğüm tarafta küçük ve ihmal edilmiş bir dükkân siyle tribünde oturuyordu. Post terli ama kararlı görünüyordu. İkimiz vardı. Durup vitrinine baktım. Etiketleri kirlenmiş değişik eşyalar de biliyorduk kimin kazanacağını. Enerjiyi hissediyordum ve hissetti konmuştu vitrine. Birkaç şamdan vardı. Elektrikli bir tost makinesi.
ğim enerjinin tümü ondan geliyordu.

Bir masa lambası. Vitrin camı içten ve dıştan kirliydi. Kahverengi kir
"Biliyorum Bayan Mortenson. Sadece bir dakika kalacağım."
"Peki. Odası hemen şurda." tabakasının arasından iki oyuncak köpek seçtim. Bir minyatür piyano.
Böyle şeyler satıyorlardı. Pek çekici değildiler. İçerde müşteri yoktu,
Odasına girdim. Kendi çalışma masası vardı. Önünde iki kitabın satıcı da göremiyordum. Daha önce defalarca önünden geçtiğim, ama üstüne konmuş açık bir kitap. Kapağının renginden tanımıştım kitabı.
Yurttaşlık. Yurttaşlık, tanrı aşkına, pazar günü. durup incelemediğim bir dükkândı.
İçeri baktım ve hoşuma gitti. Hiçbir hareket yoktu içerde. Dinle Abe başını kaldırdı ve beni gördü. Eline tükürüp tekrar kitabına döndü. "Selam," dedi sayfaya bakarken. necek, uyunacak bir yerdi. Ölüydü içerdeki her şey. İçeri müşteri gir
"Bahse girerim her sayfayı on kez okuyorsundur, keriz." memesi kaydıyla memnuniyetle çalışırdım orda.
Vitrinden uzaklaşıp yürüdüm bir süre. Bulvara gelmeden hemen "Her şeyi ezberlemem gerek."
"Palavra hepsi."
önce kaldırımdan indim ve ayağımın dibinde geniş bir yağmur gideri gördüm. Dünyanın bağırsaklarına inen koca bir kara ağız gibiydi. Eli-
"Sınavları geçmek zorundayım." mi cebime sokup madalyayı çıkardım, boşluğa bıraktım. Doğru içine "Bir kızla düzüşmeyi düşündüğün oldu mu hiç?"
"Ne?" Eline tükürdü. gitti. Karanlıkta kayboldu.
Sonra kaldırıma çıkıp eve yürüdüm. Eve girdiğimde annemle ba "Bir kızın eteğinin içine bakıp daha fazlasını görmek istediğin ol du mu? Yarığını düşündün mü?" bam temizlik yapmaktaydılar. Cumartesiydi. Çimleri biçip düzelt
"Onun önemi yok." mem, çiçekleri sulamam gerekiyordu.
"Kız için var."
İş elbiselerimi giyip dışarı çıktım, babam siyah ve kötü kaşlarının altından beni izlerken garajın kapısını açtım, çim-biçeri dikkatle geri "Çalışmak zorundayım." geri çıkardım, biçer henüz dönmüyor, ama bekliyordu. "Bir beyzbol maçı ayarlıyoruz. Okuldan çocuklar var."
"Pazar günü?"
"Profesyoneller pazarları oynar."

42 "Para alırlar ama."
"Bir sayfayı on kez okuman için para mı veriyorlar sana? Hadi, biraz temiz hava girer ciğerlerine, kafanı açar belki."
"Abe Mortenson gibi olmaya çalışmalısın," dedi annem, "bütün ders
"Peki. Kısa bir süre için ama." leri 'A'. Sen neden hiç 'A' alamıyorsun?"
"Henry bitmiş," dedi babam. "Oğlum olduğuna inanamıyorum ba Ayağa kalktı, holde izledim onu. Ön odaya doğru yürüdük.
"Nereye gidiyorsun Abe?" diye sordu annesi. zen."
"Birazdan döneceğim."
"Mutlu olmak istemiyor musun Henry?" diye sordu annem. "Gü
"Peki. Çok kalma. Çalışman gerekiyor." lümsemiyorsun hiç. Gülümse ve mutlu ol."
"Biliyorum..."
"Kendine acımaktan vazgeç. Erkek ol!"
"Henry, zamanında dönmesini sağla."
"Gülümse Henry!"
"Ne olacak senin halin? Hayatla nasıl başedeceksin? Hırs yok sen "Ben meşgul olurum onunla Bayan Mortenson." de!"
"Neden gidip Abe'i görmüyorsun? Konuş onunla, onun gibi olma Dazlak ve Jimmy Hatcher ile okuldan ve civardan bazı çocuklar yı öğren," dedi annem... vardı. Yedişer kişilik takımlar oluşturabilmiştik, savunmada iki yer boş kalıyordu bu yüzden, ama benim hoşuma gidiyordu bu. Orta saha Mortenson'ların kapısını çaldım. Kapı açıldı. Abe'in annesi açmıştı. da oynuyordum. İlerletmiştim bayağı, onlarla aynı seviyeye gelmiş
"Abe'i göremezsin. Ders çalışıyor." tim. Açık bölgelerin büyük kısmından ben sorumluydum. Hızlıydım.

Vurucuya yakın oynayıp kısa topları yakalamayı seviyordum. Ama en Hücum sırası bizdeydi, yer değiştirdik, ilk ben vuruyordum. Karşı çok geri geri koşarak beni aşan yüksek topları tutmayı seviyordum. takımın atıcısını ilk kez görüyordum. Chelsey Lisesi'nden değildi.
Los Angeles Melekleri'nde Jigger Statz yapardı bunu, %28’lik bir or Nerdendi acaba? Her yeri iriydi, kafası, ağzı, kulakları, bedeni. Saçları talama ile vuruyordu ama savunmada karşı takıma verdiği zarar gözlerine inmişti, bir ahmağı andırıyordu. Saçları kahverengi, gözleri %50'lik bir vurucu kadar değerli kılıyordu onu. yeşildi ve yeşil gözler

saçların arasından nefretle bana bakıyorlardı.
Pazar günleri semtin kızları bizi izlemeye gelirlerdi. Orda değil
Sol kolu, sağ kolundan daha uzundu sanki. Solaktı. Bir solakla karşı mişler gibi davranırdım. Heyecan verici bir şey olduğunda çığlık atar laşmamıştım daha önce, sert topla oynarken en azından. Ama hepsi lardı. Sert topla oynuyorduk, kendi eldivenlerimiz vardı, Morten-
çözülebilirdi. Baş aşağı çevirirsen aynıydı hepsi, son'un bile vardı kendi eldiveni. En iyi eldiven onunkiydi. Hiç kulla
"Kedi" Floss diye çağırıyorlardı onu. Ne kedi ama. 90 kilo. nılmamış gibiydi.
"Hadi Kabadayı, sahadışına çak bir tane!" diye yalvardı kızlardan
Orta sahaya doğru koştum ve oyun başladı. İkinci kalede Abe du biri.
 ruyordu. Yumruğumu eldivenime gömüp Mortenson'a seslendim,
Bana "Kabadayı" adını takmışlardı çünkü iyi oyuncuydum ve on
"Hey Abe, çiğ yumurta ile otuz bir çektin mi hiç? Cennete gitmek için lara yüz vermiyordum.
ölmen gerekmiyor!"
İri kulaklarının arasından bana baktı Kedi. Yere tükürüp pozisyon
Kızların gülüştüğünü duydum. aldım ve sopamı doğrulttum.
İlk vurucuları üç ıska ile oyun dışı kaldı. Pek iyi değildi. Ben de •
Kedi, tutucudan işaret almış gibi başını salladı. Hava basıyordu. sık sık üç ıska ile oyun dışı kalırdım ama aralarında en sert vuran ben
Sonra dönüp kaleleri kontrol etti. Hava basmaya devam. Kızlar için dim.
Tahtayı topa gerçekten oturtabiliyordum. Vuruş yerinde iyice yapıyordu bunu. Yarık düşünmeden edemeyen çük kafalının tekiydi. eğilmeyi severdim. Kurulu bir yay gibi dururdum orda.
Nefesini çekip tuttu. Sol elindeki topu izliyordum. İşin sırrını kap
Oyunun her saniyesi heyecan vericiydi benim için. Çimleri biçer mıştım.
Topa konsantre olup sana gelene dek gözlerini üstünden ayır ken kaybettiğim oyunları telafi etmiştim, okulda oyunlara sondan mıyor, sonra da gömüyordun tahtayı. ikinci seçilmek yoktu artık. Çiçek gibi açmıştım. İyiydim, iyi olduğu
Göz kamaştıran güneş ışığının içinden topun parmaklarından çık mu biliyor, bundan memnuniyet duyuyordum. tığını gördüm. Öldürücü bir bulanıklık geliyordu üstüme doğru, halle
"Hey, Abe!" diye bağırdım, "Ellerine tükürüp durduğuna göre çiğ
 dilemeyecek gibi değildi ama. Dizlerimin altına, vuruş dikdörtgeninin

yumurtaya ihtiyacın yoktur!"
çok altına atılmış bir toptu. Tutucu topu tutmak için uçmak zorunda
Bir sonraki vurucu toplardan birine vurdu ama yüksek vurmuştu, kalmıştı.
çok yüksek, geri koşarak omuz üstü bir kurtarış yapmaya karar ver
"Dışarda" diye geveledi hakemliğimizi yapan yaşlı osuruk. Ma dim. Geriye
bir depar attım, müthiş bir duyguydu, mucizeyi bir kez halledendi. Büyük
bir satış mağazasının gece bekçisiydi ve kızlarla daha gerçekleştirmek
üzere olduğumu biliyordum. konuşmayı seviyordu. "Sizin gibi iki kızım
var evde. Güzel kızlar ikisi
Lanet olsun. Top, sahanın arka tarafındaki bir ağacın içine düştü. de. Dar
etek giyerler. Sizin gibi." Vuruş yerinde iyice eğilerek butları
Topun dalların arasından aşağı doğru indiğini gördüm. Kımıldamadan nı
göstermeye bayılırdı. Gösterebileceği tek şey onlardı, bir de altın bekledim.
Olmadı, sola doğru gidiyordu. Sola koştum. Sonra tekrar dişi. sağa
yöneldi. Sağa koştum. Dallardan birine takıldı, sonra yaprakların
Tutucu topu Kedi Floss'a attı. arasından süzülüp eldivenime düştü.
"Hey Pisi Pisi!" diye seslendim ona.
Kızların çığlıkları geldi kulağıma.
"Bana mı söylüyorsun?"
Topu atıcıya yollayıp, yavaşça yerime koştum. Bir sonraki vurucu
"Sana söylüyorum kısa-kol. Daha yakma atman gerekiyor yoksa oyun dışı
kalmıştı. Üç ıska. Atıcımız Harvey Nixon iyi toplar sallardı taksi çağırmam
gerekecek." bazen.
"Şimdi gelenin tamamı senin," dedi.

"İyi," dedim. Hazırlandım.
Ayağa kalkıp üstümü süpürdüm. Şortuma bile toprak girmişti.
Numaralarını çekti yine, tutucudan işaret almış gibi baş salladı,
Annem soracaktı, "Henry, şortunu nasıl bu kadar kirletebildin? Sil o
 kaleleri kontrol etti. Yeşil gözler pis kahverengi saçların arasından ba-
 ifadeyi yüzünden. Gülümse ve mutlu ol!" na baktılar. Atışa hazırlandı.
Topun parmaklarını terk ettiğini gördüm,
Atıcının yanına gittim. Orda durdum. Kimse tek kelime etmemiş güneşli
bir gök altında kara bir benekti ve birden beynime doğru gel ti. Gözlerimi
Kedi'ye diktim. Sopa elimdeydi. Ucundan tutup burnuna meye başladı.
Anında eğildim, saçlarımı sıyırdı. dayadım. Tokatlayıp uzaklaştırdı sopayı.
Dönüp vuruş yerine yürü
"Iska bir," diye geveledi yaşlı osuruk. düm. Yarı yolda dönüp tekrar baktım
ona. Vuruş yerine gittim sonra.
"Ne?" diye bağırdım. Top tutucunun elindeydi hâlâ. O da benim
Hazırdım. Benim topum olacaktı bu. Kedi, olmayan işareti almak kadar
şaşırmıştı. Topu tutucudan alıp hakeme gösterdim. için tutucuya baktı.
Uzun süre baktıktan sonra başını salladı, hayır.
"Nedir bu?"
Yeşil gözlerini kirli saçlarının arasından bana dikti.
"Beyzbol topu."
Sopamı kaldırdım.
"İyi. Neye benzediğini unutma."
"Çak buna Kabadayı," diye bağırdı kızlardan biri.
Topu alıp vuruş yerine döndüm. Pis saçların altındaki yeşil gözler
"Kabadayı! Kabadayı! Kabadayı!" diye bağırdı bir diğeri. hareketsizdi.
Ama ağzını biraz açmıştı, içine hava çeken bir kurbağa
Kedi bize sırtını dönüp orta sahaya baktı. gibi.
"Mola," dedim ve vuruş yerini terk ettim. Turuncu bir elbise giy
Kedi'nin yanma gittim. miş çok şeker bir kız vardı. Sarı saçları dümdüz
aşağı iniyordu, san
"Başımla vurmuyorum ben. Bir daha böyle bir top atarsan sopayı bir şelale,
harikulade. Bir an göz göze geldik, "Lütfen Kabadayı, çak arkana, silmeyi
unuttuğun deliğe sokarım."
şuna!"
Topu eline verip yerime yürüdüm. Hazırlanıp bekledim.

"Kes sesini," dedim ve vuruş yerine döndüm.
"Bir aut, bir ıska," dedi yaşlı osuruk.
Atış geldi. Sonuna kadar izledim. Parçalayabileceğim türden bir
Floss ayağı ile toprağı eşeledi. Sol kaleye doğru baktı. Kulağını toptu ama
beynime doğru gelen bir top beklemiştim maalesef. Öyle kaşıyan aç bir
köpekten başka bir şey yoktu orda. Floss işaret almak bir top arzulamıştım
çünkü üstüne gidip öldürecektim onu, ya da öle için tutucuya baktı. Kızlara
hoş görünmek için elinden geleni yapıyor cektim. Dörtgenin merkezinden
geçmişti top. Kendimi toparladığımda du. Yaşlı osuruk iyice eğilmiş, aptal
kıçının yanaklarını ayırmıştı, topu ıskalayabildim ancak. onun da aklı
kızlardaydı. Aklı yaptığı işte olan birkaç kişiden biriydim
Sonuna kadar kerizlemişti beni orospu çocuğu. herhalde.
Zamanı geldi ve Kedi Floss koluyla atış öncesi burgu hareketini
Vuruş sırası tekrar bana geldiğinde üç ıska ile oyun dışı bıraktı yaptı. O sol
kol burgusu dikkat etmezsen paniklemene neden olabilir. beni. En az yirmi
üç yaşındaydı. Yemin ederim. Yarı profesyonel ol
Sabırlı olup topu beklemek gerek. Atmak zorundalar. İşte o zaman to-
malıydı. pu öldürmek sana kalmıştır ve ne kadar hızlı atarlarsa o kadar sert
vu rabilirsin.
Bizimkilerden biri ondan bir kale çalmayı başardı sonunda.
Kızlardan biri çığlık atarken topun parmaklarından ayrıldığını
Savunmada iyiydim ama. Birkaç top tuttum. Hareketliydim. Ke gördüm.
Temasını yitirmemişti Floss. Top bir saçma parçası gibi gö di'nin atışlarını
izledikçe onu çözebileceğimi biliyordum. Beynimi da ründü ama giderek
büyüyordu, ve beynime doğru geliyordu yine. Deli
ğıtmaya yeltenmiyordu artık. Dikdörtgenin merkezinden geçiriyordu gibi
toprağa attım kendimi. Ağzıma toprak dolmuştu. topları, gerek yoktu. Bir
top yakalamanın zaman meselesi olduğunu
"ISKA İKİ!" diye bağırdığını duydum yaşlı osuruğun. Bir işi beda-
umuyordum. va yapacak birini bulursan, ortalıkta dolanmaktan başka bir
işe yara
Durum kötüydü ama, ve giderek kötülüyordu. Hoşnut değildim. mayan biri
çıkar karşına.
Kızlar da değildiler. Yeşil gözlü, müthiş bir atıcı olmakla kalmıyor,

"Nedir bu 'hava topu'?" müthiş vuruşlar da yapıyordu. İlk iki vuruşunda bir sayı çekti, iki de
"Tutan tutar." kale çaldı. Üçüncü vuruşunda topun biraz altına girince top ikinci ka
" 'Hava topu'nu sen tuttun öyle mi?" ledeki A beie orta sahadaki benim aramda havaya dikildi. Koşmaya
"Evet." başladım, kızlar çığlık atıyorlardı, ama Abe omuzunun üstünden hava
"Ama bu 'hava topu’nun yararı ne bize? Kırık kol Yahudi avukat ya bakıyor, aşağı sarkan tükürüklü ağzıyla bir aptalı andırıyordu. "Bl- tan yana hâlâ."
RAAAK!" diye bağırarak ona doğru koşuyordum. Onuıı topuydu aslın
Kalkıp akşam yemeğini beklemek üzere yatak odama çekildim. da, ama onun tutmasına katlanamazdım. Geri zekâlı bir kitap okuyu
Babam tek kelime etmemişti. Kafası karışmıştı. İki kuruşunu kaybet-
 cusuydu ve ondan çok hoşlanmıyordum, top süzülerek yere inerken me olasılığı onu endişelendiriyordu, ama birinin kolunu kırabilen oğ müthiş bir hızla üstüne gitmiştim. Çarpıştık, Abe yere düşerken top el luyla gururlanıyordu aynı zamanda. diveninden fırladı ve ben tuttum.
Yerde yatarken tepesine dikildim.
"Kalk ayağa, salak herif," dedim ona.
43
Abe kalkmadı. Ağlıyordu. Sol kolunu tutarak.
"Kolum kırıldı galiba," dedi.
Jimrny Hatcher yarım gün bir markette çalışıyordu. Hiçbirimiz iş bu
"Kalk ayağa, ödlek." lamazken o hep bulurdu. Onun artist yüzü, annesinin de müthiş bir vü
Sonunda kalktı ve ağlayıp sol kolunu tutarak sahayı terk etti. cudu vardı. Yüzü ve annesinin vücudu sayesinde işsiz kalmıyordu.
Etrafıma bakındım. "Hadi," dedim, "top oynayalım!"
"Bu gece akşam yemeğinden sonra bana gelsene," dedi bir gün.
Herkes uzaklaşıyordu ama. Kızlar bile. Oyun bitmişti anlaşılan.
"Neden?"
Bir süre dolanıp eve koyuldum...
"İstediğim kadar bira yürütüyorum burdan. Arka kapıdan çıkarı yorum. Bira içeriz."
Akşam yemeğinden önce telefon çaldı. Annem açtı. Sesi heyecan

"Nerde saklıyorsun?" landı birden. Telefonu kapattı, babamla konuştuğunu duydum.
"Buzdolabında."
Yatak odama geldi sonra.
"Göster."
"Salona gel lütfen," dedi.
Evinden bir blok ötedeydik. Evine gittik. Apartmanın girişinde,
İçeri girip kanapeye oturdum. Onların kendilerine ait koltukları
"bir dakika. Posta kutusuna bakmalıyım," dedi Jimrny. Anahtarını çı vardı.
Hep öyle olmuştu. Koltuklar ait olduğun anlamına geliyordu. karıp kilitli kutuyu açtı. Boştu. Tekrar kilitledi.
Kanape misafirler içindi.
"Anahtarım bu kadının kutusunu açıyor. Bak."
"Bayan Mortenson aradı. Röntgen çektirmişler. Oğlunun kolunu
Jimrny kutuyu açıp içinden bir mektup aldı ve açtı. Mektubu bana
 kırmışsın." okudu. "Sevgili Betty: Bu çekin ne kadar geciktiğini ve senin onu
"Kazaydı," dedim. uzun zamandır beklediğini biliyorum. İşimi kaybettim. Yeni bir iş bul
"Bizi dava edeceğini söylüyor. Yahudi bir avukat tutacak. Her şe dum ama arada sıkıntıya girdim. İşte çek, nihayet. Her şey yolundadır yimizi alacaklar." umarım. Sevgiler, Don."
"Fazla bir şeyimiz yok zaten."
Jimrny çeki alıp baktı. Sonra çeki ve mektubu yıtıp parçaları ce
Sessiz ağlayanlardandı annem. Giderek daha hızlı akıyordu yaşlar ketinin cebine koydu, kutuyu kilitledi. gözünden. Akşamüstü alacasında yanakları parlamaya başlamıştı.
"Hadi."
Gözlerini sildi. Durgun bir kahverengiydi gözleri.
Daireye girip mutfağa gittik, buzdolabını açtı. Kutu bira doluydu.
"Neden kırdın çocuğun kolunu?"
"Annen biliyor mu?"
"Hava topuydu. İkimiz de peşindeydik topun."

"Tabii. O da içiyor."
"Annen mi anlattı bunu sana?"
Buzdolabını kapattı.
"Babam öldükten sonra annemin sırdaşı oldum. Babamın yerini
"Jim, babanın annen yüzünden beynini dağıttığı doğru mu?" aldım denebilir."
"Evet. Telefon etmişti. Anneme silahı olduğunu söyledi. ’Bana
"Nasıl yani?" dönmezsen kendimi öldüreceğim. Bana dönecek misin?' diye sordu
"Yok canım, bana sırlarını açar, o kadar." ona. Annem 'Hayır' dedi ve bir silah patladı, hepsi bu."
"Bir şeyler daha anlat bana."
"Annen ne yaptı?"
"Hayır."
"Telefonu kapattı."
"Hadi, dik şunu. Annenin bokunu yiyen var mı?"
"Tamam. Akşam görüşürüz."
"Böyle konuşma."
Elimdeki bira kutusunu dipleyip kayıtsızca fırlattım.
Evdekilere Jimmy'ye ödev yapmaya gittiğimi söyledim. Tam bana
"Sevdim burayı. Yerleşmeyi düşünüyorum." göre bir ödev, diye düşündüm kapıdan çıkarken.
Buzdolabına gidip birkaç bira çıkardım.
"İyi çocuktur Jimmy," dedi annem.
"Sert orospu çocuğunun biriyim ben," dedim. "Benle takılmana
Babam bir şey demedi. izin verdiğim için şanslısın."
Jimmy dolaptan birkaç bira çıkardı ve başladık. Çok hoşnuttum
"Biz dostuz Hank." durumdan. Jimmy'nin annesi bir barda çalışıyor, ikiden önce eve dön
Burnuna bir kutu bira dayadım. müyordu. Ev bize aitti.
"Hadi, iç şunu!"
"Annenin güzel vücudu var Jim. Bazı kadınların vücutları nefis
İşemek için banyoya gittim. Tam bir kadın banyosuydu. Parlak oluyor, oysa diğerlerinin çoğu sakatmış gibi duruyorlar, neden acaba? renkli havlular, koyu pembe paspaslar. Oturak bile pembeydi. O iri
Neden bütün kadınların nefis vücutları yok?" beyaz kıçını oraya yerleştiriyordu ve adı Clare'di. Bakir kamışıma

"Tanrım, bilmiyorum. Bütün kadınlar aynı olsalardı sıkılırdık on baktım.
 lardan belki de."
"Bir erkeğim ben," dedim. "Herkesi marizleyebilirim."
"Biraz daha iç. Çok yavaş içiyorsun."
"Banyoyu kullanmaya ihtiyacım var Hank..." Jim kapıdaydı.
"Peki.”
Banyoya girdi. Kustuğunu duydum.
"Birkaç bira daha içtikten sonra seni marizlerim belki."
"Hay allah..." dedim ve bir bira daha açtım.
"Biz dostuz Hank."
Jim birkaç dakika sonra dışarı çıkıp bir iskemleye çöktü. Solgun
"Dostum yok benim. İç." du. Bir kutu bira dayadım burnuna.
"Tamam. Acelen ne?"
"İç be adam! Erkek ol! Çalma erkekliğini gösterdin, şimdi de iç
"Etki etmesi için çabuk içmeliyiz." me erkekliğini göster!"
Birkaç kutu daha açtık.
"Biraz dinleneyim."
"Ben kadın olsaydım eteğim kıçımda dolaşır, erkeklerin s..ini kal
"İç!" dırırdım," dedi Jim.
Kanapeye oturdum. Sarhoş olmak güzeldi. Sarhoş olmayı hep
"Senden iğreniyorum." sevmeye karar verdim. Sıradanlığı alıp
götürüyordu, sıradanlıktan ye
"Annem çişini içen biriyle görüşüyordu." terince sık uzaklaşabilirsen
sıradan olmazdın belki.
"Ne?"
Jimmy'ye baktım.
"Doğru. Bütün gece beraber içki içtikten sonra adam küvete uza
"İç, sersem." nır, annem de ağzına işermiş. Sonra da yirmi beş dolar
verirmiş anne
Boş bira kutusunu fırlatıp attım. me."
"Annenden biraz daha söz et bana Jimmy. Küvette çişini içen
144
145

"Kızınca çok güzel oluyorsun..." adam hakkında ne dedi?"
” 'Her an bir keriz gelir dünyaya,' dedi." "Bira içip sarhoş olmuş allahın
cezası bir veletten başka bir şey değilsin. Evine git."

"Jim."
"Otur, güzelim. Bir bira iç."
"Ne?"
Clare oturdu. Çok şaşırmıştım oturmasına.
"İç. Erkek ol!"
Birasını kaldırdı. Sonra banyoya koştu ve tekrar kustuğunu duy "Chelsey Lisesi'ne gidiyorsun sen değil mi?"
"Evet. Jim ve ben dostuz." dum. Bir süre sonra gelip iskemlesine oturdu. İyi görünmüyordu. "Gi
"Hank'sin sen." dip uzanmalıyım," dedi.
"Evet."
"Jimmy," dedim, "buıda oturup annenin dönmesini bekleyece
"Senden söz etti bana."
ğim."
Jimmy iskemlesinden kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. Clare'e bir kutu bira uzattım. Elim titriyordu. "Al güzelim, bir bira iç."
"Annen geldiğinde düzeceğim onu, Jimmy."
Kutuyu açıp bir yudum aldı.
Duymadı beni. Yatak odasına girdi.
Clare'e bakıp biramı kaldırdım ve içtim. Dolgun kadındı, Mae
Mutfağa gidip birkaç kutu bira daha aldım.
West tipi, onun gibi vücudunu saran elbiseler giyiyordu - iri kalçalar, iri bacaklar. Ve göğüsler. Şaşırtıcı göğüsler.
Oturup bira içtim ve Clare'i bekledim. Nerde kalmıştı orospu? Bu tür şeylere izin veremezdim. Gemimde disiplin isterdim. Bacak bacak üstüne attı, çorapların ten gibi sardığı sihirli bacakla rı dolgun ve altın sarısıydı.
Kalkıp yatak odasına gittim. Jim yüzükoyun yatıyordu, elbiseleri ni ve ayakkabılarını çıkarmamıştı. Salona döndüm. "Anneni tanıyorum," dedi.
Bu çocuğun içkiyi kaldıramadığı aşikârdı. Bir erkeğe ihtiyacı var Biramı dipleyip, kutuyu ayağımın yanına koydum. Yeni bir kutu dı Clare'in.
Oturup bir bira daha açtım. Sıkı asıldım. Sehpanın üstünde açıp bir fırt çektikten sonra ona baktım, neresine bakacağıma karar ve- bir paket sigara duruyordu, yaktım bir tane. remiyordum. Göğüslerine mi, bacaklarına mı, yoksa yorgun yüzüne mi?
Clare'i beklerken kaç bira daha içtiğimi bilmiyorum ama anahtar "Oğlunu sarhoş ettiğim için kusura bakma. Ama sana söylemek sesini duydum sonunda. Müthiş vücudu vfe sarı saçları ile kaışımdaydı zorunda olduğum

bir şey var."
Clare. Yüksek ökçelerin üstünde hafifçe sallanıyordu. Hiçbir sanatçı Başını çevirdi, bir sigara yaktı ve tekrar baktı bana.
"Evet?" daha iyisini hayal edemezdi. Duvarlar bile ona bakıyordu, abajurlar,
"Seni seviyorum, Clare." iskemleler, halı. Sihir. Orda duruyordu...
"Sen de kimsin? Nedir bu?" Gülmedi. Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı ve küçük bir te bessüm belirdi yüzünde.
"Daha önce karşılaştık Clare. Adım Hank. Jimmy'nin arkadaşı
"Zavallı çocuk. Yumurtadan yeni çıkmış bir civcivden farkın yım." yok."
"Çık dışarı!"
Güldüm. "Buraya taşınıyorum güzelim, bundan sonra sen ve Doğruydu ama öfkelendirmişti beni. Doğru olduğu için belki de.
Düş ve bira farklı olmasını istiyordu. Bir yudum daha aldım biramdan
 ben!" ve, "Kes zırvalamayı. Eteğini kaldır. Bacaklarını aç biraz. Butlarını
"Jimmy nerde?" göreyim," dedim.
Koşarak yatak odasına gidip geri geldi.
"Daha çocuksun."
"Seni küçük sersem! Neler oluyor burda?"
Ve çıktı ağzımdan. Kelimeler nerden gelmişti bilmiyorum ama
Bir sigara alıp yaktım, sırıtarak.
146 147

hibi olup ölür ve evleri oğluna bırakır. Etti iki ev. Sonra onun oğlu bir
 söylemiştim. "Bana bir şans tanı seni ikiye böleyim, yavrum." ev sahibi olur, etti üç ev..."
"Öyle mi?"
Aile yapısı. Aile yapısının düşkünlüğe karşı zaferi. İnanıyordu bu
"Evet." na. Aileyi al, içine biraz Tanrı ve Vatan karıştır, günde on saat çalışa
"Peki. Görelim bakalım." cağın işi de kat, işte buydu gerekli olan.
Ve gösterdi. Birden. Bacağını indirdi ve eteğini yukarı çekti.
Babama, ellerine, yüzüne, kaşlarına bakınca benimle hiçbir ilgisi
Külot giymemişti. olmadığını görüyordum. Bir yabancıydı. Annemse yok gibiydi. Lanet
O inanılmaz butlar çıktı ortaya, bir et nehri. Sol bacağının içinde liydim.
Babama bakınca edepsiz bir sıkıcılıktan başka bir şey göremi- bir siğili

vardı. Bacaklarının arası bir kıl ormanıydı, ama saçları gibi yordum. En kötüsü başarısızlıktan herkesten daha çok korkmasıydı. parlak sarı değildi kılları, içine gri karışmış kahverengiydi, ölmekte
Birkaç asırlık köylü kanı ve eğitimi. Chinaski'lerin kanı küçük ve ha olan hasta bir çalı gibi, ölgün ve acıklı. yali kazançlar için gerçek yaşamlarını feda eden bir köylü-uşak zinciri
Ayağa kalktım. ile bozulmuştu. Aralarında, "Ben bir ev istemiyorum, bütün evleri isti
"Gitmem gerek Bayan Hatcher." yorum, hemen\" diyecek kadar cesur bir tek kişi çıkmamıştı.
"Tanrım, eğlenmek istediğini sanıyordum!"
Ben zengin çocukların patinaj çekerek parlak renkli elbiseler giy
"Oğlunuz yan odada uyurken olmaz." miş kızları götürmelerini izlerken, o beni onların elit havası belki bana
"Onu düşünme Hank. Sızmış o." da bulaşır düşüncesiyle yollamıştı o liseye. Yoksulların genellikle
"Olmaz Bayan Hatcher. Gerçekten gitmeliyim." yoksul kaldıklarını öğrenmiştim oysa. Zenginlerin yoksullardan gelen
"Peki. Defol git!" pis kokuyu aldıklarını, bunu biraz da eğlendirici bulmayı öğrendikleri
Kapıyı arkamdan kapayıp apartmanın girişine yürüdüm, sokağa ni. Gülmek zorundaydılar, çok korkunç olurdu yoksa. Bu şekilde dav
çıktım. ranmayı öğrenmişlerdi. Asırların deneyimine sahiptiler.
Birinin böyle bir şey için intihar ettiğini düşünmek.
Kahkahalar atan çocukların parlak arabalarına bindikleri için asla
Gece güzel göründü birden. Eve yürüdüm. affetmeyeceğim o kızları.
Ellerinde değildi tabii ki, ama yine de belki diye düşünüyor insan... Ama hayır, belkiler filan yoktu. Varlıklı ol mak zafer demekti ve zafer tek gerçekti.
44
Hangi kadın bir bulaşıkçıyla yaşamayı seçer?
Önümde uzanan yolu görebiliyordum. Yoksuldum ve yoksul kalacak
Lise yaşantım boyunca ilerde ne olacağımı düşünmemeye çalış tım. Para değildi özellikle istediğim. Bilmiyordum ne istediğimi. Ha tım. Bu düşünceleri geciktirmek daha cazipti. yır, biliyordum. Saklanabileceğim, saklanıp hiçbir şey yapmak zorun da kalmayacağım bir yer istiyordum. Bir şey olma düşüncesi beni kor

Mezuniyet balosu gelip çatmıştı. Kızların jimnastik salonunda ya kutmakla
kalmıyor, hasta ediyordu. Avukat, danışman, mühendis veya pılıyordu,
canlı müzik, gerçek bir orkestra. Neden yapmıştım bilmiyo benzer bir şey
olmayı düşünmek bile olanaksızdı benim için. Evlen rum ama yürüdüm o
gece oraya, evden beş kilometre. Karanlıkta, dı- mek, çocuk sahibi olmak,
aile kurumunun kafesine girmek. Her sabah
şarda durup demir parmaklıklı pencereden içeri baktım ve şaştım kal aynı
işe gidip akşam dönmek. Olanaksızdı. Aile pikniklerine katıl dım. Kızlar
büyümüşlerdi sanki, gösterişli ve hoştular, uzun tuvaletle mak, Noel, 4
Temmuz, İşçi Bayramı, anneler günü... Bu tür şeylere rin içinde harikulade
görünüyorlardı. Tanıyamamıştım onları neredey katlanmak için mi
dünyaya geliyorduk? Bulaşıkçılık yapmayı, akşam se. Smokin giymiş
çocuklar da iyi görünüyor, kollarının arasındaki ları küçük odamda içki içip
sızmayı yeğlerdim. kızlarla dimdik dans edip yüzlerini kızların saçlarına
değdiriyorlardı.
Babamın müthiş bir planı vardı. "Oğlum, insan yaşamında bir ev
Çok güzel dans ediyorlardı. Müzik yüksek, net, güzel ve güçlüydü. sahibi
olmak için çalışmalı. Ölünce ev oğluna kalır. Oğlu da bir ev sa

"Kimsin sen?" diye sordum.
Onlara bakan görüntümün camdaki yansımasını yakaladım birden
- yüzümde çıbanlar ve yaralar, üstümde buruşuk bir gömlek. Işığın "Gece bekçisiyim. Polis çağırmadan defol burdan!" cazibesine kapılıp içeri bakan vahşi bir hayvanı andırıyordum. Neden "Neden? Mezunların balosu bu ve ben mezunlardan biriyim." gelmiştim? Kendimi iyi hissetmiyordum. Ama sürdürdüm içeri bak El fenerini yüzüme tuttu. Orkestra, "Koyu Mor" adlı parçayı çalı yordu. mayı. Dans sona erdi. Bir boşluk olmuştu. Çiftler rahat tavırlarla ko
"S..tir!" dedi. "En az yirmi iki yaşındasın sen!" nuşuyorlardı. Doğal ve medeniydiler. Bu şekilde konuşup dans etmeyi
"Yıllıkta resmim var, 1939 mezunu, Henry Chinaski." nerde öğrenmişlerdi? Ben yapamıyordum. Herkes benim bilmediğim bir şeyler biliyordu. Kızlar o kadar güzel, erkekler o kadar yakışıklı "Neden dans edenlerin arasında değilsin?"
"Boş ver. Eve gidiyorum." görünüyorlardı ki. O kızlardan birinin yüzüne bakmak bile beni kor
"Öyle yap." kuturdu, yanak yanağa olmayı hayal bile edemezdim. O kızlardan bi riyle gözlerine bakarak dans etmek beni aşardı. Uzaklaştım. Yürüyordum. El fenerinin ışığı yolumu aydınlattı, be
Ama yine de gördüklerimin göründüğü kadar basit ve hoş olmadı ni izliyordu. Kampüsü terk ettim. Sıcak ve hoş bir akşamdı, hatta bi
ğını biliyordum. Bütün bunlar için ödenen bir bedel, kolaylıkla inanı raz fazla sıcak. Birkaç ateş böceği gördüğümü sandım ama emin ola madım.
labilir bir yapaylık vardı. Çıkmaz sokağa atılan ilk adım olabilirdi bu.
Orkestra çalmaya başladı, kızlarla oğlanlar dans ediyorlardı yine. Ön ce altın sarısı, sonra kırmızı, mavi, yeşil ve tekrar altın gölgeler saçan
45
ışıklar dönmeye başladı. Onları izlerken, bir gün benim dansım başla-
yacak, dedim kendi kendime, o gün geldiğinde onlarda olmayan bir
Mezuniyet töreni. Başımızda kep, üstümüzde cüppe, salona girip sıra
şeye sahip olacağım.
Sonra tahammül edilmez oldu benim için. Nefret ettim onlardan. ları doldurduk. Üç yılda bir şeyler öğrenmiştik sanırım. İmlamız dü
Güzelliklerinden, sorunsuz gençliklerinden nefret ettim. Sihirli ışıkla-
zelmişti herhalde, bedenen de gelişmiştik. Ben hâlâ bakirdim. "Hey, rın

altında birbirlerine sarılmış dans ederken kendilerini çok iyi hisse Henry, bekâretten yırttın mı?" "Hayatta," diye cevap verirdim. den bu, geçici olarak şanslı, zedelenmemiş küçük çocukları izlerken Yanımda Jimmy Hatcher oturuyordu. Müdür konuşmasını yapı yor, bok fıçısının dibini gerçekten kazıyordu. "Amerika fırsatlar ülke onlardan nefret ettim çünkü henüz bende olmayan bir şeye sahiptiler ve kendi kendime sürekli, bir gün ben de sizin kadar mutlu olacağım, sidir ve kadın veya erkek, istekli olan herkes başarabilir..."
"Bulaşıkçı," dedim. göreceksiniz, diyordum.
"Köpek yakalayıcısı," dedi Jimmy.
Onlar dans ederken ben bu sözleri tekrarlıyordum.
"Hırsız," dedim.
Sonra bir ses duydum arkamda.
"Çöpçü," dedi Jimmy.
"Hey! Ne yapıyorsun?"
"Tımarhane hademesi," dedim.
Elinde bir el feneri ile yaşlı bir adam duruyordu karşımda. Kafası
"Amerika cesurdur, cesur insanlar tarafından kurulmuştur... Bi bir kurbağa kafasını andırıyordu. zim toplumumuz adil bir toplumdur."
"Dansı izliyorum."
"Birkaç kişi için," dedi Jimmy.
El fenerini burnunun altına kaldırdı. Gözleri iri ve yuvarlaktı, ay
"... adil bir toplumdur ve gökkuşağının bitimindeki düşü arayan
ışığında bir kedinin gözleri gibi parlıyorlardı. Ama ağzı buruşmuş,
herkes..."
çökmüştü, başı da yuvarlaktı. Bir balkabağım andıran kendine has bir
"Kıllı bir bok parçası bulur," diye önerdim. yuvarlaklık.
"... ve hiç tereddütsüz, o korkunç Bunalım dönemini 10 yıl geride
"Defol git burdan!" bırakmış 1939 Yaz Mezunlarının, şimdiye kadar izleme zevkini tattı
El fenerini üstümde gezdirdi.

ğım diğer mezunlardan daha cesur, daha yetenekli ve daha sevgi dolu "Ne? inanmıyorum!" olduklarını eklemek isterim!" "Orospu çocuğu! Günümü piç etti! Zaten bir şeye benzemiyordu
Anne, baba ve akrabalar hararetle alkışladılar, birkaç talebe de on ama iyice

içine etti şimdi!" lara katıldı. "Sana parmak gösterecek cesareti bulduğuna inanamıyorum."
"1939 Yaz Mezunları, geleceğinizle gurur duyuyorum, geleceği
"Onun yapacağı türden bir davranış değil. Birinden yardım mı alı nizden eminim. Şimdi sizi dış dünyaya, büyük serüveninize yolluyo yor sence?"
rum!" "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."
Çoğu Los Angeles Üniversitesi'ne gidip en az dört yıl daha çalış "Onu nefes almadan ikiye bölebileceğimi biliyor." madan yaşayacaklardı. "Böl onu ikiye!"
"Ve dualarım sizinle olacak!" "Ama o kazandı, anlamıyor musun? Beni şaşırtarak."
İftihara geçen öğrencilerin diplomaları önce verilecekti. Çağrıl "Bas kıçına tekmeyi." dıkça geliyorlardı. Abe Mortenson'un adı okundu. Diplomasını aldı.
"Okuduğu kitaplardan bir şeyler öğrenmiş olabilir mi orospu ço
Alkışladım. cuğu? O kitaplarda bir şey olmadığını biliyorum çünkü her dört sayfa
"Nasıl bir geleceği olacak?" diye sordu Jimmy. dan birini okudum."
"Bir yedek parça fabrikasında mali müşavir. California'da, Garde "Jimmy Hatcher!" Sıra ona gelmişti.
"Rahip," dedi. na yakınlarında."
"Ömür boyu tek iş..." dedi Jimmy. "Tavuk hırsızı," dedim.
"Ömür boyu tek kadın," diye ekledim. Jimmy gidip diplomasını aldı. Deli gibi alkışladım. Onunki gibi
"Abe asla mutsuz olmayacak. bir anne ile yaşayabilen herkes alkışlanmayı hak eder. Geri geldi ve
"Veya mutlu." oturup altın kız ve çocukların diplomalarını alışını izledik.
"Sadık bir adam." "Zengin oldukları için suçlayamazsın onları," dedi Jimmy.
"Bir süpürge." "Hayır, ailelerini suçluyorum."
"Bir ceset..."
"Ve büyükbabalarını."
"Pısırık." "Evet, yeni arabalarını ve güzel sevgililerini almaktan mutluluk İftiharlık öğrencilere diplomaları verildikten sonra sıra bize geldi. duyarım, toplumsal adalet s..imde bile olmaz."
Orda oturmaktan rahatsızlık duyuyordum. Dışarı çıkmak geliyordu "Evet," dedi Jimmy, "insanlar adaletsizliği sadece kendi başlarına gelince

düşünüyorlar." içimden.
"Henry Chinaski!" Çağrılmıştım. Altın kız ve çocuklar sahneye çıkıp inmeyi sürdürüyorlardı. Ben
"Halk hizmetkârı," dedim Jimmy’ye. oturmuş Abe'i marizleyip marizlemeyeceğimi düşünüyordum. Kepi ve
Yürüyüp sahneye çıktım, diplomamı alıp müdürün elini sıktım. cüppesi ile kaldırıma serilişini gözümün önüne getirebiliyordum, çığ
Pis bir akvaryumun içi gibi yapış yapıştı eli. (İki yıl sonra okulu do lık atan kızlar "tanrım, bu Chinaski yatakta gerçek bir boğa olmalı!" landırmakla suçlanıp işinden uzaklaştırılacak, yargılandıktan sonra diye düşünürken.
 suçlu bulunup hapse girecekti.) Öte yandan, Abe mesele değildi. Ha vardı ha yoktu. Onu bir yum
Yerime dönerken Abe Mortenson ve diğer iftiharlıkların önünden rukta devirmek işten bile sayılmazdı. Yapmamaya karar verdim. Za geçtim. Abe bana bakıp parmağını gösterdi, sadece benim görebilece ten kolunu kırmıştım, annesi sonunda bizi dava etmekten vazgeçmişti.
ğim şekilde. Müthiş şaşırmıştım, hiç beklemiyordum. Bu kez kafasını kırarsam kesin dava ederlerdi. İhtiyarı son kuruşuna
Yerime gidip Jimmy’nin yanına oturdum. kadar temizlerlerdi. Umursayacağımdan değil. Beni annem düşündü
"Mortenson parmak gösterdi bana!" rüyordu: aptalcasına acı çekerdi: anlamsız ve nedensiz.
152 153

düm. Kadın durdu. "Bekle bir dakika," dedi Jimmy'ye, "Henry’yi kut
Ve tören sona erdi. Öğrenciler yerlerinden kalkıp dışarı çıkmaya' lamak istiyorum." başladılar. Ön bahçede aile ve akrabaları ile buluşuyorlardı. Sarılma
Jimmy beklerken Clare yanıma geldi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı lar, kucaklaşmalar. Annemle babamın beklediklerini gördüm. Yanları iyice. Jimmy'nin duyamayacağı bir perdeden konuşarak, "Dinle tat na gidip bir metre uzakta durdum. lım, gerçekten mezun olmak istersen bana gel, diplomanı vereyim,"
"Çıkalım burdan," dedim. dedi.
Annem bana bakıyordu.
"Sağol Clare. Görüşürüz belki."
"Henry, seninle gurur duyuyorum!"

"Taşaklarını koparacağım Henry!"
Sonra başını çevirdi. "İşte, Abe ve ailesi! Ne iyi insanlar! Bayan
"Şüphem yok Clare."
Mortensotı!"
Jimmy'nin yanma gitti ve yürüdüler.
Durdular. Annem koşarak yanlarına gitti ve kollarını Bayan Mor-
Çok eski bir araba yanaştı, durdu, ve motoru stop etti. Annemin tenson'un boynuna doladı. Annemle yaptığı uzun telefon konuşmala ağladığını görebiliyordum, iri yaşlar süzülüyordu yanaklarından. rından sonra bizi dava etmekten vazgeçen Bayan Mortenson olmuştu.
"Henry, bin arabaya! Lütfen bin! Baban haklı ama seni seviyo
Benim sorunlu olduğuma, annemin bu yüzden yeterince acı çektiğine
rum!" karar verilmişti.
"Boş ver, gidecek yerim var."
Babam Bay Mortenson'un elini sıktı, ben Abe'in yanma gittim.
"Hayır, Henry, arabaya bin!" diye feryat etti. "Bin yoksa ölürüm!"
".Peki a.cık ağızlı, parmak göstermek de neyin nesi?"
Gidip arka kapıyı açtım, arka koltuğa oturdum. Motor çalıştı ve
"Ne?" yola koyulduk tekrar. Orda oturmuştum, Henry Chinaski, 39 Yaz Me
"Parmak!" zunu, parlak geleceğine gidiyor. Hayır, götürülüyor. İlk kırmızı ışıkta
"Neden söz ettiğini anlamıyorum!" motor stop etti. Yeşil yandığında babam hâlâ arabayı çalıştırmaya ça
"Parmak!" lışıyordu. Arkamızda biri kornaya bastı. Babam arabayı çalıştırdı ve
"Henry gerçekten anlamıyorum ne demek istediğini!" hareket ettik. Annem ağlamayı kesmişti. Bu şekilde yol aldık, konuş
"Hadi, Abraham, eve gidiyoruz!" dedi annesi. madan.
Mortenson ailesi uzaklaştı. Orda durup izledim onları. Sonra biz eski arabamıza doğru yürümeye başladık. Batı yönündeki köşeye yü rüyüp, güneye saptık.
46
"Mortenson'ların oğlu nerde nasıl davranılacağını gerçekten bilen bir çocuk!" dedi babam. "Senin halin ne olacak? Kitap açtığını bile
İş bulmak güçtü hâlâ. Mears-Starbuck'dan telefon edip, gelecek pazar-
görmedim!" tesi işbaşı yapmamı söylediklerinde kulaklarıma

inanamamıştım. Şeh
"Bazı kitaplar sıkıcı," dedim. rin birçok yerine gidip başvuru formu doldurmuştum. Yapabilecek
"Bazı kitaplar sıkıcı, öyle mi? Okumak istemiyorsun demek. Peki, başka bir şey yoktu. Bir iş istemiyordum ama ailemle de yaşamak iste ne yapabilirsin? Ne işe yararsın? Seni büyütmek, beslemek ve giydir-
 miyordum. Mears-Starbuck'ın elinde binlerce başvuru formu olmalıy mek binlerce dolara mal oldu bana! Seni sokakta, hemen burda bırak dı. Beni seçtiklerine inanamıyordum. Şehrin birçok yerinde şubeleri sam, ne yaparsın?" olan bir mağazalar zinciriydi Mears-Starbuck.
"Kelebek yakalarım."
Ertesi pazartesi elimdeki kesekâğıdmda öğle yemeğimle işe yürü
Annem ağlamaya başladı. Babam onu kolundan tutup bir blok yordum.
İşyeri eski lisemden birkaç blok ötedeydi. ilerdeki on yıllık eski arabamıza doğru götürdü. Ben orda dururken di
Neden beni seçtiklerini anlayamıyordum hâlâ. Başvuru formunu
ğer aileler yeni arabaları ile yanımdan geçip bir yerlere gidiyorlardı.
 doldurduktan sonra söyleşi sadece birkaç dakika sürmüştü. Doğru ce
Sonra Jimmy Hatcher ile annesinin bana doğru geldiklerini gör
155
154

vapları vermiş olmalıydım. göbeği vardı. Vücudundaki bütün yağ oraya yerleşmiş, diğer kısımları
İlk maaşımla kendime Los Angeles Halk Kütüphanesi yakınında
 kurumuştu. bir oda tutmaya kararlıydım.
Personel şefiyim, adım Ferris," dedi. "Siz Bay Chinaski olmalısı
Yürürken yalnız değilmişim gibi geldi bana ve değildim. Aç bir nız."
 sokak köpeği takılmıştı peşime. Zavallı hayvan bir deri bir kemikti.
"Evet, efendim."
Kaburgaları sayılıyordu. Tüylerinin çoğu dökülmüş, kalan tüyleri yer
"Beş dakika geciktin." yer kuru ve düğümlü yamalar oluşturmuştu. Yenik, terk edilmiş, ür
Gecikmemin nedeni... Şey, aç bir köpeği beslemek için dur kek bir köpekti, homo sapienslerin bir kurbanı. dum." Sırıttım.
Çömelip elimi uzattım. Geri çekildi.
Şimdiye kadar duyduğum en berbat mazeret bu ve otuz beş sene

"Gel oğlum, dostunum ben... Gel, gel..." dir bu işin başındayım. Daha iyi bir neden bulamadın mı?"
Yaklaştı biraz. Gözleri öyle hüzünlüydü ki.
"İşe daha yeni başlıyorum Bay Ferris."
"Ne yaptılar sana, oğlum?"
Ve kovulmak üzeresin. Şimdi," parmağını doğrulttu, "saat şurda,
Biraz daha yaklaştı, kaldırım boyunca sürünerek, titreyerek, deli kartlar da burda. Kartını bulup zımbala." gibi kuyruk sallayarak. Sonra üstüme sıçradı. Her şeye rağmen hâlâ iri
Kartımı buldum. Henry Chinaski, 68754 numaralı personel. Sonra bir köpek sayılırdı. Ön ayakları ile beni geri itti, kaldırıma sırtüstü saatin yanına gittim ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. devrilmiştim, yüzümü yalıyordu, ağzımı, alnımı, her yeri. Onu itip
Ferris yanıma gelip arkamda durdu, saate bakıyordu. ayağa kalktım ve yüzümü sildim.
"Şu anda altı dakika gecikmiş durumdasın. 10 dakika gecikince
"Sakin ol! Bir şeyler yemen lazım senin! YEMEK!" bir saat mesai yaparsın."
Kesekâğıdından bir sandöviç çıkarıp bir parça kopardım.
"Bir saat gecikmekte hesap var o zaman."
"Biraz sana, biraz bana evlat!"
Komik olma. Bir komedyen dinlemek istersem Jack Benny'yi
Sandöviç parçasını kaldırıma koydum. Gelip kokladı ve ürkek bir dinlerim. Bir saat gecikirsen kendini kapıda bulursun."
şekilde omuzunun üstünden bana bakarak uzaklaştı.
Afedersiniz, saatin nasıl kullanıldığını bilmiyorum. Yani, kartımı
"Hey, dur! Fıstık ezmesiydi o! Gel, biraz salam ye! Geri dön! Bu nasıl zımbalayacağım?" raya gel!"
Ferris kartımı elimden kaptı. Parmağı ile kartı işaret etti.
Temkinli bir şekilde yaklaştı tekrar. Salamlı sandöviçi bulup bir
"Şu aralığı görüyor musun?" parça kopardım, ucuz hardalı sildim ve kaldırıma koydum.
"Hı, hı."
Köpek sandöviç parçasına yaklaştı, burnunu uzatıp kokladı ve dö
"Ne?" nüp uzaklaştı. Arkasına bile bakmadan. Sokaktan aşağı gazladı.
" 'Evet' demek istedim.”
Hayatım boyunca bunalımlı olmamın nedeni buydu işte. Sağlıklı

Pekâlâ, o aralık haftanın ilk günü, yani bugün için." beslenmiyordum.
"Evet."
İşyerine doğru yola koyuldum tekrar. Liseye gitmek için yürüdü
"Kartı saate şöyle sokuyorsun..."
ğüm sokaktaydım.
Kartı saate soktu, sonra çıkardı.
Vardım. Personel girişini bulup kapıyı açtım, içeri girdim. Parlak
"Kartın içerdeyken şu kola basıyorsun." gün ışığından loş bir yere girmiştim. Gözlerimi loşluğa alıştırırken bir
Ferris kola bastı ama kart saatin içinde değildi. kaç adım önümde duran bir adam seçtim. Geçmişte sol kulağının yarı
"Anladım. Başlayalım." sı kesilmişti. İğne ucunu andıran gri gözbebekleri dışında renksiz göz
"Henüz değil." leri olan uzun ve çok ince bir adamdı. Çok uzun ve ince bir adamdı
Kartı elinde tutuyordu. ama kemerinin hemen üstünde dışarı sarkan acıklı, tuhaf, iğrenç bir
"Öğle yemeğine çıkarken şu aralığı zımbalıyorsun.”
156
157

kamburu vardı. Hepsi gülümseyip öksürüyor, sigara içiyorlardı.
"Anlıyorum."
Birden kavradım durumu. Çözdüm.
"Öğle yemeğinden döndüğünde altındaki aralığı zımbalıyorsun.
Mears-Starbuck kalıcı insanlar arıyordu. Şirket, personel değişik
Öğle yemeği yarım saattir." liklerinden hoşlanmıyordu. Gerçi karşımda duranlar mezardan başka
"Yarım saat. Anladım."
"Akşam çıkarken son aralığı zımbalıyorsun. Günde dört zımba et bir yere gidemezlerdi ama o zamana kadar sadık işçiler olacaklardı. ti. Sonra evine, odana, nerde uyuyorsan oraya gidersin ve ertesi gün Ve onların yanı sıra beni de seçmişlerdi. İşe personel almakla sorumlu gelip dört kez daha zımbalarsın, kovulana, ayrılana veya emekli olana kadın benim bu kaybedenlerden oluşmuş gruba ait olduğuma karar vermişti. dek."
Lise arkadaşlarım beni görseler ne düşünürlerdi? Ben, sınıfın en
"Anladım." sert tiplerinden biri.

"Ve bilmeni isterim ki şu anda senin de aralarında bulunduğun ye
Gidip grubuma katıldım. Ferris karşımızdaki masaya oturmuştu. ni
personele yapacağım tanıtım konuşmamı geciktirdin. Burda ben so-
 rumluyum. Sözüm kanundur ve senin isteklerin hiçbir şey ifade et Başının
üstündeki vasistastan giren bir ışık demeti düşmüştü üstüne.
Sigarasından bir nefes çekip gülümsedi bize. mez. Şenle ilgili hoşuma
gitmeyen bir şey olursa -bağcıklarını bağla yış, saçını tarayış veya osuruş
biçimin gibi- kendini sokakta bulusun." "Mears-Starbuck'a hoş geldiniz..."
Daldı bir süre. Otuz beş yıl önce şirkete katıldığı günü düşünüyor
"Evet, efendim.”
Telaşlı bir genç kız girdi içeri, yüksek ökçelerinin üstünde koşar du belki.
Havaya birkaç duman halkası üfleyip yükselişlerini izledi. ken kahverengi
saçları arkasında uçuşuyordu. Dar ve kırmızı bir elbi Yarı kesik kulağı
yukardan gelen ışığın altında etkileyiciydi. se giymişti. Aşırı rujlu
dudakları çarpıcıydı. Teatral bir şekilde kartını Yanımdaki ufak tefek adam
sivri dirseğini boşluğuma sapladı. aldı, saate sokup zımbaladı ve biraz
heyecanlı bir şekilde iç çekerek Gözlükleri sürekli düşecekmiş gibi duran
adamlardan biriydi. Benden daha çirkindi. yerine yerleştirdi.
"Merhaba!" diye fısıldadı. "Adım Mewks. Odell Mewks."
Ferris'e baktı.
"Merhaba Mevvks."
"Selam, Eddie!"
"Dinle evlat, iş çıkışında barlara takılalım şenle. Birkaç kız kaldı
"Selam, Diana!” rırız belki."
Diana tezgâhtar kızlardan biri olmalıydı. Ferris yanına gitti. Durup
"Yapamam Mevvks." konuştular. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama
gülüştüklerini duy
"Kızlardan korkar mısın?" dum. Sonra ayrıldılar. Diana uzaklaşıp, onu
çalıştığı bölüme götürecek asansörü beklemeye başladı. Ferris elinde
kartımla bana doğru geldi. "Hayır, mesele erkek kardeşim, çok hasta. Gidip
ona bakmalı yım."
"Kartımı zımbalayacağım şimdi Bay Ferris," dedim ona.
"Hasta mı?"
"Ben senin için zımbalarım. İşe doğru başlamanı istiyorum."
Ferris kartımı saate koyup bekledi. Saatin tıkladığını duydum ve "Daha da
kötü. Kanser. Bacağına bağlı bir tüpün içine işemek zo runda." kola bastı.
Kartımı yerine koydu.

Sonra Ferris tekrar başladı. "Başlangıç ücretiniz saatte kırk dört
"Kaç dakika geç kalmışım Bay Ferris?"
"On dakika. Şimdi beni takip et.” buçuk sent. Hiçbir sendikaya bağlı değiliz. Şirket kendi için iyi olanın
Dört erkek ve üç kadın. Hepsi yaşlı. Salya özürlüydü hepsi. Ağız sizin için de iyi olduğunu düşünüyor. Hizmet ve kâr amaçlayan bir ai larının köşelerinde küçük tükürük kümeleri oluşmuştu. Tükürük kuru le gibiyiz burda. Mears-Starbuck'dan yapacağınız alışverişlerde yüzde on tenzilatınız var..." yup beyaz bir renk almış, üstü yeni tükürükle ıslanmıştı. Kimi çok in ce, kimi ise çok şişmandı. Bazıları miyoptu, bazıları titriyordu. Yaşlı "HARİKA!" d iy e haykırdı Mevvks. adamlardan biri parlak renkleri olan bir gömlek giymişti ve sırtında "Evet, Bay Mevvks, istifade edin. Siz bize iyi bakın, biz de size iyi

bakalım." dişçi veya meyve toplayıcısı, ya şuydun ya da bu. İşini iyi yapmayı ar
Mears-Starbuck'da kırk yedi yıl çalışabilirim diye düşündüm. zulardın. Yapman gerekeni yapar sonra da g.t oğlanının birini bekle
Kendime kaçık bir sevgili bulur, sol kulağımı kestirir, Ferris emekli mek zorunda kalırdın. Aşansörcü sıçarken ben üstümde önlüğümle, olunca onun yerine geçerdim. yeşil arabamın yanında durup bekliyordum.
Ferris hangi tatilleri sabırsızlıkla bekleyeceğimizi söyleyip konuş
Birden, zenginlerin, altın kız ve oğlanların neden sürekli güldük masını tamamladı. Önlüklerimizi verip dolaplarımızı gösterdiler ve lerini anladım. Biliyorlardı. yeraltındaki depoya indirdiler bizi.
Albino döndü.
Ferris de orda çalışıyordu. Telefonlara bakıyordu. Telefonu her
"Harikaydı. On beş kilo zayıflamış hissediyorum kendimi." açtığında ahizeyi sol eliyle kesik sol kulağına götürüyor, sağ elini sol
"İyi. Yukarı çıkabilir miyiz şimdi?" koltuk altına yerleştiriyordu.
Kapıları kapattı ve satış bölümüne çıktık. Kapıları açtı.
"Evet? Evet? Hemen yolluyorum!"
"Şansın açık olsun," dedi albinp.
"Chinaski!"
Yeşil arabamı koridorlarda sürüp iç çamaşırı bölümünü aradım,
"Evet, efendim."
Bayan Meadows'u.
"İç çamaşırı bölümüne..."
Bayan Meadows bekliyordu. Zarif ve klas bir görünümü vardı.
Sonra sipariş irsaliyesini alıp gerekli parçaları ve her birinden kaç
Bir mankeni andırıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Ona yaklaşınca adet istendiğini not ederdi. Bir kez bile telefonda konuşurken yapmadı gözlerini fark ettim. Zümrüt yeşiliydiler, derinlik vardı gözlerinde, bil bunu, hep kapattıktan sonra. gi vardı. Onun gibi birini tanıma fikri hoşuma gitti. Müthiş gözler,
"Bu parçaları bul, iç çamaşır bölümüne götür, imza al ve dön." müthiş bir klas. Arabamı onun tezgâhının önünde durdurdum.
Hep aynı cümle.
"Merhaba Bayan Meadows." Gülümsedim.
"Hangi cehennemdesin?" diye sordu.

İlk sevkiyatım iç çamaşırı olmuştu. Parçaları dört lastik tekerlekli
"Ancak geldim." yeşil el arabama koyup asansöre gitmiştim. Asansör üst katlardaydı,
"Müşterinin beklediğini idrak edemiyor musun? Burayı düzenli
çağırma düğmesine basıp bekledim. Bir süre sonra asansörün aşağı
çalışan bir bölüm haline getirmeye çalışıyorum ben, anlıyor musun?"
geldiğini gördüm. Çok yavaştı. Yer hizasına gelince kapılar açıldı, tek
Satış elemanları bizden saatte on sent fazla, artı prim alıyorlardı. gözlü bir albino duruyordu karşımda. Tanrım.
Bizimle asla samimi olmayacaklarını öğrenecektim. Kadın veya erkek
Bana baktı. hepsi aynıydı. En ufak samimiyeti hakaret sayıyorlardı.
"Yenisin değil mi?"
"Bay Ferris'i aramam gerekir aslında."
"Evet."
"Gelecek sefer daha hızlı olurum Bayan Meadows."
"Ferris'i nasıl buldun?"
Siparişi tezgâhın üstüne koyup imzalaması için irsaliyeyi verdim.
"Bence harika biri."
İrsaliyeyi hiddetli bir tavırla imzalayıp, bana vereceğine yeşil arabanın
Aynı odada yaşıyor, yemeği sırayla pişiriyor olabilirlerdi, neme içine fırlattı. lazım.
"Tanrım, nerden bulurlar senin gibileri bilemiyorum!"
"Seni yukarı çıkaramam."
Arabamı asansöre doğru sürdüm, düğmeye basıp bekledim. Kapı
"Neden?" lar açıldı ve içeri girdim.
"Sıçacağım."
"Nasıl gitti?" diye sordu albino.
Asansörden çıkıp uzaklaştı.
"Kendimi on beş kilo ağırlaşmış hissediyorum," dedim ona.
Üstümde önlüğüm, öylece bekliyordum. İşler böyle yürürdü ge
Sırıttı, kapılar kapandı ve aşağı inmeye başladık. nellikle. Ya valiydin ya da çöpçü, ip cambazı veya banka soyguncusu,
160
161

O akşam yemekte annem, "Henry, iş bulduğun için gurur duyuyo-
elemanlarından daha zeki olmaları mümkün müydü? Daha iyi giyin rum

seninle!" dedi. dikleri kesindi. Kendi bölümlerini bu kadar önemsemeleri rahatsız
Cevap vermedim. ediyordu beni. Ben de satış elemanı olsam aynı duyguyu taşırdım bel
"Bir işin olduğu için mutlu değil misin?" diye sordu babam. ki. Satış elemanlarından hoşlanmıyordum, depo elemanlarından da.
"Evet."
Peki, diyordum kendi kendime, bir iş buldun. Ömür boyu böyle
"Evet mi? Bu kadar mı bütün söyleyeceğin? Bu ülkede ne kadar bir işte mi çalışacaksın? Bu yüzden banka soyuyordu insanlar. Yap işsiz insan olduğunun farkında mısın?" mak zorunda kaldıkları işler küçük düşürücüydü. Neden allahın cezası
"Çok herhalde." bir konser piyanisti veya yargıç değildim? Çünkü eğitim gerekiyordu
"Müteşekkir olmalısın öyleyse." ve eğitim parayla sağlanıyordu. Ben bir şey olmak istemiyordum za
"Bak, şu yemeği konuşmadan yesek olmaz mı?" ten. Ve bunda fevkalade başarılı olduğum tartışılmazdı.
"Önündeki yemek için de müteşekkir olmalısın. Bu yemeğin kaça
Arabamı asansöre sürüp düğmeye bastım. patladığını biliyor musun?"
Kadınlar para sahibi erkekler istiyorlardı, başarılı erkekler. Sefil
Tabağımı ittim. "Allah kahretsin! Yiyemem ben bunu!" lerle beraber olan kaç klas kadın vardı? Neyse, bir kadın da değildi is
Kalkıp odama doğru yürüdüm. tediğim. Beraber yaşamak için istemiyordum en azından. Bir erkek bir
"Odana gelip sana neyin ne olduğunu öğretmem gerekir aslında!" kadınla nasıl yaşardı? Ne anlama geliyordu bu? Colorado’da üç yıllık
Durdum. "Beklerim ihtiyar." yemek ve içki ikmali yapılmış bir mağaraydı istediğim. Kumla sile
Sonra odama girip bekledim. Ama biliyordum gelmeyeceğini. Sa cektim kıçımı. Her şeyi, bu basit, korkakça ve sıkıcı yaşantının içinde bah Mears-Starbuck'a zamanında gidebilmek için saati kurdum. Saat boğulmaya yeğlerdim. yedi buçuktu henüz ama soyunup yatağa girdim. Işığı söndürdüm, ka
Asansör geldi. Albino düğmelerin başındaydı. ranlıktaydım. Yapabileceğim başka bir şey, gidebileceğim başka bir
"Hey, Mewks ile barlara takılmışsınız dün gece!" yer yoktu. Birazdan yatıp

bütün ışıkları söndüreceklerdi.
"Bana birkaç bira ısmarladı. Yolsuzdum."
Babam, "Erken yatıp erken kalkmak, insanı sağlıklı, zengin ve
"Karı düzdünüz mü?" bilge kılar" sloganına bayılırdı.
"Ben düzmedim."
Onun işine yaramamıştı ama. Bu işlemi tersine çevirmeye karar
"Bir dahaki sefere beni de alsanıza. Kadın tavlamayı öğretirim si verdim.
 ze."
Uyuyamıyordum.
"Sen çok mu biliyorsun?"
Bayan Meadovvs'u düşünüp otuz bir çekersem yararı olurdu belki.
"Bildiğim şeyler var. Geçen hafta Çinli bir kızla beraberdim. Ve
Hayır, çok ucuz. dedikleri doğruymuş."
Bir şeylerin beklentisi ile karanlıkta dönüp durdum.
"Neymiş o?"
Bodruma gelmiştik, kapılar açıldı.
"Yarıkları dikey değil, yatay."
47
Ferris beni bekliyordu.
Mears-Starbuck'da ilk üç-dört günüm aynıydı. Her şeyin alışıldığı gibi
"Hangi cehennemdesin?" gitmesi güven verici bir şeydi Mears-
Starbuck'da. Kast sistemi doğal
"Bahçeyle ilgileniyordum." karşılanıyordu. Depo elemanlarına baştan
savma birkaç kelime dışın
"Küpe çiçeklerini mi gübreledin?" da tek söz eden tek bir satış elemanı
yoktu. Ve bu beni etkiliyordu.
"Evet, her saksıya biraz sıçtım."
Yeşil arabamı sürerken kafa yoruyordum. Satış elemanlarının depo
"Bak, Chinaski..."
162
163

öyleydi, mükemmel. Yanındakiler Nevvhall kadar mükemmel olmasa lar
da ona yakındılar. Orda durmuş kazaklar deneyip gülüşüyor, Cali-
"Evet?" fornia Üniversitesi veya Stanford'a başlayacakları günü
bekliyorlardı.
"Burda esprileri ben yaparım. Anladın mı?"

Justin Phillips irsaliyemi imzaladı. Asansöre doğru yürüyordum
"Anladım."
"Aç kulaklarını. Erkek Giyimi Reyonu'ndan bir siparişim var." ki bir ses duydum:
Sipariş irsaliyesini elime tutuşturdu. "HEY, SKİ! BU İŞ ELBİSESİ ÇOK YAKIŞMIŞ SANA SKİ!"
"Bu siparişi hazırla, teslim et, imza al ve dön." Durup döndüm, sol elimi teklifsizce salladım.
"Şuna bak! Tommy Dorsey'den bu yana kasabanın en sert erke
Erkek Giyimi Reyonu Bay Justin Phillips Junior tarafından yöne ği!"
tiliyordu. İyi yetiştirilmiş, kibar, yirmi iki yaşlarında biriydi Justin. "Gable bunun yanında bir kanalizasyon işçisi gibi durur."
Çok dik dururdu, saçları ve gözleri koyu renkti, dudaklarında sıkıntılı
Arabamı bırakıp yanlarına gittim. Ne yapacağımı bilmiyordum. bir ifade olurdu. Talihsiz bir elmacık kemiği eksikliği söz konusuydu
Hoşlanmıyordum onlardan, hiçbir zaman da hoşlanmamıştım. Başka ama pek göze çarpmıyordu. Solgundu, harikulade kolalı gömleklerle ları onları mükemmel bulabilirdi ama ben öyle bulmuyordum. Kadı koyu renk takım elbiseler giyerdi. Tezgâhtar kızlar bayılırlardı ona. nımsı bir şey vardı bedenlerinde. Yumuşaktılar, ateşle karşı karşıya
Hassas, akıllı ve zekiydi. Atalarından biri ona bu hakkı geçirmiş gibi kalmamışlardı hiç. Harikulade hiçlerdi hepsi. Midemi bulandırıyorlar biraz da kabaydı aynı zamanda. Sadece bir kez geleneği bozup konuş dı. Nefret ediyordum onlardan. Sürekli boğazıma sarılan karabasanın bir parçasıydılar. muştu benimle. "Yüzündeki çirkin izler çok üzücü olmalı, değil mi?"
Arabamı Erkek Giyimi Reyonu'na doğru iterken Justin Phillips
Jimmy Nevvhall güldü bana. "Hey, depocu, takıma girmeyi neden hiç denemedin?" dimdik durmuş, başı hafifçe yana eğik, sanki bizim görmediğimiz şey ler görür gibi bir yerlere bakıyordu. Bir şeyler görüyordu oralarda. İyi "Hiç istek duymadım."
"Yemedi değil mi?" yetiştirilmiş insanlar böyleydiler belki de, ne bileyim. Etrafındakiler den çok üstünmüş gibi davrandığı kesindi. Bu şekilde davranıp üstüne "En üst kattaki otoparkı biliyor musun?"
"Tabii." para almak iyi numaraydı becerebilirsen. Yönetimin ve tezgâhtar kız
"Orda görüşürüz..." ların hoşuna giden de buydu belki. Yaptığı işe

gerçekten layık olma yan, ama yine de yapan biriyle karşı karşıyaydık. Ben önlüğümü çıkarıp arabaya fırlatırken onlar otoparka doğru
Yanına gittim. "İşte siparişiniz Bay Phillips." yollandılar. Justin Phillips Junior bana gülümsedi, "yavrucuğum, fena sopa yiyeceksin."
Beni fark etmemiş gibiydi, insan kırılıyordu, ama öte yandan daha iyiydi böylesi. Justin boşluğa, asansörün tam üstüne bakarken malları
Jimmy Nevvhall bekliyordu, arkadaşları yanındaydı. tezgâhın üstüne koydum.
"Hey, bakın, depocu."
Altın kahkahalar geldi kulağıma birden, dönüp baktım. Chelsey Lisesi'nden benle aynı yıl mezun olmuş bir gruptan geliyordu kahka "Kadın çamaşırı mı giyiyordur sence?" halar. Kazak, şort ve benzeri şeyler deniyorlardı. Dört yıllık lise eğiti
Nevvhall güneşe karşı durmuş, gömleğini ve atletini çıkarmıştı. mim boyunca onlarla bir kez bile konuşmadığım için sadece sima ola Midesini içeri çekmiş, göğsünü şişirmişti. İyi görünüyordu. Nerden rak tanıyordum. Liderleri Jimmy Nevvhall'du. Üç yıldır yenilmezliğini bulaşmıştım bu işe? Alt dudağımın titrediğini hissettim. Orda, çatıda, sürdüren futbol takımımızın sol bekiydi. Saçları harikulade bir sarıydı, korku hissettim. Jimmy Nevvhall'a baktım, altın güneş altın saçlarında güneş saçının bir yerlerinde parıldardı mutlaka, güneş veya sınıfın parıldıyordu. Futbol sahasında defalarca izlemiştim onu. Ben karşı ta
ışıkları. Kalın, güçlü bir boynu vardı ve üstüne usta bir yontucunun kıma tezahürat yaparken birçok kez 45-50 metrelik deparlarla sayı elinden çıkmış mükemmel bir erkek çocuğu yüzü oturtulmuştu. Her yaptığına şahit olmuştum. yeri olması gerektiği gibiydi: burnu, alm, çenesi, her yeri. Bedenen de

Ayağa kalkamadan üstüme çullanmıştı. Gırtlağıma yapıştı, bir
Şimdi durmuş bakışıyorduk. Ben gömleğimi çıkarmadım. Öylece
duruyorduk. Öylece duruyordum. arabanın altına yuvarlandık. Başını bir yere çarptığını duydum. Nere ye çarptığını bilmiyordum ama sesi duymuştum. Çok hızlı olmuştu
Sonunda Newhall, "Peki, bitiricem işini şimdi," dedi. Öne doğru her şey, diğerleri fark etmemişlerdi. Önce ben ayağa kalktım, sonra da hamle

yapmaya başlamıştı ki, elleri paket dolu, ufak tefek, siyahlar giymiş yaşlı bir kadın belirdi. Küçük, yeşil bir şapka vardı başında. Nevvhall.
"Öldüreceğim seni," dedi.
"Merhaba çocuklar!" dedi.
"Merhaba bayan!" Nevvhall saldırdı. Farklıydı bu kez, kaya gibi sert değildi yumruk
"Ne güzel bir gün..." ları. Aynı hiddetle sallıyordu onları ama bir şey eksilmişti. Daha güç süzdü. Bana vurduğunda gözümde renkler çakmıyordu, gökyüzünü,
Ufak tefek yaşlı kadın arabasının kapısını açıp paketleri bıraktı.
Jimmy Nevvhall'a döndü sonra. arabaları, arkadaşlarının yüzlerini ve onu görebiliyordum. Ben hep geç ısınmışımdır. Nevvhall yumruklarını sakınmıyordu yine ama ke
"Ah, ne harikulade bir vücut! Bahse girerim ki Maymunlar Kralı Tarzan'sın sen!" sinlikle daha güçsüzdü. Ve benim küçük ellerim vardı, küçük ellerle
"Hayır bayan," dedim, "bağışlayın ama, maymun olan o, yanında- kutsanmıştım, yetersiz silahlarla.
Ne yıpratıcı yıllardı onlar - yaşama isteği ve gereksinimi ile dolu kiler de kabilesi."
"Hı," dedi kadın. Arabasına binip çalıştırdı ve geri geri çıkmasını olup yapamamak.
Midesine sert bir sağ gömdüm, nefesinin kesildiğini duyunca sol bekledik. elimle boynundan kavrayıp bir sağ daha gömdüm. Sonra hafifçe itip o
"Tamam Chinaski," dedi Nevvhall, "okulda pis sırıtışın ve o kah yontulmuş yüze ikili bir kombinasyon yerleştirdim. Gözlerini gördüm, rolası hazır cevap ağzınla ünlüydün, şimdi tedavi edicem seni!" harikaydı. O ana dek tatmadığı bir şey tattırıyordum ona. Dehşete ka
Nevvhall öne çıktı. Hazırdı. Ben pek hazır değildim. Mavi bir gök pılmıştı. Dehşete kapılmıştı, çünkü yenilgiyle nasıl başedeceğini bil yüzünün geriye doğru kayışını ve yağmur gibi gelen yumrukları gör miyordu. İşi ağırdan almaya karar verdim. düm. Bir maymundan daha hızlıydı, ve daha iri. Tek yumruk çıkarma
Sonra biri bir yumruk indirdi başımın arkasına. Sıkı yumruktu. ya bile fırsat bulamamıştım. Yumrukları yüzüme iniyordu, kaya gibi
Dönüp baktım. serttiler. Yumruklanmış kısık gözlerim yüzüme inen yumrukları izli

Jimmy'nin kızıl saçlı arkadaşıydı, Cal Evans. yordu, tanrım, gerçekten güçlüydü, sonu gelmeyecek gibiydi ve gide
Parmağımı ona doğrultup bağırdım, "Uzak dur benden! Tek tek bileceğim hiçbir yer yoktu. Belki de ödleğin birisin diye geçirdim ak lımdan, ödleğin biri olup pes etmelisin belki de. gelin! Bunun işi bitince sıra sende!"
Çok sürmedi Jimmy'nin işini bitirmek. Birkaç fiyakalı ayak oyunu
Ama o yumruklarını indirirken benim korkum yok oldu. Gücüne bile denemiştim. Birkaç direk çıkarıp oyalandıktan sonra üstüne gidip ve enerjisine hayret ediyordum sadece. Nerden buluyordu? Onun gibi
 yumruklamaya başladım. îyi dayanıyordu, hatta işini bitiremeyeceği bir domuz? Tükenme bilmiyordu. Artık önümü göremiyordum - sarı, mi sandım bir ara, ama birden, hey, şenle dost olup birkaç bira içsek, yeşil, mor ve zaman zaman korkunç KIRMIZI ışıklar çakıyordu gözüm der gibi baktı bana, sonra yığıldı. de sadece... Devrilmek üzere olduğumu hissettim.
Arkadaşları başına üşüşüp kaldırdılar, onunla konuştular. "Hey,
Böyle mi olurdu?
Jim, iyi misin?"
Tek dizimin üstüne çöktüm. Başımın üstünden bir uçak geçtiğini
"Ne yaptı sana bu orospu çocuğu Jim? Evet de işini bitirelim Jim. duydum. İçinde olmayı arzuladım. Ağzımdan ve çenemden bir şeyler akıyordu... burnumdan akan sıcak kan. Yeter ki evet de."
"Bırak artık Jimmy, bitmiş o ..." "Eve götürün beni," dedi Jim.
Merdivenlerden inişlerini izledim, hepsi onu tutmaya çalışıyor, bi
Newhall'a baktım. "Annen ağzına alır," dedim ona. ri gömleği ile atletini taşıyordu...
"ÖLDÜRECEĞİM SENİ!"
167
166

"Henry, baban sana bir şey sorduğunda cevap ver!" dedi annem.
"Dayanamamıştır, ne olacak başka?"
El arabamı almak için aşağı indim. Justin Phillips bekliyordu. "Yüzüne bak," dedi annem," dayak yemiş. Patronun mu dövdü se
"Döneceğini ummuyordum," dedi küçümseyerek. ni Henry?"
"Vasıfsız personelle ahbaplık etme," dedim ona. "Hayır, anne..."
İttim arabamı. Yüzüm ve elbiselerim berbat durumdaydı. Asansö
"Neden yemiyorsun Henry? İştahsızsın hep." re gidip düğmeye bastım.

Biraz bekledikten sonra geldi albino. Kapı
"Yiyemiyor," dedi babam, "çalışamıyor, hiçbir şey yapamıyor, hiçbi s..im olmaz bundan!" lar açıldı.
"Haber yayıldı,” dedi, "yeni ağır siklet boks şampiyonu olduğun
"Yemek masasında böyle konuşmamalısın Baba," dedi annem ona.
 ağızdan ağıza dolaşıyor."
Tekdüze yerlerde çabuk yayılır haberler.
"Ama doğru!" İnanılmaz miktarda makarna dolamıştı babam çata
Kesik kulak Ferris bekliyordu. lına. Ağzına sokup çiğnemeye başladı. Çiğnerken çatalını köftelerden
"Canın sıkılınca gidip müşterileri benzetemezsin." birine saplayıp ağzına attı, sonra da bir parça ekmek sıkıştırdı oraya.
"Sadece birini benzettim."
Karamazov Kardeşlerde Ivan'ın, "Kim babasını öldürmek iste
"Bir diğeri olmayacağından emin olamayız." mez ki?" dediğini anımsadım.
"Bu herif kaşındı."
Babam ağız dolusu yemeğini çiğnerken ağzının kenarından uzun
"Umursamayız bunu. Bildiğimiz tek şey fazla ileri gittiğin." bir makarna sallanıyordu. Nihayet farkına vararak gürültülü bir şekil
"Alacağım ne olacak?" de emdi makarnayı. Sonra uzanıp kahvesine iki kaşık dolusu şeker
"Postalarız." koydu, fincanını kaldırıp inanılmaz bir yudum aldı ve anında masanın
"Peki, görüşürüz..." üstüne püskürttü.
"Dur, dolap anahtannı iade et." "Bu bok çok sıcakV'
Üstünde sadece iki anahtar olan anahtarlığımı çıkarıp dolap anah
"Daha dikkatli olmalısın Baba," dedi annem. tarını Ferris'e verdim. \
Sonra personel kapısına gidip kapıyı açtım. Tuhaf açılıp kapanan,
İş pazarını taradım, eskilerin tabiri ile, ama iç karartıcı ve yararsız
çelik ve ağır bir kapıydı. Kapı açılıp gün ışığını içeri alırken dönüp bir rutindi. O küçük düşürücü servis elemanlığı bile ancak torpille
Ferris'e el salladım, küçük bir el hareketi. Tepki vermedi. Gözlerini
 mümkündü. Bulaşıkçıdan geçilmiyordu bu yüzden, şehir işsiz bulaşık bana dikmişti. Sonra kapı Ferris'in üstüne kapandı. Sevmiştim bu ada
çılarla doluydu. Akşamüstleri Pershing Meydanı'na gidip onlarla otu mı nedense. rurdum. Evangelistler de orda olurlardı. Kiminin davulu, kiminin gita rı vardı, çalılar ve helalar homoseksüel kaynardı.

"Bazılarının paraları var," demişti genç bir berduş bana. "Bir kere
48 sinde bir adamın evinde iki hafta kaldım. Yiyip içiyordum, üst baş bi le
almıştı bana, ama iliğimi kuruttu. Ayakta duracak gücüm yoktu. Bil
"Demek bir hafta bile sürdüremedin işini?" gece o uyurken sürünerek
kaçtım. Korkunçtu. Bir keresinde öpmüştü
Köfteyle spagetti yiyorduk. Benim sorunlarım yemek masasında beni, yere
sermiştim orospu çocuğunu. 'Bir daha denersen seni öldürü tartışılırdı hep.
Yemek saati mutsuz geçerdi hep. rüm!' dedim ona."
Babamın sorusunu yanıtlamadım.
Clifton Kafeterya hoş yerdi. Paran yetmiyorsa olanı verirdin. Hiç
"Ne oldu? Neden bastılar kıçına tekmeyi?" yoksa hiç vermezdin.
Berduşların bazıları oraya gidip iyice doyurur
Cevap vermedim. lardı karınlarını. Çok iyi bir yaşlı adamdı sahibi, ender
insanlardan bi

gul ediyorlardı böylece. Birçok çaresiz insanın vaktini çalıp ümitlerini ri.
Ben hiç beleş karın doyurmadım orda, yapamadım. Bir kahveyle
yıkıyorlardı aynı zamanda. bir elma tatlısı alır, beş sent verirdim. Bazen iki de kurabiye alırdım.
"Yarın bir iş bulacaksın Henry," derdi annem hep...
Sakin ve serindi içerisi. Büyükçe bir şelale vardı, yanına oturup her şeyin yolunda gittiğini hayal edebilirdin. Phillippe'in Yeri de hoştu.
Üç sente bir kahve alıp istediğin kadar tazeleyebilirdin. Orda bütün
49 gün oturup kahve içebilirdin, berbat bile görünsen kimse gelip orayı
terk etmeni istemezdi. Berduşlardan tek istedikleri içeri şarap sokup
Yaz boyunca iş aradım ve bulamadım. Jimmy Hatcher uçak fabrika-
içmemeleriydi. Ortalıkta fazla ümit yokken ümit verirdi insana bu tür
sında bir iş yakalamıştı. Hitler Avrupa'da ilerleyip işsizlere iş imkânı
yerler. yaratıyordu. Başvuru formlarımızı beraber teslim etmiştik Jimmy ile.
Pershing Meydanı'ndakiler bütün gün Tanrı'nın varlığını tartışır
Aynı şeyleri yazmıştık, tek fark Doğum Yeri olarak benim Almanya, lardı.
İyi tartışamazdı çoğu, ama arada sırada iyi konuşan bir dindar onun
Reading, Pasadena yazmış olmasıydı. veya ateist çıkar, gösteriyi ilginç kılardı.
"Jimmy iş buldu. Aynı okuldan mezunsunuz ve şenle yaşıt," dedi
Biraz param olduğunda sinema binasının altındaki bara giderdim. annem.
"Sen niye giremedin uçak fabrikasına?"
On sekiz yaşındaydım ama bana servis yaparlardı. Neredeyse her yaş
"Çalışmayı sevmeyen insanı fark eder onlar," dedi babam. "Bu ta
olabilecek bir görünümüm vardı. Bazen 25 görünür, bazen de 30 nun tek
istediği yatağına uzanıp senfonik müzik dinlemek!" hissederdim kendimi.
İlk birayı alabilecek kadar para yeterliydi, eşcin
"Canım, çocuk müzikten hoşlanıyor. O da bi şey." seller ısmarlamaya
başlarlardı. Viskiye çevirirdim. Sülük gibi emer
"Ama YARARI yok! İşe YARAMIYOR." dim viskileri onlardan, sonra
yakınlık kurmaya çalıştıklarında kabala
"Ne yapsın?"
şır, onları itip dışarı çıkardım. Bir süre sonra uyanmışlardı, tadı kaçtı
"Bir radyo istasyonuna gidip o tür müziği sevdiğini söylesin, iş is oranın.
Kütüphane gittiğim en kasvetli yerdi. Bir süre sonra okuyacak tesin." kitap

bulamaz olmuştum. Kalın bir kitap çekip güzel bir kız bulana
"Böyle yürümüyor bu işler. O kadar kolay değil." dek dolanırdım. Bir-iki tane bulunurdu her zaman. Üç-dört iskemle
"Nerden biliyorsun. Denedin mi?"
öteye oturup bana asılacağını umardım. Çirkin olduğumu biliyordum,
"Söylüyorum, mümkün değil." ama yeterince entelektüel görünmeyi başarırsam bir şansım olacağını
Babam ağzına bir domuz pirzolası soktu. Çiğnerken yağlı kısmı
düşünürdüm. Bir kez bile işe yaramadı. Kızlar bazı notlar alır, sonra
dudaklarından sarkıyordu. Üç dudaklıydı sanki. Sonra o parçayı içeri ben
temiz elbiselerinin altındaki vücutlarının ritmik ve sihirli hareket emdi ve
anneme baktı. "Görüyor musun Anne, oğlanın çalışmaya ni lerini izlerken
kalkıp giderlerdi. Maksim Gorki ne yapardı böyle bir yeti yok." durumda acaba?
Annem bana baktı. "Henry, neden yemiyorsun?"
Evde her gece aynı şey yaşanıyordu. Kaçınılmaz soru yemeğin ilk
lokmaları yenmeden asla sorulmazdı. Sonra babam, "bugün iş buldun
Sonunda Los Angeles Şehir Üniversitesi'ne kaydolmam kararlaş mu?" diye
sorardı. tırıldı. Ücretsizdi ve okul kitaplarını kullanılmış olarak ucuza almak
"Hayır." mümkündü. Babam işsiz olmamdan utanç duyuyordu, okula gidersem
"Uğradığın bir yer oldu mu?" bu utanç verici durum ortadan kalkacaktı. Eli LaCrosse (Dazlak) aynı
"Birçok. Daha önce gittiğim yerlere ikinci, hatta üçüncü kez git
üniversitede bir dönem okumuştu. Ona danışıyordum. tim."
"En kolay hangisi?" diye sordum.
"İnanmıyorum."
"Gazetecilik. Gazetecilik okuyanlar boş boş oturuyorlar."
Ama doğruydu. Bazı şirketlerin elemana ihtiyaçları olmadığı hal
"Peki, gazetecilik okuyacağım." de gazetelere iş ilanı verdikleri de doğruydu. Personel bölümünü meş
171
170

Elimdeki rehber kitaba baktım.
Banklardan birine götürdüm onu, yakasını bırakmamıştım. "Anlat

"Bu Uyum Günü dedikleri de nedir?" bakalım, açık ve seçik olsun, yapmam gerekenler ve nasıl yapılacakla
"Boş ver onu, palavra." rı. Ya bu işi kıvırırsın ya da sopa yersin."
"İyi ki söyledin dostum. Kampüsün karşısındaki bara gidip birer
Dazlak her şeyi anlattı. Uyum Günü ayağıma gelmişti. Yakasını bira içeriz öyleyse." hâlâ bırakmamıştım. "Bırakıyorum seni şimdi. Ama bi gün hesaplaşa
"Tabii ya!" cağını şenle. Ödeteceğim bunu sana. Zamanını kestiremeyeceksin,
"Evet." ama o gün gelecek."
Saldım onu. Diğerlerinin arasına karışıp, koşarak uzaklaştı. Be
Uyum Günü'nün ertesi günü derslerini seçip programını yapman nim kaygılanıp telaşlanmam yersizdi. En kötü dersleri seçecektim, en
 gerekiyordu. Herkes ellerinde kâğıtlar ve rehberlerle deli gibi koşturu kötü hocaları, en kötü saatleri. Kampüsteki tek kaygısız öğrenci ben yordu. Ben tramvayla gelmiştim. Önce "W" tramvayı ile Vermont'a, dim. Kendimi onlardan üstün hissetmeye başladım. sonra da "V" tramvayı ile Monroe'ya, kuzeye çıkmıştım. Herkesin ne
Sabanın yedisinde başlayan ilk İngilizce dersine girene dek. Saat relere koşuşturduğundan, ne yapmam gerektiğinden bihaberdim. Ken yedi buçuk olmuştu, kapıda durmuş içerden gelen sesleri dinlerken ak dimi iyi hissetmiyordum.
şamdan kalmaydım. Babamın aldığı okul kitaplarını satıp parayı içki
"Afedersin..." dedim kızın birine. ye yatırmıştım. Bir gece önce odamın penceresinden kaçıp semt barın
Başını şöyle bir çevirip yoluna devam etti. Çocuğun teki koşarak da kapanışa dek içmiştim. İçtiğim biralardan müthiş başım ağrıyordu.
 yanımdan geçiyordu, kemerinin arkasından yakalayıp durdurdum.
Sarhoştum hâlâ. Kapıyı açıp içeri girdim. Öylece durdum orda. İngi
"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?" lizce hocamız, Bay Hamilton, sınıfın önünde durmuş şarkı söylüyor
"Kes sesini. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum! Ne yapmam du. Pikapta bir plak çalıyordu, sesi sonuna kadar açıktı ve sınıf Bay gerektiğini bilmek istiyorum!"
Hamilton’a eşlik ediyordu. Gilbert ve Sullivan'ın bir plağıydı çalan.
"Uyum Günü'nde her şeyi izah ettiler."
"Haaa..."

Hâkimiyim artık
Bıraktım gitsin, koşarak uzaklaştı. Ne yapacağımı bilmiyordum.
Kraliyet Donanmasının...
Birine gidip Gazetecilik okumak istediğini söylersin, onlar da sana ders programını verirler diye düşünmüştüm. Hiç de öyle olmuyordu.
Bütün mektupları ele geçirip
Bu insanlar ne yapılması gerektiğini biliyor ama sır vermiyorlardı.
 kopyalarını çıkardım...
Kendimi ilkokulda hissettim tekrar, benim bilmediğim şeyler bilen ka-
 labalığın içinde bir sakat gibi. Banklardan birine oturup koşuşturmala
Hâkimiyim artık rını izledim. Kandırabilirdim onları belki de. Evdekilere okula gittiği
Kraliyet Donanmasının... mi söyleyip her gün kampüsün çimlerinde yatabilirdim. Koşarak gelen birini gördüm sonra. Dazlak'tı gelen. Yakasına yapıştım.
Masanızda kalıp
"Hey, hey, Hank! Ne oluyor?" asla açılmayın denize...
"Seni bi güzel marizlemeliyim, g.t!"
"Ne oldu? Ne var?"
Siz de hâkimi olabilirsiniz
"Derslerimi nasıl seçerim? Ne yapmam gerek?"
Kraliyet Donanmasının...
"Bildiğini sanıyordum!"
"Nasıl? Nerden bileceğim? Ben bu bilgiyle mi doğdum? Gereksi
Sınıfın arkasına gidip boş bir yere oturdum. Hamilton pikabı ka nim anında danışabileceğim bi şekilde kayıtlı mı bu bilgi içimde?" pattı. Siyah beyaz bir takım, içine de parlak kırmızı bir gömlek giy
172
173

jamayı dolabın üstüne gizledim. Eşofmanımı giydim. Diğerleri yavaş mişti. Nelson Eddy'yi çağrıştırıyordu. Sonra sınıfa dönüp kol saatine yavaş gelmeye başlamışlardı. baktı ve bana seslendi:
Dazlak ile müthiş pijama öykülerimiz vardı ama en iyisi Daz-
"Siz Bay Chinaski olmalısınız?" laz'ınkiydi. Bir gece kız arkadaşı ile çıkıp dansa gitmişler. İki dans
"Evet." arasında kız Dazlak'a, "bu ne?" diye sormuş.

"Bir düğüne ya da bir cenazeye yarım saat geç kalır mıydınız?"
"Ne ne?"
"Hayır."
"Pantolonunun paçasından bir şey sarkıyor."
"Neden, lütfen nedenini açıklayın?"
"Ne?"
"Benim cenazem söz konusu ise zamanında orda olmam gerekir.
"Aman allahım! Pantolonunun altına pijamanı giymişsin!"
Düğün benim düğünümse zaten cenazem demektir." Hazır cevap ol
"Ne? A a... Unutmuş olmalıyım..." muşumdur hep. Elimde değil.
"Hemen gidiyorum burdan!"
"Canım efendim," dedi Bay Hamilton, "Doğru telaffuz öğrenme
Bir daha çıkmamıştı kız onunla. gayesi ile Gilbert ve Suliivan dinliyoruz.
Lütfen ayağa kalkın."
Ayağa kalktım.
Çocuklar soyunup eşofmanlarını giyiyorlardı. Sonra Dazlak girdi
"Şimdi bu şarkıyı söyleyin. Masanızda kalıp asla açılmayın deni içeri,
gidip dolabını açtı. ze, siz de hâkimi olabilirsiniz Kraliyet Donanmasının."
"Nasılsın koç?" diye sordum ona.
Öylece duruyordum.
"Oo, selam Hank..."
"Evet, başlayın, lütfen!"
"Sabahın yedisinde İngilizce dersim var. Günü çok iyi başlatıyor.
Mırıldanıp yerime oturdum.
Yalnız adını değiştirip Müzik Eğitimi I koymalılar."
"Bay Chinaski, güçlükle duyabildim sizi. Biraz daha şevkle söyle
"Ha, evet. Hamilton. Anlattılar. He hee hee..." yebilir misiniz?"
Yanına gittim.
Tekrar ayağa kalktım. Müthiş derin bir nefes alıp koyverdim.
Kemerini çözmüştü. Uzanıp pantolonunu indirdim. Altına yeşil
"KRALİYET DONANMASININ HÂKİMİ OLMAK İSTİYORSANIZ MASANIZ
çizgili bir pijama giymişti. Pantolonunu çekmeye çabaladı ama ondan
DA KALIP ASLA DENİZE AÇILMAYIN!" daha güçlüydüm.
Ters söylemiştim.
"HEY, ARKADAŞLAR, BAKIN! AMAN ALLAHIM, OKULA PİJAMALA

"Bay Chinaski," dedi Bay Hamilton, "lütfen oturun."
RINI GİYEN BİRİ!"
Oturdum. Dazlak'ın suçuydu.
Mücadele ediyordu Dazlak. Kıpkırmızıydı yüzü. Birkaç kişi gelip baktılar.
Sonra en -kötüsünü yaptım. Pijamasını indirdim.
"ŞURAYA BAKIN! ZAVALLI SADECE KEL DEĞİL ÇÜKÜ DE YOK NE
50
REDEYSE! BİR KADININ KARŞISINDA NE YAPACAK GARİBİM?"
Yanımızda duran iri bir oğlan, "Chinaski, bokun tekisin!" dedi ba
Herkes beden eğitimine aynı saatte giriyordu. Dazlak'ın dolabı benim na.
kiyle aynı sırada, dört beş dolap ilerdeydi. Dolabıma herkesten önce
"Evet," diye onayladılar etraftakiler, "Evet... evet..." diyen sesler gittim.
Dazlak ile ortak bir problemimiz vardı. Bacaklarımıza battığı geldi kulağıma. için yün pantolon giymekten nefret ediyorduk, ama ailelerimiz çok se
Dazlak pantolonunu çekti. Ağlıyordu. Çocuklara baktı, "Öyley viyordu yün pantolon giymemizi. Problemi halletmiş, sırrımı Dazlak'a se," dedi,
"Chinaski de pijama giyer! Beni bu işe başlatan o! Dolabına açıklayıp onu da kurtarmıştım. Yün pantolonun içine pijama giymek bakın, bakın dolabına!" yeterliydi.
Dazlak dolabıma koşup kapağını hışımla açtı. Dolabımı boşalttı.
Dolabımı açıp soyundum. Pantolonumu ve pijamamı çıkardım, pi
175
174

böyle olmuştum."
Pijama yoktu.
Geceleri kurye olarak çalışıyor, üniversite masraflarım kendi kar
"Sakladı pijamasını! Bir yere sakladı!"
şılıyordu.
Elbiselerimi yerde bırakıp yoklamanın yapıldığı top sahasına git
"Nasıl iş buldun?" tim. İkinci sıradaydım. Birkaç kez çömelip kalktım. Arkamda duran
"Birini tanıyan birini tanıyorum." iri biri dikkatimi çekti. Sırası geldiğinde ismini öğrendim. Sholom
"Bahse girerim ki seni marizlerim."

Stodolsky.
"Belki evet, belki hayır. Beni ilgilendiren tek şey yazmak."
"Chinaski," dedi, "bokun tekisin."
Bahçeye bakan kameriyede oturuyorduk. İki tip beni kesiyordu.
"Benle uğraşma koçum, sağım solum belli olmaz."
Sonra sordu biri. "Hey," dedi, "sana bir şey sorabilir miyim?"
"Uğraşıyorum şenle işte."
"Sor bakalım."
"Sabrımı taşırma şişko."
"Yahu, ilkokulda pısırığın tekiydin, seni hatırlıyorum. Şimdi ise
"Biyoloji Binası ile tenis kortu arasındaki yeri biliyor musun?" sert birisin. Ne oldu?"
"Görmüşlüğüm var.”
"Bilmiyorum."
"Bedenden sonra orda bekleyeceğim seni."
"Sinik bir tip misin?"
"Anlaştık," dedim.
"Muhtemelen."
"Sinik olmaktan mutlu musun?"
Gitmedim. Bedenden sonraki dersleri asıp bir tramvaya atladım,
"Evet."
Pershing Meydanı'na gittim. Banklardan birine oturup birilerinin ka
"Öyleyse sinik değilsin, çünkü sinikler mutlu değildirler." pışmasını bekledim. Uzun süre hiçbir şey olmadı. Sonunda bir dindar
Vodvilvari bir şekilde el sallayıp uzaklaştılar, gülerek. la bir ateist kapıştı. Pek iyi değillerdi. Ben agnostiktim. Agnostiklerin
"Bozum ettiler seni," dedi Becker. tartışacak pek bir şeyleri yoktur. Parktan çıkıp Yedinci Cadde ile Bro-
"Hayır, fazla istekliydiler." advvay kavşağına yürüdüm. Şehrin merkeziydi orası. Orda da karşıya
"Sinik misin gerçekten?" geçebilmek için ışıkların değişmesini bekleyen insanların dışında pek
"Mutsuzum. Sinik olsaydım kendimi daha iyi hissederdim herhal bir şey yoktu. Bacaklarımın kaşındığını hissettim birden. Pijamamı de." dolabın üstünde bırakmıştım. Ne boktan bir gün olmuştu, başından so
Kameriyeden aşağı atladık. Dersler bitmişti. Becker kitaplarını nuna. "W" tramvayına atlayıp en arkaya oturdum, eve döndüm. dolabına koymak

istedi. Dolabına gidip kitaplarını bıraktık. Beş-altı sayfa yazı verdi bana.
"Al, oku bunu. Bir öykü."
51
Benim dolabıma gittik. Dolabımı açıp kesekâğıdını verdim ona.
"Al bir yudum..."
Üniversitede hoşlandığım tek öğrenci tanıdım, Robert Becker. Yazar
Bir şişe porto şarabı vardı kesekâğıdmda. olmak istiyordu. "Yazmakla ilgili her şeyi öğreneceğim. Bir arabanın
"Sürekli bulundurur musun?" diye sordu. parçalarını söküp tekrar monte etmek gibi bir şey olacak."
"Bulundurmaya çalışırım."
"İş gibi yani," dedim.
"Baksana, bu gece boş gecem, gelip arkadaşlarımı tanımak ister
"Yapacağım, kafama koydum." misin?"
Becker benden birkaç santim kısa ama daha genişti, güçlü bir ya
"İnsanlar pek iyi gelmez bana." pısı vardı. İri omuzlar, iri kollar.
"Bunlar farklı."
"Çocukken bir hastalık geçirdim," dedi bana. "Bir yılımı yatakta
"Öyle mi? Nerde? Senin evinde mi?" iki tenis topunu sıkarak geçirdim, her elimde bir tane. Kalktığımda
177
176

"Bir daktilom var."
"Hayır. Sana adresi yazayım..." Bir kâğıt parçasına adresi yazma
"Bizim hakkımızda yazacak mısın?" ya koyuldu.
"İçmeyi yeğlerim."
"Bu insanlar ne yapar, Becker?"
"İyi öyleyse. İçme yarışması yapacağız. Paran var mı?" diye sordu
"İçerler."
Kokarca.
Kâğıdı cebime koydum.
"İki dolarım var."
"Güzel, giriş iki dolar. Çıkın paraları!" dedi Harry.
O gece yemekten sonra Becker'in öyküsünü okudum. İyiydi, kıs
On sekiz dolar toplanmıştı. Güzel görünüyordu dolarlar masanın kandım.
Bir gece bisikletine atlayıp harikulade bir kadına gece teleg-

üstünde. Bir şişe viskiyle küçük kadehler çıkmıştı ortaya. rafı götürüşünü anlatıyordu. Objektif ve açık yazıyordu, yumuşak bir
"Becker kendini sert biri saydığını söyledi. Sert misin?" nezaketle. Becker, Thomas Wolfe'dan etkilendiğini söylemiştim ama
"Evet."
Wolfe gibi feryat figan edip süslemiyordu yazdığını. Duygu vardı,
"İyi, göreceğiz." ama neon ışıklarıyla yazılmamıştı. Yazabiliyordu Becker, benden iyi
Çok güçlü bir ışık vardı mutfakta. Sek viski içilecekti. Koyu sarı
yazıyordu. bir viski. Harry bardakları doldurdu. O ne güzellik! Ağzım sulanmıştı.
Bizimkiler bir daktilo almışlardı bana. Birkaç öykü denemiştim
Radyo açıktı. Johnny, Johrıny, ne güzel seversin! diye söylüyordu biri. ama sonuç sitemkâr ve pejmürde olmuştu. Çok da kötü değildiler ama
"Dipliyoruz!" dedi Harry. dileniyorlardı sanki, hayatiyetleri eksikti. Becker'in öykülerinden daha
Kaybetmem olanaksızdı. Günlerce içebilirdim. Doymuyordum iç karanlık, daha tuhaftılar ama bir şey eksikti. Birkaçı olmuştu aslında - meye. bana göre- ama belli bir yere yönlendirilmiş olmaktan çok oraya tesa
Gobbles'ın önünde kendi minik bardağı vardı. Biz bardaklarımızı düfen düşmüş gibiydiler. Becker'in daha iyi olduğu apaçıktı. Resim kaldırıp diplerken o da bardağını kaldırıp içti. Hepsi çok komik bul yapmayı denerdim belki. muştu bunu. Ben çok komik bulmamıştım bir bebeğin içki içmesini, ama bir şey demedim.
Bizimkilerin uyumasını bekledim. Babam müthiş horlardı. Horul
Harry ikinci tur için bardakları doldurmaya başladı. tuyu duyunca yatak odamın penceresinden aşağı atladım. Komşunun
"Öykümü okudun mu Henry?" diye sordu Becker. park yerine inmiştim, karanlıkta ağır adımlarla yürüdüm. Longwood
"Evet."
Caddesi'nden 21. Sokak'a, ordan da sağa sapıp tepeyi tırmanarak "W"
"Nasıl buldun?" tramvayının son durağı olan Westview Sokağı'na girdim. Jetonumu
"İyi buldum. Hazırsın artık. Biraz talihli olman gerek sadece." kutuya atıp tramvayın arkasına oturdum, bir sigara yaktım. Becker’in
"Dipliyoruz," dedi Harry. arkadaşları öykülerine biraz olsun benziyorlarsa müthiş bir gece ola

İkinci tur sorun değildi, herkes dipledi içkisini, Gobbles dahil. caktı.
Harry bana baktı. "Dövüşmek ister misin Hank?"
Beacon Sokağı'ndaki adrese vardığımda Becker ordaydı. Arkadaş
"Hayır." ları kahvaltı masasına oturmuşlardı. Tanıştırıldım. Harry vardı, Lana
"Eğer istersen Köpekyüz'ü önerebilirim." vardı, Gobbles vardı, Kokarca vardı, Bataklık Kuşu vardı, Ellis vardı,
Köpekyüz benim iki mislimdi. Ne yıldırıcı bir dünyada yaşıyor
Köpekyüz vardı, bir de Karındeşen. Geniş kahvaltı masasının etrafına duk.
Her etrafına bakındığında seni nefes bile almadan haklamaya ha-
 oturmuşlardı. Harry bir devlet dairesinde çalışıyordu, o ve Becker dı zır
birileri vardı. Köpekyüz'e baktım.
şında hiçbirimiz çalışmıyorduk. Lana, Harry'nin karısıydı. Bebekleri
"Selam dost!"
Gobbles yüksek bir iskemlede oturuyordu. Genç ve inceydiler, elde
"Bırak bu ayakları," dedi Köpekyüz, "geleni diple yeter." sarılmış sigaralar içiyorlardı.
Harry bardakları doldurdu. Gobbles'ı bu kez es geçtiği için müte
"Becker senden söz etti," dedi Harry. "Yazar olduğunu söyledi."

"Evet, senin başını andıran bir sepete."
şekkirdim. Herkes dipledi içkisini. Sonra Lana yarışmadan çekildi.
Karındeşen ayağa kalktı. "Kıçını tekmelerim senin, orospu çocu
"Birinin ortalığı toplayıp sabah Harry'yi işe yollaması gerekiyor,"
ğu!" dedi.
Masanın üstünden bir yumruk salladı, ıskaladı ve şişeyi devirdi.
Bir sonraki tur için bardaklar dolduruldu. Tam o anda kapı güm
Lana bir bez alıp masayı sildi. Harry yeni bir şişe açtı. diye açıldı ve
yakışıklı, yirmi iki yaşlarında biri koşarak girdi içeri.
"Otur Deşen, yoksa diskalifiye olursun," dedi Harry.
"Allah kahretsin Harry!" dedi, "sakla beni! biraz önce bir benzin
Harry bardakları doldurdu. Dipledik. istasyonu soydum!"
Karındeşen kalkıp arka kapıya yürüdü, kapıyı açarak geceye baktı.
"Arabam garajda," dedi Harry, "arka döşemeye yat, ve orda kal!"
"Hey Deşen, ne s..im yiyorsun orda?"
İçkileri dipledik. Kadehler tekrar dolduruldu. Yeni bir viski şişesi
"Dolunay mı diye bakıyorum." belirmişti. On sekiz dolar masanın
üstündeydi hâlâ. Lana hariç hepi
"Dolunay mı?" miz yarışmayı sürdürüyorduk. Bol viski gerekeceğe
benziyordu.
Yanıt gelmedi. Merdivenlerden aşağı, çalılara yuvarlandığını duy
"Hey," dedim Harry'ye, "ya içki biterse?" duk. Onu orda bıraktık.
"Göster ona Lana..."
Ben ve Kokarca kalmıştık.
Üst dolaplardan birini açtı Lana. Viski şişeleri dizilmişti, hepsi
"Kokarca ile başedene rastlamadım henüz," dedi Harry. aynı marka.
Kaçırdıkları bir kamyondan ganimetti sanki, öyleydi
Lana, Gobbles'ı yatırıp mutfağa döndü. "Aman Allahım, cesetten
muhtemelen. Bunlar da çetenin elemanlarıydılar. Harry, Lana, Kokar-
geçilmiyor burası." ca, Bataklıkkuşu, Ellis, Köpekyüz ve Karındeşen,
belki de Becker,
"Doldur Harry," dedim. arabanın arka döşemesinde yatan oğlanın onlardan
biri olduğu kesin
Harry Kokarca'nın bardağını, sonra da benimkini doldurdu. O iç di. Los
Angeles halkının böylesine etkin bir kesimi ile beraber olmak kiyi içmemin
mümkün olmadığını biliyordum. Yapabileceğim tek şe tan onur duydum.

Becker yazmakla kalmıyor, insandan da anlıyordu, yi yaptım. Çok kolaymış gibi davrandım. Bardağı alıp dipledim. Ko
îlk romanımı Robert Becker'e ithaf edecektim. Zaman ve Nehre Da karca bakakalmıştı. "Hemen geliyorum, helaya gitmem gerek." ir' den daha iyi olacaktı.
Oturup bekledik.
Harry içkileri koymayı sürdürdü, biz de diplemeyi. Mavi bir siga
"İyi çocuk Kokarca," dedim, "Kokarca dememelisiniz ona, nerden ra dumanıyla kaplıydı mutfak. geliyor bu lakap?"
İlk çekilen Bataklıkkuşu oldu. Çok iri bir burnu vardı, benden bu
"Bilmiyorum," dedi Harry, "biri yakıştırmış ona." kadar dercesine sallamıştı başını, mavi sigara dumanının ardında "ha
"Arabanın arkasında yatan o çocuk. Çıkacak mı arabadan?" yır" anlamında sallanan koca bir burun görünmüştü sadece.
"Sabahtan önce çıkmaz."
İkinci çekilen Ellis oldu. Anladığıma göre göğsü çok kıllıydı, ama
Oturup bekledik. "Gidip bi göz atsak iyi olacak sanırım," dedi taşaklarında pek yoktu.
Harry.
Köpekyüz çekildi sonra. Birden fırlayıp banyoya gitti ve kustu.
Banyonun kapısını açtık. Kokarca görünürde yoktu. Sonra gördük
Onun kustuğunu duymak Harry'de de aynı isteği uyandırmıştı, yerin onu. Küvetin içine yığılmıştı. Küvetin ucundan ayakları görünüyordu. den fırlayıp lavaboya kustu.
Gözleri kapalıydı, sızmıştı. Masaya döndük. "Para senin," dedi Harry.
Becker, Kokarca, Karındeşen ve ben kalmıştık.
"O viski şişelerinin birkaçının parasını ödememe izin verir mi
Sonra Becker pes etti. Kollarını masanın üstünde kavuşturup başı sin?" na yastık yaptı, tükenmişti.
"Unut gitsin."
"Gece ne kadar genç," dedim, "genellikle güneş doğana kadar içe
"Samimi misin?" rim."
"Evet, tabii."
"Evet," dedi Karındeşen, "ve bir sepete sıçarsın!"

Parayı alıp sağ ön cebime koydum. Kokarca'nın içkisi gözüme nıfa seslendi. "Bay Chinaski geldiğinde saatin yedi buçuk olduğundan ilişti. emin olabiliriz. Bay Chinaski daim a zamanında gelir. Tek sorun za- manının yanlış olmasında."
"Bunu ziyan etmeyelim," dedim.
"Onu da mı içeceksin?" diye sordu Lana.
Duraksadı, sınıftaki yüzlere baktı. Çok, ama çok saygın görünü yordu. Bana baktı sonra.
"Neden olmasın? Y olluk...”
Mideme indirdim.
"Bay Chinaski, yedi buçukta gelmenizin veya hiç gelmemenizin
"Hadi, görüşürüz çocuklar, harikaydı!" bir önemi yok artık. Size İngilizce /’den 'D' veriyorum."
"İyi geceler Hank..."
" ’D’ mi Bay Hamilton?" dedim, ünlü sırıtışımla. "Neden ’F’ verip çaktırmıyorsunuz?"
Arka kapıdan çıkıp Karındeşen'in üstünden atladım. Arka tarafta dar bir sokağa girip sola döndüm. Bir süre yürüdükten sonra yeşil bir "Çünkü ’F' fasulyenin başhaırfîdir ve benim gözümde bir fasulye kadar bile değerin yok."
Chevy Sedan gördüm. Yanına giderken sendeledim. Dengemi sağla mak için arka kapının kulpuna yapıştım. Allahın cezası kapı kilitli de
Herkes güldü, kükrediler, ayaklar yere vuruldu, tepinildi. Dönüp
ğildi, açılınca devrildim. Kötü düşmüştüm, sol dirseğim kaldırımda dışarı çıktım, kapıyı kapattım. Hıolde yürürken hâlâ güldüklerini duya- biliyordum. sıyrılmıştı. Dolunaydı. Birden çarpmıştı beni viski. Ayağa kalkamaya cağımı hissettim. Kalkmak zorundaydım. Sert biriydim ben. Kalktım, yarı açık kapının üstüne yığıldım. Kapıya tutunarak doğruldum. Kapı nın iç kulpunu yakaladım ve kendimi arka koltuğa bıraktım. Bir süre
52 oturdum orda. Sonra kusmaya başladım. Gerçekten geliyordu. Şelale gibiydi, arka döşeme dolmuştu. Öylece oturdum bir süre. Sonra araba Avrupa'da savaş iyice kızışmıştı,, Hitler'in yararına. Öğrencilerin çoğu dan çıkmayı becerdim. Mendilimi çıkarıp pantolon paçalarıma ve bu konuda sessiz kalmayı yeğliiyorlardı. Ama hocalar konuşuyordu, ayakkabılarıma bulaşan kusmuğu sildim elimden geldiğince. Arabanın neredeyse hepsi sol görüşlü ve A lm an karşıtıydılar. Ekonomiye gelen kapısını kapatıp yürümeye başladım. "W" tramvayını bulmak zorun

Bay Glasglow dışında tek sağ göjrüşlü hoca yoktu, o da çok temkinliy di
bu konuda. daydım. Bulacaktım.
Buldum. Son durakta indim. Westview Sokağı'ndan 21. Sokak'a,
Entelektüel olarak Almanya ile savaşa girme yanlısı olmak, faşiz ordan da
güneye sapıp Longwood Caddesi 2122 numaraya yürüdüm. min
yayılmasını önlemek çok popüler ve uygundu. Bana gelince, sür
Komşunun park yerinden girip üstünden atladığım çalıyı buldum, tır-
düğüm veya gelecekte süreceğimi hayatı korumak için savaşma isteği
mandım, pencereden girip soyunduktan sonra yatağa girdim. Bir litre-
duymuyordum. Özgürlüğüm yokctu. Hiçbir şeyim yoktu. Hitler ortalık den
fazla viski tüketmiş olmalıydım. Babam ben evden çıkarken hor tayken
belki bana da arada sıradla bir kadın düşer, cebime haftada bir ladığı gibi
horluyordu yine, yalnız bu kez daha yüksek, daha çirkindi dolar cep
harçlığından fazlası giirerdı. Rasyonalize edebildiğim kada horultusu.
Uyudum yine de. rıyla koruyacak tek şeyim yoktuı. Ayrıca, Almanya
doğumlu biri ola rak doğal bir sadakat duyuyor, A lm an ulusu ve halkının
her yerde ca
Alışılageldiği gibi Bay Hamilton'ın İngilizce dersine yarım saat navar ve
geri zekâlı olarak niteleendirilmesi hoşuma gitmiyordu. Sine geç
kalmıştım. Saat yedi buçuktu. Kapıda durup sınıfı dinledim. Gil- malarda
haber filmlerini hızlandlırıp Hitler ve Mussolini'yi zıvanadan bert ve
Sullivan takılıyorlardı. Kraliyet Donanması ve denize açılma
çıkmış iki kaçık gibi gösteriyorlardı. Hocaların tümünün Alman-
hakkındaydı hâlâ. Hamilton doyamıyordu o bölüme. Lisede de Poe'ya
karşıtı olması kişisel olarak onlaıra katılmamı zaten olanaksız kılıyor-
takmış bir İngilizcecim olmuştu, Poe, Poe, Edgar Allan Poe, başka söz du.
Kendimi tamamen yabancılaştırmak, içimdeki doğal muhalefeti
çıkmazdı ağzından. sürdürmek isteğiyle karşı tezi saavunmaya karar
vermiştim. Kavgam'ı
Kapıyı açtım. Hamilton gidip pikabın iğnesini kaldırdı. Sonra sı-
okumamıştım ve okumak için een ufak bir istek duymuyordum. Bir
182
183

başka diktatörden farksızdı benim için Hitler, yalnız onu durdurmak Taylor
yürüyordu arkamda. Öğrenciler arasında çok popülerdi, üni için savaşa
katılırsam bana yemek masasında fırça atmak yerine bey versite tarihinde

iki kez seçilmiş tek başkandı.
"Hey, Chinaski, şenle konuşmak istiyorum." nimi dağıtırdı muhtemelen.
Bazen hocalar uzun uzun nazizm (cümle başlarında da "nazi" keli
Pek sevmezdim bu Boyd u, her zaman iyi giyimli, teklifsiz, gele mesini
küçük "n" ile yazmamızı söylüyorlardı sürekli) ve faşizmin kö ceği garanti
altında, genç ve yakışıklı Amerikalılar'dan biriydi ve her tülüklerinden söz
ederken ayağa fırlayıp bir şeyler uyduruyordum: kılı özenle kesilmiş bir
bıyığı vardı. Öğrenci Birliği'nin onda ne bul
"İnsan ırkının kurtuluşu sorumlu davrananın hayatta kalmasına duğunu
bilmiyordum. Yanımda yürümeye başladı.
"Benimle yürürken görünmenin sana zarar verebileceğini düşün bağlıdır."
Bu benim için, "kimle düşüp kalktığına dikkat e ften öte bir an müyor
musun Boyd?" lam taşımıyordu, ama bir tek ben biliyordum bunu. Herkes
sinir olu "Bu beni ilgilendirir."
"Peki. Mesele nedir?" yordu.
"Bu aramızda kalacak Chinaski, anladın mı?"
Bu tür şeyleri nerden uydurduğumu bilmiyorum:
"Tabii."
"Demokrasinin zayıf noktalarından biri halk oylamasının, seçil dikten
sonra bizi önceden kestirilebilir ve sıradan bir duygusuzluğa "Bak, senin
gibilerin savundukları veya yapmak istediği şeylere inanmıyorum."
götürecek sıradan bir başkanı kaçınılmaz kılmasıdır!"
"Eee?"
Doğrudan Yahudiler'le veya Siyahlarda ilgili yorumlarda bulun maktan
kaçınıyordum, bana hiç zararları olmamış insanlardı onlar.
"Ama, burda ve Avrupa'da kazanırsanız size katılmaya hazır oldu
ğumu bilmeni isterim."
Yahudi olmayan beyazlardı canıma okuyanlar. Mizacımdan dolayı ve ya
seçtiğim için nazi olmamıştım anlayacağınız; hocalar bu kadar ben Ona
bakıp gülmekten başka bir şey yapamadım. zer oldukları, benzer
düşündükleri, Almanlar'a karşı bu kadar önyargı
Ben yürürken orda kalmıştı. Her kılı özenle kesilmiş bıyığı olan birine asla
güvenme... lı oldukları için itilmiştim o konuma. Aynca bir yerde, insanın
gerçek ten inanmadığı ve anlamadığı bir tezi savunurken daha inandırıcı
ola bileceğini okumuştum, bu da hocalara karşı bayağı avantajlı kılıyordu
Başka dinleyenler de vardı. Güncel Olaylar dersinden çıkarken beni.
Dazlak'a rastladım, yanında 1.50 boyunda, 90 cm eninde biri vardı.

"Bir beygirle bir yarış atını çiftleştirirseniz elde edeceğiniz at ne Çocuğun başı omuzlarının üstünde duruyordu, boynu yoktu, başı çok güçlü olur, ne de hızlı. Amaçlı çoğalma Üstün Irkı doğuracaktır!" yuvarlak, kulakları küçük, gözleri bezelye büyüklüğünde, ağzı küçük
"İyi savaşlar veya kötü savaşlar yoktur. Savaşta kötü olan tek şey ve ıslaktı. Saçları kısacık kesilmişti. kaybetmektir. Bütün savaşlar her iki tarafın da doğru bulduğu neden
Delinin biri diye düşündüm, bir katil. lerden çıkmıştır. Ama sadece muzaffer olanın amacı tarihin soylu "Hey HANK!" diye bağırdı Dazlak.
 amacı olur. Kimin haklı veya haksız olduğu değildir mesele, kimin da-
Yanma gittim. "Şenle yollarımızın ayrıldığını sanıyordum LaC- rosse." ha iyi generallere, daha üstün bir orduya sahip olduğudur."
Zevkten bayılıyordum. Aklıma gelen her şeyi söyleyebilirdim. "Hayır! Bizi büyük işler bekliyor!"
Tabii ki kendimi kızlardan giderek uzaklaştırıyordum. Hiçbir za Allah kahretsin! Dazlak da onlardan biriydi! man yakın olamamıştım zaten. Bu çılgın açıklamalarımdan ötürü
Bu Üstün Irk teorisi neden sadece zihinsel ve bedensel özürlülere hitap ediyordu? kampüste yalnız olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Beni dinle yenler vardı. Bir gün Güncel Olaylar dersinden çıkmıştım, arkamda "Igor Stirnov'la tanışmanı istiyorum." birinin yürüdüğünü hissettim. Birinin hemen arkamda yürümesinden
Uzandım ve el sıkıştık. Bütün gücüyle sıkmıştı elimi. Canımı yak mıştı gerçekten. hiç hazzetmem. Yürürken döndüm. Öğrenci Birliği Başkanı Boyd
184
185

"Bırak," dedim, "yoksa olmayan boynunu kırarım senin!" indik. Tek görebildiğim Kearny'nin omuzları ve başıydı. Gerçekten iyi
Igor bıraktı. "Yumuşak el sıkışan erkeklere güvenim yoktur. El sı beslenmiş biriydi ve Dazlaktan, Igor'dan veya benden çok daha aklı kışın neden bu kadar yumuşak?" başında görünüyordu. Öğrenecek bir şey çıkardı belki burda.
"Bugün biraz güçsüzüm. Sabah kahvaltıda tostumu yaktılar ve öğ
Mahzene inmiştik. Birkaç iskemle bulduk. Fenster başıyla bizi se len kakaolu sütüm döküldü." lamladı. Tanımadığım birkaç kişi daha vardı orda.

Yüksek bir platfor
Dazlak'a döndü Igor. "Nedir bunun derdi?" ma bir kürsü yerleştirilmişti.
Larry kalkıp kürsünün arkasına geçti. Ar
"Takma kafana. Nev'i şahsına münhasırdır." kasındaki duvara büyük bir Amerikan bayrağı asılmıştı. Çok dik duru
Igor tekrar bana baktı. yordu Larry. "Şimdi Amerikan bayrağına bağlılık yemini edeceğiz!"
"Büyükbabam Beyaz Rus'tu. Devrimde Kızıllar öldürdüler onu.
Tanrım, diye geçirdim içimden, yanlış yerdeyim!
Orospu çocuklarından intikamımı almalıyım!" Ayağa kalkıp yemin ettik, ama ben ilk birkaç kelimeden sonra
"Anlıyorum." susmuş, neye bağlılık yemini ettiğimi söylememiştim.
Bir başka öğrenci geliyordu bize doğru. "Hey, Fenster!" diye ba
Oturduk. Larry kürsünün arkasından konuşmaya başladı. Bu ilk
ğırdı Dazlak. toplantı olduğu için başkanlığı o üstlenecekti. Birkaç toplantıdan, bir
Fenster yanımıza geldi. El sıkıştık. Yumuşak sıktım elini. El sıkış birimizi daha iyi tanıdıktan sonra, arzu edersek bir başkan seçilecekti. mayı sevmiyordum. Fenster'in ön adı Bob'du. Glendale yakınlarında Ama o zamana kadar... bir evde bir toplantı tertipleniyordu, Amerika için Amerikalılar Parti "Burda, Amerika'da özgürlüğümüzü tehdit eden iki şeyle karşı si. Fenster kampüs temsilcisiydi. Uzaklaştı. Dazlak uzanıp kulağıma karşıyayız. Komünizm belası ve siyah istilası. Genellikle işbirliği ya- fısıldadı, "Nazi onlar!" par bunlar. Biz gerçek Amerikalılar bu iki tehlikeyle mücadele etmek için toplanacağız burda. Beyaz bir kızın siyah bir erkek tarafından ra
Igor'un arabası ve bir galon romu vardı. Dazlak'ın evinin önünde hatsız edilmeden sokakta yürüyemediği bir ülke haline geldik!" buluştuk. Igor şişeyi geçirdi. Kaliteliydi, insanın boğazını gerçekten Igor ayağa fırladı. "Öldürelim onları!" yakıyordu. Bir tank sürer gibi sürüyordu arabayı Igor, kırmızı ışıklar "Komünistler, bizim, babalarımızın ve onların babalarının çok ça da durmadan. Kornaya basıp frenlerine asılanlara gerçek olmayan si lışıp elde ettiği zenginliği paylaştırmak istiyorlar. Paramızı sokaktaki siyahlara, homoseksüellere, katillere ve sapıklara dağıtmak istiyorlar!" yah tabancasını sallıyordu,
"Öldürelim onları!"
"Hey Igor," dedi Dazlak, "Hank'e silahını göster."

Igor direksiyondaydı. Dazlak ve ben arkada oturuyorduk. Igor si-
"Durdurulmaları gerek." lahını bana geçirdi. İnceledim. "Silahlanalım!"
"Harikadır," dedi Dazlak. "Tahtadan kendi oyup siyah ayakkabı
"Evet, silahlanacağız! Burda buluşup Amerika'yı kurtaracak bü boyası ile boyadı. Gerçek gibi değil mi?" yük planı hazırlamalıyız!"
"Evet," dedim. "Namluya bir delik bile açmış." Çocuklar tezahürat yaptılar. Birkaçı "Heil Hitler!" diye bağırdı.
Silahı Igor'a iade ettim. "Çok hoş," dedim. Sonra birbirimizi daha iyi tanıma zamanı geldi.
Rom şişesini geçirdi tekrar. Asılıp şişeyi Dazlak'a geçirdim. Bana Larry soğuk bira ikram etti, küçük gruplar oluşturup ayakta soh bakıp, "Heil Hitler!" dedi. bete koyulduk. Fazla bir şey konuşulmamıştı ama herkes zamanı gel diğinde silahlarımızı ustaca kullanabilmemiz için atış talimleri yapma
En son gelenlerdik. Büyük, güzel bir evdi. Ömrünü şöminenin mız gerektiğinde hemfikirdi. karşısında kestane yiyerek geçirmiş gibi görünen şişman bir oğlan gü
Igor'un evine döndüğümüzde onun da ailesi evde değildi. Igor bir
 lümseyerek karşıladı bizi. Ailesi evde değildi anlaşılan. Larry Kearny tava çıkarıp içine dört küp tereyağı koydu ve eritmeye başladı. Romu idi adı. Koca evde onu izleyip uzun ve karanlık bir merdivenden aşağı da büyük bir tencereye koyup ısıttı.
186
187

"Erkek içkisidir bu," dedi. Sonra Dazlak'a bakıp, "erkek misin
"ERKEĞİM, IGOR! ERKEĞİM!"
Dazlak?" diye sordu.
"YALAN SÖYLÜYORSUN!"
Dazlak sarhoştu zaten. Dimdik durmuş, kollarım iki yanma sarkıt-
Elinin tersiyle tokatladı onu Igor, Dazlak'ın başı bir yana dönünce mıştı.
"EVET, ERKEĞİM!" Ağlamaya başladı. Yaşlar akıyordu gözlerin bu kez yüzünün öbür yanma bir tokat atıp doğrulttu başını. Dazlak el den.
"ERKEĞİM BEN!" İyice diklenip gözünde yaşlarla "HEIL HITLER!"
 lerini iki yanma sarkıtmıştı, esas duruştaydı. diye bağırdı.
"Ben... erkeğim..."
Igor bana baktı. "Sen erkek misin?"

Igor Dazlak'ın önünde dikilmeyi sürdürüyordu.
"Bilmiyorum. Şu rom hazır mı?"
"Erkek olmayı öğreteceğim sana!"
"Sana güvenebileceğimden emin değilim. Bizden biri olduğuna
"Tamam, Igor," dedim, "rahat bırak onu." emin değilim. Karşı casus musun yoksa? Düşman ajanı mısın?"
Igor mutfaktan çıktı. Kendime bir rom daha koydum. Berbattı,
"Hayır." ama başka bir şey yoktu.
"Bizden biri misin?"
Igor girdi içeri. Elinde bir tabanca vardı, gerçek bir tabanca, eski
"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey var." bir altı-patlar.
"Neymiş o?"
"Şimdi Rus Ruleti oynayacağız," dedi.
"Senden hoşlanmadığım. Rom hazır mı?"
"Ananın g.tü," dedim.
"Gördün mül" dedi Dazlak. "Sert biri olduğunu söylemiştim sa
"Ben oynarım Igor," dedi Dazlak, "ben oynarım, erkeğim ben!" na!"
"Peki," dedi Igor, "silahta tek bir mermi var. Topunu çevirip silahı
"Gece bitmeden kimin daha sert olduğunu göreceğiz," dedi Igor. sana vereceğim."
Igor erimiş tereyağını kaynayan roma boşalttı ve alevi söndürüp
Igor topu çevirip silahı Dazlak'a uzattı. Dazlak silahı alıp başına romu karıştırdı. Ondan hoşlanmıyordum ama kesinlikle farklı biriydi doğrulttu.
"Erkeğim ben... erkeğim... yapacağım!" ve bundan hoşlanıyordum. Üç içki bardağı buldu sonra, büyük, mavi,
Ağlamaya başladı tekrar. "Yapacağım... erkeğim ben..."
üstünde Rusça yazı olan bardaklar. Tereyağlı romu bardaklara doldur
Dazlak namluyu şakağından kaydırdı. Namluyu başından uzaklaş du. tırıp tetiğe bastı. Klik.
"Tamam," dedi, "dikin bakalım!"
Igor silahı aldı, topu döndürdü ve bana verdi. İade ettim.
"Hele şükür," dedim ve sıvıyı boğazımdan kaydırdım. Biraz fazla
"Önce sen." sıcaktı ve berbat kokuyordu.
Igor topu çevirdi, silahı ışığa tutup topa baktı. Sonra silahı şakağı
Igor’un içişini izledim. Bardağın üstündeki küçük bezelye gözleri na dayayıp tetiği çekti. Klik. ni gördüm. Bitirmeyi becerdi, o aptal ağzının kenarlarından altın ren

"İş mi?" dedim, "merminin nerde olduğuna baktın." ginde tereyağlı rom sızıyordu. Dazlak'a dikmişti gözlerini Igor. Daz
Igor topu döndürüp silahı bana verdi. "Sıra sende. lak öylece durmuş bardağının içine bakıyordu. Eski günlerden, Daz-
Silahı iade ettim. "Kıçına sok," dedim ona. lak'ın içkiye doğal bir sevgisi olmadığını biliyordum.
Kendime bir rom daha koymaya gittim. Koyarken bir el silah pat
Igor gözlerini Dazlak'tan ayırmıyordu. "Diple şunu!" ladı. Yere baktım. Ayağıma yakın bir delik açılmıştı mutfak döşeme
"Evet Igor, evet..." sinde.
Dazlak mavi bardağı kaldırdı. Zorlanıyordu. İçki fazla sıcaktı
Döndüm. onun için ve tadını sevmemişti. Yarısı ağzından çenesine ve gömleği
"Elindekini bir daha bana doğrultursan seni öldürürüm Igor!" ne akmıştı. Boş bardağı yere düştü.
"Öyle mi?"
Igor Dazlak'ın önüne dikildi.
"Öyle."
"Erkek değilsin sen!"
Orda durmuş sırıtıyordu. Silahı yavaşça kaldırmaya başladı. Bekle-

dim. Sonra indirdi. Geceyi bitirmenin zamanı gelmişti. Dışarı çıktık ve Bir
banka soyardım belki. Veya başka bir lanetli eylemde bulu
Igor arabayla bizi evlerimize bıraktı. Ama yolda Westlake Park'ta du-
nurdum. Alevli bir şey. Tek bir fırsat geçiyordu eline, cam silicisi ol rup
bir kayık kiralamış, romu bitirmek için göle açılmıştık. Rom bitti manın
âlemi var mıydı?
ğinde Igor silahı doldurup kayığın döşemesine sıkmıştı mermileri. Ka
Bir sigara yakıp tepeden inmeyi sürdürdüm. Umutsuz geleceğinin radan
elli metre uzaktaydık ve yüzerek dönmek zorunda kalmıştık... düşüncesiyle
çıldıran bir ben miydim?
Geç olmuştu eve vardığımda. Çalılığın üstündeki pencereye tır O iri siyah
örümceklerden bir tane daha gördüm. Yüzümün hiza- manıp yatakodama
girdim. Babam yan odada horlarken soyunup yat sındaydı, ağında,
yolumun üstünde. Sigaramı üstüne tuttum. Koca ağ tım. örümceğin
sıçraması ile titreyip sallanmıştı. Ağından atlayıp kaldırı ma düştü. Korkak
katillerdi hepsi. Ayakkabımla ezdim onu. Yaşama
53 ya, değer bir gün olmuştu, iki örümcek öldürmüş, doğanın dengesini
bozmuştum - böcekler ve sinekler yiyecekti bizi şimdi.
Okuldan eve dönüyor, Westview tepesinden aşağı iniyordum. Kitap
Tepeden aşağı koyuldum tekrar, sonuna gelmiştim ki çalılardan
taşımazdım. Dersleri dinleyip soruları tahmin ederek geçiyordum sı biri
sallanmaya başladı. Kral Örümcek peşimdeydi. Kozumu paylaş navları.
Oturup çalışmam gerekmiyordu. "C" almak mesele değildi. mak için o
tarafa doğru yürüdüm.
Tepeden inerken devasa bir örümcek ağma takıldım. Sürekli gelirdi
Annem fırladı çalıların arkasından. "Henry, Henry, eve gitme, eve bu
başıma. Yapışkan ağı üstümden atmaya çalışırken örümceği arıyor gitme,
baban öldürecek seni!" dum. Gördüm onu: iri ve siyahtı orospu çocuğu.
Ezdim onu. Örüm "Nasıl yapacak bunu? Onu dövebilirim." ceklerden
nefret etmeyi öğrenmiştim. Cehenneme gittiğimde örüm "Hayır,
çok öfkeli Henry! Eve gitme, öldürür seni! Saatlerdir bur- da bekliyorum!"
cekler yiyecekti beni.
Hayatım boyunca örümcek ağlarına takılmıştım o semtte. Karata
Korkuyla büyümüştü annemin gözleri, çok güzeldiler, iri ve kah verengi.
vukların saldırısına uğramış, babamla yaşamıştım. Her şey biteviye
kasvetli, hüzünlü ve lanetliydi. Hava bile küstah ve kancıktı. Ya hafta "Bu

kadar erken ne işi var evde?" larca dayanılmaz sıcak olurdu, ya da yağmur yağardı, beş altı gün, ke "Başı ağrıyormuş, öğleden sonra izin almış."
 sintisiz. Bahçe suları taşıp evlere girerdi. Kanalizasyon sistemini plan
"Senin işte olduğunu, yeni bir iş bulduğunu sanıyordum." layan bu konudaki bilgisizliği için hatırı sayılır bir para almış olmalıydı. Bir evde temizlik işi bulmuştu.
Ve benim durumum doğduğum günkü kadar kötü ve hüzünlüydü.
"Gelip aldı beni! Delirmiş! Öldürecek seni!"
Tek fark, istediğim sıklıkta olmasa bile arada sırada içki içebilmekti.
"Üzülme anne, üstüme gelirse bi güzel marizlerim onu, söz veri
İnsanın kendini sonsuza dek sersem ve yararsız hissetmesini engelle-
yorum." yen tek şeydi içki. Onun dışındaki her şey insanı sürekli gagalayıp de "Henry, kısa öykülerini bulup okumuş!" liyordu. Ve hiçbir şey ilginç değildi. İnsanlar kısıtlayıcı ve tedbirliydi "Okumasını hiç istemedim ki ondan." ler, aynıydı hepsi. Ve bu g.tlerle ömrümün sonuna dek yaşamak zo
"Çekmecende bulmuş! Okumuş onları, hepsini!" rundaydım. Tanrım, hepsinin kıç delikleri, seks organları, ağızları ve
On-on iki kadar kısa öykü yazmıştım. Birine bir daktilo verirsen koltuk altları vardı. Sıçıyor ve konuşuyorlardı ve at boku kadar can sı yazar olur.
Çamaşır ve çorap çekmecemin kâğıt kaplamasının altına kıcıydılar. Kızlar uzaktan iyi görünüyor, güneş elbiselerinde ve saçla gizlemiştim onları.
 rında parlıyordu. Ama yakınlaşıp ağızlarından akan beyinlerini dinle "İyi," dedim, "moruk ortalığı karıştırırken parmaklarını yakmış." yince silahlanıp yeraltına gizlenmek istiyordum. Mutlu olmayı asla
"Seni öldüreceğini söyledi! Bu tür öyküler yazıp onunla aynı çatı
 beceremeyecek, asla evlenemeyecek, çocuk sahibi olamayacaktım. altında yaşayan bir oğlu olamazmış!"
Allah kahretsin, bulaşıkçı bile olamıyordum. Kolundan tuttum onu. "Eve gidelim anne, görelim rıe yapacak

kak'a, ordan da Westview tepesine yürüdüm. Her zamankinden pek mış..."
 farklı hissetmiyordum kendimi. Ne memnundum, ne de mahzun; olan
"Bütün giysilerini ön bahçeye fırlattı, kirli çamaşırlarını, daktilo lar bir şeylerin devamıydı sadece. "W" tramvayına binip aktarma ya nu, bavulunu ve öykülerini!" pacak, şehir merkezine inecektim.

"Öykülerimi mi?"
"Evet, onları da.
"Öldüreceğim onu!"
54
Ondan uzaklaşıp 21. Sokak'ta, Longvvood Caddesi’ne doğru yürü meye başladım. Peşimden geliyordu.
Filipin Mahallesi’nde, Temple Sokağı'nda bir oda buldum. Haftalığı
"Henry, Henry, gitme oraya."
üç dolar elli sentti ve ikinci kattaydı. Evsahibeme -orta yaşlı bir sarı
Gömleğimden çekiyordu zavallı kadın.
şın- bir haftalık kirayı peşin verdim. Banyo ve tuvalet holün sonun
"Henry, dinle, kendine bir oda bul! Henry, on dolarım var! Bu on daydı ama odada işemek için bir leğen vardı. doları al ve bir oda bul kendine!"
Döndüm. Onluğu bana uzattı.
İlk gecemde evin girişinin yanındaki barı keşfettim. Çok hoşnut
"Boş ver," dedim. "Çeker giderim." tum. Merdivenleri çıkmak yeterliydi, odamdaydım. Bar küçük esmer
"Al parayı Henry! Benim için al! Annen için!" adamlarla doluydu ama bundan rahatsızlık duymamıştım. Filipinliler
"İyi, peki..." hakkında çok şey duymuştum - beyaz kadınlardan, özellikle sarışın
Onluğu alıp cebime koydum. lardan hoşlanırlar, stiletto dedikleri küçük hançerler taşırlar, hepsi ay
"Sağol, çok para bu." nı ölçüde olduğu için yedi kişi aralarında para toplayıp aksesuarlarıyla
"Ziyan yok Henry. Seni seviyorum Henry ama gitmek zorunda birlikte bir takım elbise alır, haftada bir gece sırayla giyerlerdi. Geor- sın." ge Raft'ın bir yerde Filipinliler'in moda eğilimlerini saptadıklarını söy
Ben eve doğru yürürken o koşarak önden gitti. Sonra her şeyi gör lediğini okumuştum. Sokak köşelerinde durup boyu penislerinin uzun düm: Ön bahçeye saçılmışlardı, kirli çamaşırlar, temiz elbiseler, açık luğunu gösteren ince altın zincirler çevirirlerdi. bavul, çoraplar, gömlekler, pijamalar, eski bir sabahlık, fırlatılmıştı her şey, bahçeye ve sokağa. Ve rüzgârda uçuşan sayfaları gördüm, her
Barmen Filipinli’ydi. yere yayılmışlardı.
"Yenisin değil mi?"
Annem koşarak eve girerken babamın duyabilmesi için bağırarak

"Yukarda oturuyorum. Öğrenciyim." seslendim arkasından. "SÖYLE ONA DIŞARI ÇIKSIN Kİ ALLAHIN CEZA
"Veresiyemiz yok."
SI KAFASINI KOPARABİLEYİM!"
Tezgâhın üstüne birkaç dolar koydum.
Sayfalarımın peşine düştüm önce. Bana yapabileceği en alçakça
"Bir Eastside ver bana."
şeyi yapmıştı. Dokunmaya hakkı olmayan tek şeydi onlar. Bahçeden
Şişeyle döndü. ve sokaktan sayfaları topladıkça daha iyi hissetmeye başlamıştım ken
"Kız durumu nedir buralarda?" dimi. Bulabildiğim sayfaları toplayıp, bavuluma, bir ayakkabının altı
Paranın bir kısmını aldı. na yerleştirdikten sonra daktilomu kurtardım. Kılıfından fırlamıştı
"Ben hiçbir şey bilmem," dedi ve kasaya gitti. ama sağlam görünüyordu. Ortalığa saçılmış paçavralarıma baktım.
Kirli çamaşırları, ondan bana geçen eski pijamaları orda bıraktım. Alı
Barı kapattım o gece. Kimse bulaşmadı bana. Birkaç sarışın, Fili nacak
fazla bir şey yoktu. Bavulu kapayıp daktilomu aldım ve uzak pinli
adamlarla çıktılar ordan. Adamlar sıkı içiyorlardı. Küçük gruplar laştım
ordan. Perdelerin ardından beni izleyen yüzlerini görebiliyor halinde kafa
kafaya verip sessizce gülüyorlardı. Hoşlanmıştım onlar- dum. Onları
çabucak aklımdan silip Longwood Caddesi'nden 21. So
193
192

: 1
"Peki," dedi. "Yokum."
Lavaboya gidip işedim. Şarap şişesini bitirmiştik. Dolabın kapısı
Elimi açmadan masaya koydum, paraları kepçeleyip kartlan top nı açtım.
"Bi şişe şarabım daha var," dedim onlara. ladım.
Cebimdeki paranın büyük kısmını cebimden çıkarıp dolabın içine
"Neyin vardı?” diye sordu. fırlattım. Geri dönüp şarabı açtım ve bardakları doldurdum.
"Ya öder görürsün, ya da sonsuza dek ağlarsın," dedim, kendimi
"Allah kahretsin," dedi Uçanayak cüzdanına bakarak, "temizlen
San Francisco depremi sırasında Tanrı tarafından gücü alınmadan ön meme

az kalmış." - ceki Gable gibi hissederek kartlarımı destenin altına süpürüp karıştı
"Benim de," dedi Jimmy. rırken.
"Paraları kim götürdü?" diye sordum.
İçkiye pek dayanıklı değildiler. Viskiyle şarabı karıştırmaları iyi
Deste birçok kez el değiştirdi ama genellikle şanslıydım. Uçak olmamıştı onlar için. Biraz sallanıyorlardı. fabrikasında maaşlar o gün dağıtılmıştı. Yoksul bir adamın evine asla
Uçanayak dolabın üstüne devrilerek küllüklerden birini yere dü para götürme. O iki kuruşunu kaybedebilir. Ama öte yandan yanında
şürdü. İkiye ayrıldı küllük. ki paranın tümünü kazanması matematiksel bir olasılıktır. Para ve
"Kaldır," dedim. yoksul biri söz konusu olduğunda yapman gereken onları birbirine
"Hiç bi bok kaldırmam," dedi. fazla yaklaştırmamaktır.
" 'Kaldır' dedim sana!"
O gecenin benim gecem olacağını hissedebiliyordum. Delmore
"Bi bok kaldırmam." bir süre sonra temizlenip gitti.
Jimmy eğilip kırık küllüğü kaldırdı.
"Çocuklar," dedim, "bir fikrim var. Kâğıt oyunları çok yavaş. Para
"Gidin burdan," dedim. atalım, farklı olan kazanır. Her atış on dolar.”
"Kovamazsın beni," dedi Uçanayak.
"Olur," dedi Jimmy.
"Peki," dedim, "Ağzını bi kez daha açar, bi laf daha edersen kafa
"Olur," dedi Uçanayak. nı kıçından çıkaramayacaksın!"
Viski bitmişti. Benim ucuz şarabımdan bir şişe açmıştık.
"Gidelim Uçanayak," dedi Jimmy.
"Peki," dedim, "paraları havaya fırlatın! Üstünü avucunuzla örtün.
Kapıyı açtım, yalpalayarak geçtiler yanımdan. Holün sonundaki
Ve 'aç' dediğimde sonuca bakacağız." merdivenlere kadar peşlerinden gittim. Durduk orda.
Paraları havaya fırlattık. Yakaladık.
"Görüşürüz Hank," dedi Jimmy. "Kendine iyi bak."
"Aç," dedim. "Tamam Jim ..."
İkisinde yazı, bende tura vardı. Hay Allah. Yirmi dolar, bir çırpı
"Dinle," dedi Uçanayak, "sen..." da. İki onluğu cebime soktum. v
Bir sağ direk çaktım ağzına. Sırtüstü yuvarlandı merdivenlerden

"At!" dedim. Attık. aşağı, sağa sola çarparak. Aynı yapıdaydık. 1.80 ve 80 kilo, çıkardığı
"Aç!" dedim. sesi bir blok öteden duyabilirdin. Lobide iki Filipinli ile sarışın evsa-
Yine kazanmıştım. hibeh^duruyorlardı. Orda yatan Uçanayak'a baktılar ama yanma git mediler.
"At," dedim.
"Aç!" dedim. "Öldürdün onu!" diye bağırdı Jimmy.
Uçanayak kazandı.
Koşarak merdivenlerden inip Uçanayak'ı çevirdi. Ağzından bur
Bir sonraki yine benimdi. nundan kan geliyordu. Jimmy onun başını tutup bana baktı.
Sonra Jimmy kazandı. "Doğru yapmadın H ank..."
İki kez üst üste kazandım. "Evet, ne olacak?"
"Bi dakka," dedim, "işemem gerek."
"Geri gelip işini bitireceğiz," dedi Jimmy.
196
197

göb.ek deliğim görünüyordu. Pantolon da küçüktü. Üstüme iyice ya
"Bekle bi dakka," dedim. pışmıştı, paçalar bileklerimin üstündeydiler.
Odama gidip kendime şarap koydum. Jimmy'nin getirdiği kâğıt
Üçü orda durmuş bana bakıyorlardı. Ben de onlara baktım yukar-
bardaklardan hoşlanmadığım için eski bir reçel kavanozunda içiyor dan.
"Hey, arkadaşlar, gelin bi içki içelim!" dum. Kâğıt etiket üstündeydi hâlâ, kirli ve şaraplı.
İki küçük adam bana bakıp gülümsediler. Biraz Carol Lombard'ı
Uçanayak kendine gelmeye başlamıştı. Jimmy kalkmasına yar andıran
evsahibem kaygısız bakıyordu bana. Bayan Kansas, öyle çağı dımcı oldu.
Sonra Uçanayak'ın kolunu kendi boynuna doladı. Orda rıyorlardı onu.
Bana âşık mı olmuştu yoksa? Yüksek ökçeli pembe duruyorlardı.
ayakkabılar vardı ayağında, parlak pullarla süslenmiş siyah bir elbise
"Ne demiştin?" diye sordum. giymişti, küçük parıltılar geliyordu gözüme. Göğüsleri sıradan bir
"Çirkin bir adamsın Hank. Sana bi ders vermeli."
ölümlünün asla göremeyeceği türdendi - sadece krallar, diktatörler,
"Güzel olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" hükümdarlar ve

Filipinliler içindi onlar.
"Hayır, çirkin davrandığını..."
"Sigarası olan var mı?" diye sordum. "Sigaram bitti."
"Aşağı inip arkadaşının işini bitirmeden gidin burdan!"
Bayan Kansas'ın bir yanında duran küçük esmer adam ceketinin
Uçanayak karılı başını kaldırdı. Çiçekli Hawaii bir gömlek giy cebine doğru bir el hareketi çekti ve bir paket Camel belirdi havada. miş, renklerin çoğuna kan bulaşmıştı şimdi.
Paketi diğer eliyle tutuverdi. Paketin altına atılan görünmez bir fiske
Bana baktı. Sonra konuştu. Söyledikleri güçlükle duyuluyordu bir sigara zıplatmıştı, uzun, gerçek, tek ve açıkta, alınmaya hazır. ama duymuştum.
"Öldüreceğim seni..." demişti.
"Hey, vay canına, sağoL"
"Evet," dedi Jimmy, "haklayacağız seni."
Merdivenin basamaklarını inmeye başladım, yanlış bir adım at
"ÖYLE Mİ G.TOŞLAR?" d iy e bağırdım . "BEN HİÇBİR YERE GİTMİ-
 tım, uçmama ramak/kalmıştı, tırabzanı yakalayıp doğruldum. Sarhoş
YORUM! BENİ BULMAK İSTERSENİZ 5 NUMARALI ODADA OLACAĞIM! muydum? Sigara paketini tutana doğru gittim. Öne eğilip selamladım
BEKLİYORUM! 5 NUMARALI ODA. KAPI DA AÇIK OLACAK! ANLADINIZ onu.
MI?”
Camel'i aldım,\ havaya atıp tuttuktan sonra ağzıma koydum. Es
Şarap dolu reçel bardağımı kaldırıp dipledim. Sonra onlara fırlat mer arkadaşım ifadesizdi, yüzündeki gülümseme ben merdivenlerden tım bardağı. Sert sallamıştım orospu çocuğunu ama tutturamamıştım. inerken kaybolmuştu. Küçük dostum öne eğildi, alevi avuçlarının ara
Merdiven duvarına çarpıp lobiye, evsahibemle iki Filipinli'sinin orta sına alarak sigaramı yaktı. sına düştü.
Dumanı çektim, üfledim. "Baksanıza, neden hep beraber bana git
Jimmy Uçanayak'ı çıkış kapısına doğru döndürüp yavaşça yürüt miyoruz, içeriz biraz?" meye başladı. Yorucu ve ıstıraplı bir yolculuktu. Uçanayak'ın sesini
"Hayır," dedi sigaramı yakan ufaklık. duydum tekrar, yarı inleyerek yarı ağlayarak, "onu öldüreceğim... öl
"Radyomda Bee veya Bach buluruz belki! Kültürlüyüm ben. Öğ düreceğim

onu..." diyordu. renciyim..."
Jimmy onu kapıdan çıkardı. Gitmişlerdi.
"Hayır," dedi diğer bızdık.
Sarışın evsahibemle iki Filipinli lobideydiler hâlâ, bana bakıyor
Sigaramdan derin bir duman çektim ve Carole Lombard'a baktım lardı.
Yalınayaktım, beş-altı gündür tıraş olmamıştım. Saçlarım uza
- Bayan Kansas. mıştı. Sadece bir kez tarıyordum saçlarımı, sabahları, bir daha uğraş
İki dostuma baktım sonra. mıyordum. Beden hocaları duruşumu eleştirirlerdi sürekli.
"O sizin. Onu istemiyorum. Hadi, gelin yukarı. Biraz şarap içeriz.
"At omuzlarını geriye! Neden yere bakıyorsun? Ne var yerde?"
Benim 5 numarada."
Benim moda eğilimlerini saptamayacağım kesindi. Beyaz tişör
Yanıt gelmedi. Viskiyle şarap hâkimiyet için çarpışırken topukla tüm şarap lekesi, sigara ve puro yanıklarıyla doluydu, kan ve kusmuk rımın üstünde yavaşça sallanıyordum. Yukarı bir duman tüyü üfleyip lekeleri de vardı.
Küçük geliyordu bana ayrıca, göbeğim açıktaydı,
199
198

sigaramın ağzımın sağ yanından sarkmasına izin verdim. Sigaramı o "Seni de kerizlemişler anlaşılan."
şekilde sarkıtmayı sürdürdüm.
"Western Union'daki işimi kaybettim. Yapabileceğim başka bir
Stilettoları biliyordum. Orda kaldığım kısa süre zarfında iki stilet- şey yoktu." to olayına şahit olmuştum. Bir gece siren sesini duyunca pencereden
İçkisini verdim. "Vatanperver değilsin öyleyse?" baktığımda penceremin tam altında, Temple Sokağı kaldırımında biri "Yok canım." yatıyordu. Ay ışığında, sokak lambasının altında. Başka bir kez bir "Neden denizci?"
 başkası. Hançer geceleri. Adamlardan biri beyazdı, öbürü onlardan.
"Acemi eğitimlerinin korkunç olduğunu duymuştum. Altından
Her seferinde kaldırımdan kanalizasyona doğru akan kan, gerçek kan, kalkıp kalkamayacağımı merak ettiğim için.”
öylece akıyordu, anlamsızca, aptalca... Sadece bir insandan bu kadar
"Ve başardın." kan çıkması. "Başardım. Çok kaçık tipler var Deniz

Kuvvetleri'nde. Her gece
"Tamam arkadaşlar," dedim onlara, "gücenmedim. Yalnız içe kavga. Kimse ayırmaz. Ölümüne dövüşürler." rim ..."
"Bu hoşuma gitti."
Dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım. "Sen neden katılmıyorsun?"
"Bay Chinaski," dedi arkamdan Bayan Kansas. "Sabahları erken kalkmaktan ve emir almaktan nefret ederim."
Dönüp baktım ona, iki küçük dostumun arasındaydı. "Peki, ne yapacaksın?"
"Odanıza gidip uyuyun. Huzuru bozmayı sürdürürseniz Los An-
"Bilmiyorum. Meteliksiz kalınca sefilhanenin yolunu tutarım her geles Polis Teşkilatı'nı arayacağım." halde."
Dönüp merdivenleri çıktım. "Orda gerçekten kaçık herifler var."
Hayat yoktu hiçbir yerde, ne bu şehirde, ne bu yerde, ne de bu yıl "Her yerde var." dırıcı varoluşta... Becker'in şarabını tazeledim.
Kapım açıktı. İçeri girdim. Ucuz şarap şişesinin üçte biri doluydu. "Mesele şu ki," dedi, "yazacak zaman olmuyor."
Dolabımda bir şişe daha vardı belki?
"Hâlâ yazar olmak mı istiyorsun?"
Dolabın kapısını açtım. Yoktu. Ama onluk ve yirmilik saçılmıştı "Tabii. Sen?" her yere. Başparmakları delik bir çift kirli çorabın arasında kıvrılmış "Evet," dedim, "ama ümitsizim." bir yirmilik, gömleğin yakasından sarkan bir onluk, eski bir ceketin "Yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?" yan cebine takılmış bir onluk daha. Paranın çoğu yerdeydi ama. "Hayır, onların yeterince iyi olmadığını düşünüyorum."
Bir onluk alıp pantolonumun yan cebine soktum, kapıya gidip ka
"Nasıl yani?" pattım, kilitledim, sonra da merdivenleri inip bara girdim.
"Dergileri okur musun? 'Yılın En İyi Kısa Öyküleri' kitaplarını? En az bir düzine var bunlardan."
"Okurum..."
"1940 senesindeyiz. Hâlâ 19. yüzyıl başlarındaki tür geçerli, ağda
. 55 lı, çalışılmış, sahte bir tarz. Okurken ya başın ağrır, ya da uyuyakalır-
İki gece sonra Becker uğradı. Adresimi evden almış olmalıydı, veya sın." üniversiteden. Üniversite İş Bulma Kurumu'nda "Vasıfsız İşçiler" lis "Peki neden?" tesinde kayıtlıydım. "Dürüst veya dürüst olmayan her işi yaparım," di "Aldatmaca, sahtekârlık, sadece ipleri tutanların oynadıkları bir ye yazmıştım kartıma. Kimse aramamıştı. küçük oyun."

Ben şarapları koyarken Becker iskemlede oturuyordu. Denizci kı-
"Reddedildin sen galiba." yafeti vardı üstünde. ' "Reddedileceğimi
biliyorum. Neden boşuna pul parası vereyim?
200

Şarap istiyorum." den uçtu ve geriye doğru sendeledi. Güçlü biriydi Becker, benden çok daha güçlü. Komodinin kenarına çarptı, döndü ve yüzünün yan tarafı
"Ben aşacağım engelleri," dedi Becker. "Bir gün gelecek kitapları na bir sağ daha çaktım. Açık pencereye doğru sendeledi, tekrar vur mı kütüphanelerin raflarında göreceksin." madım, pencereden aşağı düşebilirdi.
"Yazmaktan söz etmeyelim."
Becker kendini toparlayıp zihnini açmak için başını salladı.
"Senin öykülerini okudum," dedi Becker, "çok kızgınsın, her şey
"Tamam," dedim, "oturup küçük bir içki içelim. Şiddetten iğreni den nefret ediyorsun."
"Yazmaktan söz etmeyelim." rim."
"Olur," dedi Becker.
"Thomas Wolfe'u al m esela..."
Gidip bardağını yerden kaldırdı. Benim ucuz şarabım mantarsız
"Allah belasını versin Thomas Wolfe'un! Telefonda konuşan yaşlı şişede satılıyordu. Kapağı çevirmek yeterliydi. Yeni bir şişe açtım. bir kadından farksız!"
Becker bardağını uzattı, doldurdum. Kendime de koyup şişeyi yere bı
"Peki. Senin adamın kim?" raktım. Becker bardağını dipledi. Ben bardağımı dipledim.
"James Thurber."
"Darılmak yok," dedim.
"Bütün o burjuva süslemelere rağmen mi?"
"Saçmalama," dedi Becker bardağını masaya koyarken. Sonra bir
"O herkesin deli olduğunu biliyor." sağ gömdü karnıma. İki büklüm olmuştum, başımı öne doğru çekerek
"Thomas Wolfe kökleri toprakta bir yazardır." yüzüme bir diz yerleştirdi, burnumdan kan boşalıyordu, gömleğim
"Sadece g.tler yazmaktan söz ederler.
"Sen bana g.t mü diyorsun?" berbat olmuştu.
"Bana bir içki koy dostum," dedim, "şu işi bi daha düşünelim."
"Evet..."
Bardaklara şarap koydum. "Kalk," dedi Becker, "bu sadece birinci bölümdü."

'A yağa kalkıp Becker'in üstüne gittim. Sol direğini bloke edip, sa
"O üniformayı üstüne geçirdiğin için salağın birisin."
ğını sol dirseğimle kestim ve tam burnunun üstüne kısa bir direk çak
"Bana önce g.t dedin, şimdi de salak diyorsun, şenle dost olduğu tım.
Becker geriledi. İkimizin de burnu kanıyordu. muzu sanıyordum."
Üstüne gittim. Kör gibi dövüşüyorduk. Sıkı birkaç yumruk oturt
"Dostuz. Kendini korumadığını düşünüyorum, hepsi bu." tum. Karnıma bir sağ daha gömdü. İki büklüm olmuştum ama bir sağ
"Seni ne zaman görsem elinde içki var. Sen buna kendini koru aparkütle doğrulmayı başardım. Yakalamıştım onu. Harikulade bir mak mı diyorsun?" yumruktu, şanslı bir yumruk. Becker geriye uçup komodinin üstüne
"Bildiğim tek yol bu. İçki olmasaydı boğazımı çoktan kesmiştim." yığıldı. Başının arkası aynaya çarpmıştı. Ayna paramparça oldu. Şa
"Palavra."
şırmıştı. İşini bitirecektim. Gömleğinin önünden tutup sol kulağının
"İşe yarayan hiçbir şey palavra değildir. Pershing Meydanı'ndaki arkasına sert bir sol çaktım. Halıya düştü, gidip bir içki koydum ken vaizlerin kendi Tann'ları var. Kendi tanrımın kanını içiyorum ben." dime, zangırdıyordum. Bardağımı diktim ve boşalttım.
"Becker," dedim ona, "Haftada iki gün adam dövüyorum burda,
"Gerçeklerden kaçıyorsun sen." sen yanlış günde geldin."
"Neden olmasın?"
Bardağımı dipledim. Becker ayağa kalktı. Bir süre durup bana
"Gerçeklerden kaçarsan asla iyi bir yazar olamazsın." baktı. Sonra bana doğru geldi.
"Ne zırvalıyorsun sen? Yazarların yaptığı bu\"
"Becker," dedim, "dinle..."
Becker ayağa kalktı. "Benle konuşurken sesini yükseltme."
Sağım gösterdi, geri çekti ve solunu ağzıma gömdü. Gene dövüş
"İstediğin ne, s..imi kaldırmak mı?" meye başladık. Savunma yok gibiydi. Yumruk atmaktan başka bir şey
"S..in yok senin!" yapmıyorduk. Beni bir iskemleye itti ve iskemle dağıldı. Kalktım, üs
Kulağının arkasına bir sağ çıkarıp gafil avladım onu. Bardağı elin-

kiç vardı elinde. Dizlerinin üstüne çömelmişti. Bana bakıp sırıttı, son tüme gelirken bir sağ yerleştirdim. Geriye gitti, bir sağ daha çaktım. ra bir çivi çaktı halıya. Halıyı onarıyormuş gibi yapıyordu. Kapıyı ka
Duvara çarptı, oda sallanmıştı. Duvardan geri gelirken alnıma bir sağ
 pattım. oturttu, renkler gördüm: yeşil, sarı, kırmızı... Sonrada kaburgalarıma
Bir içkiye ihtiyacım vardı. Voltalamaya başladım. Canı çeken her bir sol, yüzüme de bir sağ çaktı. Bir tane salladım ama ıskaladım. kes bir içki içebilirdi, ben neden içemiyordum? Daha ne kadar kala
Allah kahretsin, diye geçirdim içimden, kimse duymuyor mu gü caktım allahın cezası odada? Kapıyı araladım tekrar. Aynı şey. Bana rültüyü? Neden gelip bizi durdurmuyorlar? Neden polisi aramıyorlar? bakıp sırıttı, sonra bir çivi daha çaktı halıya. Kapıyı kapattım.
Becker yine üstüme geldi. Geniş bir sağ salladım ama boşa gitti,
Bavulumu çıkarıp üç parça giysimi içine koymaya başladım. işim bitmişti...
Kumardan kazandığım yüklüce bir para vardı ama odaya verdi
ğim zararı asla karşılayamazdım. Karşılamak gibi bir isteğim de yoktu
Kendime geldiğimde karanlıktı, gece olmuştu. Yatağın altınday ayrıca. Gerçekten benim suçum değildi. Kavgayı durdurmaları gere dım, başım dışardaydı sadece. Yatağın altına sürünmüş olmalıydım. kirdi. Ve aynayı Becker kırmıştı...
Ödleğin tekiydim. Üstüme küsmüştüm. Sürünerek çıktım yatağın al tından. Toplanmıştım. Bir elimde bavul, diğerinde mahfazasının içinde,
Parçalanmış aynayla iskemleye baktım. Masa ters dönmüştü. Gi taşınabilir daktilom. Uzun bir süre durdum kapının önünde. Dışarı dip doğrultmaya çalıştım. Devrildi. Ayakların ikisi tutmuyordu. Elim baktım sonra. Ordaydı hâlâ, tek dizinin üstünde. Zinciri çıkardım. den geldiğince onarmaya çalıştım. Tekrar doğrulttum. Bir an durup yi
Sonra kapıyı açtım ve fırladım. Merdivenlere doğru koşuyordum. ne devrildi. Hah, şarap ve kusmuktan ıslanmıştı. Yan devrilmiş bir şa
"HEY! Nereye gitm ekT diye sordu küçük adam. Tek dizinin üs rap şişesi buldum. Biraz kalmıştı içinde. İçip, başka bir yerde şarap tündeydi hâlâ. Çekicini kaldırmaya başladı. Daktiloyu başının yan ta var mı diye bakındım. Yoktu. İçecek hiçbir şey yoktu. Kapının zinciri rafına salladım. Korkunç bir ses çıktı. Merdivenlerden inip lobiyi geç ni taktım. Bir sigara bulup yaktım ve pencerede durup Temple Soka- tim ve dışardaydım.

ğı'nı izledim. Gece güzeldi dışarda.
Belki de öldürmüştüm onu.
Kapı vuruldu birden. "Bay Chinaski?” Bayan Kansas'ın sesiydi.
Temple Sokağı'nda koşmaya başladım. Bir taksi gördüm sonra.
Yalnız değildi, fısıltılar geldi kulağıma. Küçük esmer dostlarıyla gel
Boştu. Atladım içine. miş olmalıydı.
"Bunker Hill," dedim, "çabukl"
"Bay Chinaski?"
"Evet?"
"Odanıza girmek istiyorum."
56
"Niçin?"
"Çarşafları değiştirmek istiyorum."
Bir pansiyonun ön penceresinde boş oda ilanı gözüme çarptı, taksiye
"Hastayım. Sizi içeri alamam." durmasını söyledim. Taksicinin parasını
ödeyip ön balkona gittim, ka
"Sadece çarşafları değiştirmek istiyorum. Birkaç dakkalık iş." pıyı çaldım.
Bir gece önceki kavganın sonucu tek gözüm morarmış,
"Hayır, sizi içeri alamam. Sabah gelin." diğerinin altı açılmış, burnum ve
dudaklarım şişmişti. Sol kulağım
Fısıldaşıyorlardı. Holde uzaklaştıklarını duydum sonra. Gidip ya-
kıpkırmızıydı, her dokunuşumda vücudumdan elektrik geçmiş gibi tağa
oturdum. Fena halde içkiye ihtiyacım vardı. Cumartesi akşamı, oluyordum.
bütün şehir sarhoştu mutlaka.
Yaşlı biri açtı kapıyı. Üstünde atleti vardı, önüne kurufasulye dök
Kaçabilirdim belki müş olmalıydı. Saçları kırlaşmış ve bakımsızdı, sakal
tıraşına ihtiyacı
Kapıya gidip, zinciri çıkarmadan hafifçe araladım. Merdivenin vardı ve
berbat kokan ıslak bir sigara içiyordu. başında bir Filipinli duruyordu,
Bayan Kansas'ın dostlarından biri. Çe
205
204

Adama gerçek adımı vermekle hata ettiğimi düşündüm. Temple
"Evsahibi misin?" diye sordum.
"Evet." Sokağı'nda küçük esmer dostumu öldürmüş olabilirdim.
Bir kayanın yan tarafından alt sokağa inen uzun tahta bir merdi

"Bir oda istiyorum."
"İşin var mı?" ven gördüm. Oldukça romantikti. İçki satan bir yer bulana dek yürü düm. İçecektim içkimi. İki şişe şarap aldıktan sonra karnımın acıktığı
"Yazarım." nı fark edip bir büyük paket de cips aldım.
"Yazara benzemiyorsun."
"Neye benzer yazarlar?"
Cevap vermedi. Odama dönünce soyunup karyolama oturdum, sırtımı duvara da yayıp bir sigara yaktıktan sonra bardağıma şarap doldurdum. Harikay
"Haftalığı iki dolar elli sent," dedi sonra.
"Görebilir miyim?" dı. Ön taraftaki gürültüden uzaktım odamda. Çişim gelmişti. Şortumu
Geğirdi, sonra da, "izle beni..." dedi. giyip barakanın arkasına geçtim ve saldım. Bulunduğum yerden şeh rin ışıklarını görebiliyordum. İyi yerdi Los Angeles, yoksul çoktu, güç
Uzun bir holde yürüyorduk. Yerde halı yoktu. Biz yürürken tahta lar çatırdayıp göçüyorlardı. Odalardan birinden bir erkek sesi geldi. olmayacaktı aralarında kaybolmak. Odama dönüp karyolaya yerleştim
 tekrar. Yeter ki şarap ve sigara olsun, gerisi kolaydı. Bardağımı diple-
"Em beni, bok karı!" yip bir tane daha koydum.
"Üç dolar," dedi kadın.
"Üç dolar mı? Kıçını kanatırım senin!" Zekâmı kullanarak yaşayabilirdim belki. Sekiz saatlik bir işte ça
Sert bir tokat sesi geldi, kadın bağırdı. Yürümeyi sürdürdük. lışmam olanaksızdı, ama herkes razıydı öyle bir işe. Ve savaş, herkes
"Oda arka tarafta," dedi adam, "ama evin banyosunu kullanabilir-
Avrupa'daki savaştan söz ediyordu. Dünya olayları ilgilendirmiyordu beni, kendimle meşguldüm sadece. Ne boktandı her şey. Ailen ergen sin."
Arka bahçede dört kapılı bir baraka duruyordu. 3 numaraya gidip lik çağını denetleyip üstüne başına işiyordu. Kendi başına hayata atıl maya hazır olduğunda da diğerleri seni bir üniformaya sokup ölüme kapısını açtı. İçeri girdik. Bir karyola, bir battaniye, küçük bir dolap, bir de küçük masa vardı odada. Masanın üstünde bir piknik tüpü. yollamak istiyorlardı.
Şarap nefisti. Tekrar doldurdum bardağımı.
"Piknik tüpün var şurda," dedi.
"Çok güzel," dedim. Savaş. Bakirdim henüz. Bir kadının ne olduğunu bile

öğreneme
"İki-elli peşin." den tarih uğruna paramparça olmayı düşünebiliyor musunuz? Veya bir otomobil sahibi bile olamadan. Kimi savunacaktım?
Başkasını.
Verdim.
"Makbuzunu sabah veririm." S..inde bile olmadığım başka birini. Savaşta ölmek savaşların çıkma sını engellemiyordu.
"İyi." x
"Adın ne?" Bir yolunu bulacaktım. İçki yarışmalarında kazanabilir, kumar oy nayabilirdim. Birkaç küçük soygun belki de. Çok şey istemiyordum
"Chinaski." hayattan, sadece yalnız bırakılmak.
"Benimki Connors."
İlk şişeyi bitirip İkinciye başladım.
Anahtarlığından bir anahtar çıkarıp bana verdi.
"Temiz, sakin bir yerdir burası. Böyle kalmasını istiyorum." İkinci şişenin yarısına doğru kestim içmeyi, uzandım. Yeni yerim
"Tabii." de ilk gecem. İdare ederdi. Uyudum.
Arkasından kapıyı kapattım. Tek bir ampul sarkıyordu tavandan,
Kapımda bir anahtar sesiyle uyandım. Sonra kapı açıldı. Doğrul
çıplak. Aslında bayağı temiz bir yerdi. Hiç de fena değildi. Kalktım, dum.
İçeri biri girmişti. dışarı çıkıp kapıyı kilitledim, arka bahçeden yürüyerek bir ara sokağa
"S..TİR GİT BURDAN!" d iy e bağırdım . girdim.
207
206

Toz oldu. Koşarak uzaklaştığını duydum.
"Tamam."
Kalkıp çarptım kapıyı.
"Nedir seni rahatsız eden?"
Yapılan bir şeydi bu. Bir oda tutup bir süre sonra kirayı vermez
"Ne?" ama anahtarı iade etmeyip oda boşsa gizlice gelip uyur veya odayı tu
"Bir şey var... seni rahatsız eden." tan dışardaysa soyarlardı. Neyse, bunun dönmeyeceği kesindi. Bir da
"Belki." ha denerse kafasını kıracağımı biliyordu.
"Bu son dönemin, öyle değil mi?"

’ Karyolama çıkıp bir içki koydum.
"Nerden bildiniz?"
Huzursuzdum biraz. Kendime bir sustalı edinmeliydim.
O bacakları gözlerimle son kez yemiştim. Kampüsün bir sığınak
İçkimi bitirip tekrar doldurdum, onu da içip uyudum. olduğuna karar
vermiştim. Yaşamlarını sürekli kampüste geçiren man yaklar vardı.
Üniversite yaşamı yumuşak ve gerçeklerden uzaktı. Dı-
şarda, gerçek dünyada seni nelerin beklediğinden söz etmiyorlardı.
57
Beynini teorilerle dolduruyor, kaldırımların ne kadar sert olduğunu
 söylemiyorlardı. Üniversite tahsili insanı sonsuza dek mahvedebilirdi.
Bir gün İngilizce dersinde Bayan Curtis dersten sonra sınıfta kalmamı
Kitaplar yumuşatıyordu insanı. Kitabını bırakıp sokağa çıktığında ki istedi.
 tapların sana söz etmedikleri şeyler bilmek zorundaydın. O dönemden
Müthiş bacakları ve peltek bir konuşması vardı, ikisi bir arada sonra
üniversiteden ayrılmaya karar vermiştim, Kokarca ve çetesine
 mahvediyordu beni. 32 yaşlarında, kültürlü ve klas hatundu, ama her dahil
olurdum belki, bir market, hatta bir banka soyacak kadar cesur kes gibi
allahın cezası bir liberaldi ve bu fazla orijinalite veya kavga biri çıkardı
karşıma belki de. gerektirmiyor, Franky Roosevelt hayranlığından öteye
gidemiyordu.
"Bırakacağını biliyordum," dedi yavaşça.
Franky'den hoşlanıyordum, bunalım sırasında yoksullara iş yaratan
" 'Başlayacağını' demek daha yerinde olurdu." programları başarılı
olmuştu. Kendine has bir tarzı da vardı. Yoksulla
"Savaşa gireceğiz. 'Bremen Denizcileri'ni okudun mu?" rı umursadığını
sanmıyorum, ama büyük oyuncuydu, harika bir sesi,
"New Yorker tarzı edebiyattan hazzetmem."
çok iyi yazarları vardı. Ama savaşa sokmak istiyordu bizi. Tarih kitap
"Günümüzde olup bitenleri bilmek istiyorsan o tür dergileri oku larına
geçecekti böylece. Savaşmış başkanlar daha güçlü oluyor, iler malısın." de
tarih kitaplarında onlara daha çok yer veriliyordu. Bayan Curtis'in
"Sanmıyorum."
Franky'den pek farkı yoktu, bacakları çok daha güzeldi sadece. Zaval
"Her şeye isyan ediyorsun. Hayatla nasıl başedeceksin?" lı Franky'nin
bacakları yoktu ama beyni harikuladeydi. Başka bir ülke
"Bilmiyorum. Yoruldum bile." de çok güçlü bir diktatör olabilirdi.

Uzun süre kürsüsüne baktı Bayan Curtis. Sonra başını kaldırdı.
Son öğrenci de sınıftan çıktıktan sonra kürsüye gittim. Bayan Cur
"Bu savaşa çekiliyoruz, kaçış yok. Katılacak mısın?" tis gülümsedi bana.
Saatlerdir bacaklarını izliyordum ve bunu biliyor
"Bunun önemi yok, belki hayır, belki evet." du. Ne istediğimi ve bana öğretebileceği hiçbir şey olmadığını biliyor-
"İyi bir denizci olurdun." du.- Yalnız bir keresinde belleğimde yer eden bir laf etmişti. Kendi dü
Gülümsedim, denizci olmayı düşündüm, sonra da sildim kafam
şüncesi değildi tabii ki, ama hoşuma gitmişti yine de: dan.
"Halkın aptallığını abartmak mümkün değildir."
"Bir dönem daha kalırsan, istediğin her şeye sahip olabilirsin,"
"Bay Chinaski," dedi başını kaldırarak, "sınıfımızda kendini çok dedi. zeki sanan öğrenciler var."
Bana baktı, ne kastettiğini çok iyi biliyordum ve o da ne kastetti
"Öyle mi?"
ğini çok iyi bildiğimi biliyordu.
"Bay Felton sınıfımızın en zeki öğrencisidir."
"Hayır," dedim, "ayrılıyorum."
208
209

Kapıya gidip durdum, döndüm, küçük ve çabuk bir baş hareketiy yah, yüzünün ön kısmı düzdü neredeyse: küçük bir ağız, küçük bir bu le veda ettim ona. Dışarda, kampüs ağaçlarının altında tek başıma yü run, ve gözfbri, gözleri oralarda bir yerdeydiler herhalde. rüyordum. Her yerde bir kız bir erkekle beraberdi. Ben tek başıma yü "Hey, bu heriften söz ettiler bana," dedim. rürken Bayan Curtis tek başına kürsüsünde oturuyordu. Ne müthiş bir "izle," dedi Dazlak. zafer olurdu. Hitler Avrupa'yı yutup gözünü Londra'ya dikmişken o
Takımlar dörder kişilikti. Top oyun kurucuya verilmişti, oyun ku peltek ağzı öpüp, o harikulade bacakları yavaşça aralamak. rucu geriye doğru kayıp pas atmaya hazırlandı. King Kong Jr. savun madaydı. Sağ bek gibi oynuyordu. Hücum eden takımın oyuncuların
Bir süre sonra jimnastik salonuna doğru yürümeye başladım. Do dan biri kısa, diğeri uzun depar atmıştı. Orta sahada oynayan blok ya labımı boşaltacaktım. Beden eğitimi yoktu artık benim için. İnsanlar pıyordu. King

Kong Jr. omuzlarını eğip kısa depar atan oyuncuya sal sürekli taze ter kokusunun ne hoş, ne temiz olduğundan söz ederlerdi. dırdı. Omuzunu çocuğun boşluğuna gömmüştü, çocuk yere yığıldı.
Mazeret bulmak zorundaydılar. Taze bokun ne kadar temiz ve hoş
King Kong Jr. yavaşça koşarak yerine döndü. Pas uzun depar atan
 koktuğundan söz etmezlerdi asla. İyi bir bira sıçmığından daha müthiş oyuncuya geçirilmiş, sayı kaydedilmişti. bir koku olamaz - bir gece önce yirmi beş şişe bira içtikten sonra de
"Gördün mü?" dedi Dazlak. mek istiyorum. Şöyle etrafa iyice yayılıp bir buçuk saat kadar kalmış "King Kong..." bira sıçmığı kokusu gibi yoktur. Gerçekten hissedersin yaşadığını.
"King Kong futbol filan oynamıyor, gözüne kestirdiği birine bü
Dolabımı bulup açtım, eşofmanımı ve ayakkabılarımı çöp teneke tün gücüyle giriveriyor. Her seferinde yapıyor bunu." sine attım. İki boş bira şişesini de. Bu dolabı benden sonra kullanacak "Ama kurallara aykırı bu," dedim, "pas alabilecek bir oyuncuya olanın şansı açık olsun diye düşündüm. Idaho, Boise valisi olurdu bel topla temas etmeden önce dokunamazsın." ki bir gün. Şifreli kilidi de çöpe attım. Hiç sevememiştim o şifreyi.
"Bunu ona kim söyleyecek?" diye sordu Dazlak.
1,2,1,1,2. Tuhaf. Ev adresimizin numarası da 2122 idi. Her şey mini
"Sen söyler misin?" diye sordum Ballard'a. maldi. Askeri Eğitim 1,2,3,4; 1,2,3,4 diye geçmişti. Belki beşe yükse "Hayır," dedi Ballard. lirdim bir gün.
King Kong'un takımı topu şutlamak üzereydi. Yasal blok yapabi-.
Jimnastik salonundan çıkıp top sahasından karşıya geçmeye baş lirdi şimdi. Sahanın en ufak tefek oyuncusunu perişan etti. Oğlanı ta ladım, kestirmeydi. Dokunmaca Amerikan futbolu oynuyorlardı. Topu mamen uçurmuştu, başını bacaklarının arasına sokup uçurmuştu. Oğ taşıyan oyuncuyu devirmek gerekmiyordu, dokunmak yeterliydi. Öy lan kalkmakta zorlanmıştı. lesine bir maçtı. Bulaşmamak için uzaktan geçiyordum.
"Normal değil bu King Kong," dedim. "Giriş sınavını nasıl ver
Dazlak'ın sesi geldi sonra: "Hey, Hank!" miş?"
Baktım, Monty Ballard'la tribünde oturuyordu. Balık gibi düz he
"Bu üniversitenin giriş sınavı yok." rifin biriydi bu Monty. Tek iyi yanı bir şey sorulmazsa konuşmama-
King Kong'un takımı dizilmişti. Karşı takımın en iyi oyuncusu sıydı. Ben

hiçbir şey sormazdım ona. Kirli sarı saçlarının altından
Joe Stapen'di. Psikiyatr olmak istiyordu. Uzundu, 1.90, sırım gibi, ve
dünyayı izler, biyoloji bilgini olmaya can atardı. taşaklı. Joe Stapen'le
King Kong birbirlerine hücum ettiler. İyi dayan
Onlara el sallayıp yürümeyi sürdürdüm. mıştı Stapen. Devrilmemişti. Bir
sonraki oyunda yine saldırdılar bir
"Buraya gel Hank!" diye bağırdı Dazlak. "Önemli." birlerine. Bu kez Joe
biraz geri çekilmek zorunda kalmıştı.
Yanlarına gittim. "Nedir?"
"Allah kahretsin," dedi Dazlak, "Joe yılmaya başladı."
"Otur ve şu tıknaz tipi izle, eşofmanlı olan."
Bir sonraki oyunda Kong korkunç girdi Joe'ya, onu döndürüp
Oturdum. Sadece bir kişi eşofman giyiyordu. Kramponlu atlet omuzunu
sırtına yasladıktan sonra 4-5 metre sürüklemişti. ayakkabıları vardı
ayağında. Tıknaz ama genişti, çok geniş. Omuzları
"Bu herif iğrenç! Bu orospu çocuğu sadisti" dedim. ve pazıdan müthişti,
kalın bir boyun, kısa ve kalın bacaklar. Saçı si
"Sadist mi?" diye sordu Dazlak Ballard'a.

rmı kanat gibi çırparak. Ayağa kalktım, başım dönüyordu. Önce Bec-
"Sadist orospu çocuğu," dedi Ballard. ker beni nakavt etmişti, şimdi de bu sadist maymun. Kokuyordu, iğ
Bir sonraki oyunda Kong ufak tefek oğlana girdi yine. Silindir gi rençti; gerçekten kötüydü orospu çocuğu. bi geçmişti üstünden. Oğlan bir süre hiç kımıldamadı. Sonra doğrulup
Stapen'in pası başarılı olmamıştı. Kafa kafaya verdik. başını tuttu. İşi bitmişti. Ayağa kalktım.
"Bir fikrim var," dedim.
"İş başa düştü," dedim.
"Ne?" diye sordu Joe.
"Hakla şu orospu çocuğunu," dedi Dazlak.
"Topu ben atayım, sen blok yap."
"Olur," dedim.
"Yok, böyle devam edelim," dedi Joe.
Sahaya indim.
Ayrılıp dizildik. Lenny topla eğildi, Stapen'e fırlattı. Kong üstüme
"Hey, arkadaşlar. Bir oyuncuya ihtiyacınız var mı?" geliyordu. Omuzumu indirip ona doğru koşmaya başladım. Çok güç-
Ufak tefek oğlan ayağa kalkıp sahanın dışına doğru yürümeye lüydü. Ona çarpınca geriye sıçrayıp doğrulmuştum ki tekrar geldi üs başladı. Yanımdan geçerken durdu. tüme, omuzunu bıçak gibi gömmüştü boşluğuma. Düştüm. Hemen
"Vazgeç. Bu herifin tek isteği birini öldürmek." doğruldum ama kalkmak gelmiyordu içimden. Nefesimle sorunum
"Sadece dokunmaca," dedim. vardı.
Top bizdeydi. Joe Stapen ve sağ kalmayı başarmış diğer ikisiyle
Stapen'in kısa pası yerini bulmuştu. Üçüncü deneme. Toplanıp ko kafa kafaya verdik. nuşmadık bu kez. Top Stapen'e geldiğinde Kong ve ben birbirimize
"Oyun taktiği nedir?" diye sordum. doğru koşmaya başladık. Son anda ayaklarımı yerden kesip üstüne
"Hayatta kalmak," dedi Joe Stapen. sıçradım. Bütün ağırlığım boynuna ve başına binmişti, düştü. Düşer
"Kaç kaç?" ken sıkı bir tekme salladım, çenesine isabet etmişti. İkimiz de yerdey

"Herdeler sanıyorum," dedi Lenny Hill, orta saha oyuncusu. dik. Önce ben kalktım. Kong kalkarken yanağında ve ağzının kenarın
Ayrılıp dizildik. Joe Stapen geriye çekilmişti, topu bekliyordu. da kan vardı. Yerlerimize döndük.
Gözlerimi Kong'a dikmiştim. Onu kampüste hiç görmemiştim daha
Stapen'in pası başarılı olmamıştı. Dördüncü deneme. Stapen topu
önce. Jimnastik salonunun helasında yaşıyor olmalıydı. Bok koklayan
şutlamak için geriledi. Kong kendi takımının tutucusunu korumak için
birine benziyordu. Cenin yiyen biri de olabilirdi. geri çekilmişti. Tutucu topu tuttu ve bize doğru koşmaya başladılar.
"Mola!" diye bağırdım. Hill topla doğruldu. Kong'a baktım.
Kong topu taşıyan oyuncunun yolunu açıyordu. Onlara doğru koştum.
"Adım Hank," dedim, "Hank Chinaski. Gazetecilik."
Kong yine üstüne sıçrayacağımı sanmıştı. Bu kez eğilip dizlerine sa
Yanıt gelmedi Kong'dan. Bakıyordu sadece. Teni ölü beyazıydı. rıldım.
Sert düşmüştü, yüzünün üstüne. Gafil avlanmıştı, kollarını aç
Gözlerinde hayat pırıltısından eser yoktu. mış yatıyordu. Yanına koşup çömeldim. Ensesinden sertçe kavrayıp
"Senin adın ne?" diye sordum ona. boynunu sıktıktan sonra dizimi bel kemiğine gömdüm. "Hey Kong,
Bakıyordu. iyi misin dostum?"
"Neyin var senin? Dişlerinin arasına plasenta mı kaçtı?"
Diğerleri koşarak yanımıza gelmişlerdi. "Sakatlandı galiba," de
Sağ kolunu yavaşça kaldırdı Kong. Parmağını bana doğrulttu. dim. "Hadi, yardım edin de sahadan çıkaralım onu."
Sonra da indirdi kolunu.
Bir koluna Stapen yapıştı, diğerine ben, saha dışına sürükledik
"S..imi ye," dedim, "ne anlama geliyor bul" onu. Yan çizgiye yakın bir yerde sendelermiş gibi yapıp sol ayağımla
"Hadi, top oynayalım," dedi Kong'un takım arkadaşlarından biri. bileğini çiğnedim.
Lenny topla eğilip bacaklarının arasından Stapen'e geçirdi. Kong
"Ah," dedi Kong, "lütfen yalnız bırakın beni..." bana doğru koşuyordu ama odaklayamıyordum onu. Bana çarptığında
"Sana yardım etmeye çalışıyoruz dostum." tribünlerin, ağaçların ve Kimya Binası'nm bir bölümünün sallandığını
Yan çizgiye vardığımızda onu yere bıraktık. Kong oturup ağzın gördüm.

Beni sırtüstü yere serip etrafımda dönmeye başlamıştı, kolla-
213
212

daki kanı sildi. Sonra uzanıp bileğini oğuşturdu. Derisi soyulmuştu, Sahada yürüyüp Kimya Binası'nın önünden geçtim, ön bahçeye birazdan şişecekti. Eğilip, "Hey Kong, şu oyunu bitirelim. 42-7 geri çıktım. Ordaydılar, ellerinde kitaplarıyla ağaç altlarında, banklarda, deyiz, yakalarız belki sizi." çimlerde oturmuş kızlar ve erkekler. Yeşil kitaplar, mavi kitaplar, kah "Olmaz, dersim var birazdan." verengi kitaplar. Birbirleriyle konuşup gülümsüyor, arada sırada kah
"Bu üniversitede köpek yakalamayı öğrettiklerini bilmiyordum." kaha atıyorlardı. Kampüsü geçip "V" tramvayının son durağına doğru
"İngiliz Edebiyatı /." yürüdüm. Tramvaya binip aktarma biletimi aldım, her zamanki gibi en
"Anladım. Peki, seni jimnastik salonuna götürüp sıcak duşa soka son koltuğa oturdum ve bekledim. yım, ister misin?"
"Uzak dur benden."
Kong ayağa kalktı. Bayağı hırpalanmıştı. Geniş omuzları çökmüş 58 tü, yüzü kirli ve kanlıydı. Sekerek birkaç adım attıktan sonra, "Hey, Quinn," diye seslendi arkadaşlarından birine, "bir el ver. Arada sırada sefilhaneye gidip dolanıyor, kendimi geleceğe hazırlıyor
Quinn onu kolundan tuttu ve ağır adımlarla jimnastik salonuna dum. Hoşuma gitmiyordu orda gördüklerim. Ordaki erkek ve kadınla doğru yürümeye başladılar. rın özel bir cesaretleri veya parıltıları yoktu. Herkesin istediği şeyleri
"Hey Kong!" diye seslendim, "İngilizce dersine yetişirsin uma istiyorlardı onlar da. Rahatsız edilmeden sokaklarda dolaşabilen bir rım, Bili Saroyan'a benden selam söyle!" kaç deli de vardı. Çok yoksul ve çok zengin kesimlerde delilerin ge
Diğerleri etrafımızda durmuş izliyorlardı, Dazlak ile Ballard da nellikle rahat bırakıldıkları dikkatimi çekmişti. Benim de birkaç tah tribünden inmişlerdi. En müthiş numaramı çekmiştim ve tek kız bile tam eksikti. Çocukluğumdan beri bende bir tuhaflık olduğunu biliyor yoktu görünürde. dum. Yazgımda katil, banka soyguncusu, tecavüzcü, rahip veya mün "Sigarası olan var mı?" diye sordum. zevi olmak var diye hissediyordum. İnsanlardan uzak bir sığınak bul

"Chesterfield var bende," dedi Dazlak. malıydım kendime. Sefîlhane iğrençti. Sıradan bireyin yaşamı sıkıcı,
"Kız sigarası mı içiyorsun hâlâ?" diye sordum. ölümden de beterdi. Başka çarem yoktu. Eğitim bir tuzaktı sadece. Al
"Ben bir tane alırım," dedi Joe Stapen. dığım azıcık eğitim beni daha şüpheci yapmıştı zaten. Doktorlar, avu
"Peki," dedim, "madem başka bir şey yok." katlar, bilim adamları, neydi bunlar? Bireysel davranış ve düşünme
Orda durup sigara içtik. özgürlüğünü kaybetmiş insanlar. Barakama dönüp içtim.
"Oyuna devam edebilecek kadar adam var burda," dedi biri.
"S..tir et," dedim, "spordan nefret ederim." Orda oturmuş içerken intihar olasılığını düşündüm, ama tuhaf bir
"İyi hakladın Kong'u," dedi Stapen. şekilde bedenimden ve varlığımdan hoşnuttum. Ne kadar korkmuş ol salar da benimdiler. Aynaya bakıp sırıttım: gideceksen beraberinde,
"Evet," dedi Dazlak, "Baştan sona izledim her şeyi. Ama kafamı karıştıran bir şey var." sekiz, veya on, veya yirmi kişiyi de götür...
"Neymiş o?" diye sordu Stapen.
"Sadist olan hangisi?" Aralık ayının bir cumartesi akşamıydı. Odamdaydım, her zaman-ı
"Neyse," dedim, "gitmem gerek. Cagney'nin filmi oynuyor bu ak kinden daha çok içmiş, sigaraları birbiri ardından yakarak kızları, ken
şam, benim a.cığı sinemaya götüreceğim." ti, işleri ve önümdeki yılları düşünmüştüm. Geleceğime baktığımda
Yürümeye başladım. gördüklerim hiç iç açıcı değildi. İnsan düşmanı, veya kadın düşmanı
"Sağ elini sinemaya götüreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" di değildim ama yalnız kalmayı seviyordum. Küçük bir odada içki ve si ye bağırdı biri arkamdan. gara içerek yalnız olmak güzeldi. İyi eşlik etmişimdir kendime hep.
"İki elimi de," dedim omuzumun üstünden.
214 215

Yan odadan gelen radyo sesinden rahatsız oldum birden. Çok
"Bak," dedim, "yaptığımdan ötürü çok üzgünüm. Kız arkadaşınla açıktı sesi. Kusturucu aşk şarkılarından biri çalıyordu. bana gelip bir şeyler içmek

ister misiniz?"
"Hey, ahbap!" diye bağırdım, "şunun sesini kıs biraz!" "Hayır."
Yanıt gelmedi. "Veya size içecek bir şeyler getirebilirim."
" 'ŞUNUN SESİNİ BİRAZ KIS' DEDİM!"
"Hayır," dedi, "lütfen yalnız bırakın bizi."
Yine yanıt yok.
Kapıyı kapattı.
Kapısının önüne gittim. Şortum vardı üstümde. Ayağımı kaldırıp sıkı bir tekme attım kapıya. Ardına kadar açıldı. Karyolanın üstünde iki
Uyandığımda korkunç akşamdân kalmaydım. Genellikle öğlene kişi vardı, yaşlı ve şişman bir adamla, yaşlı ve şişman bir kadın. Düzü kadar uyurdum. O gün uyuyamamıştım. Giyinip ön binadaki tuvalete şüyorlardı. Küçük bir mum yanıyordu odada. Yaşlı adam üstteydi. Du- gittim, ihtiyaçlarımı giderdim. Geri dönüp arka bahçeden ara sokağa rup başını çevirmiş bana bakıyordu. Kadın adamın altından yukarı doğ girdim ve tahta merdivenlerden bir alt sokağa indim. ru bakıyordu. Oda hoştu, perdeler asılmış, yere bir halı konmuştu.
Günlerden pazardı, en lanet gün.
"Oo, özür dilerim..." Main Sokağı'na girdim, barların önünden geçiyordum. Etekleri
Kapıyı kapatıp odama döndüm. Çok kötü hissediyordum kendimi. yukarda, yüksek ökçeli ayakkabılar giymiş konsomatris kızlar kapı
Yoksulların da karabasanların arasında düzüşmeye haklan vardı. Seks önlerinde durmuş bacak sallıyorlardı. ve içki, ve belki sevgi, bütün sahip oldukları bunlardı. "Hey, sevgilim, içeri gelsene."
Karyolama oturup kendime bir içki koydum. Kapımı açık bırak
Main Sokağı, Batı 5. Cadde, Bunker Hill. Amerika'nın en boktan mıştım. Şehrin gürültüsüyle beraber ay ışığı sızıyordu odama: müzik yerleriydi oralar. dolapları, otomobiller, küfürler, köpek havlamalan, radyolar... Hep
Gidecek bir yer yoktu. Bir oyun salonuna girdim. Dolanıp oyunla- beraberdik. Aynı bok çukurunun içindeydik hepimiz. Kaçış yoktu. Za ra göz attım ama hiçbirini oynamak gelmiyordu içimden. Tilt makine manı geldiğinde sifonumuz çekilecekti. sinin başında bir denizci ilişti gözüme. Bedeniyle topu yönlendirmeye
Bir kedi yavrusu geçiyordu, kapımda durup içeri baktı. Gözleri çalışıyordu. Yanına gidip kemerinden tuttum. parladı ay ışığında, alev kırmızısı. Ne harikulade gözleri vardı. "Becker, rövanş istiyorum!"

"Gel kedicik, gel..." Yiyecek varmış gibi yapıp elimi uzattım.
Kemerini bıraktım, bana döndü.
"Kedicik, gel..."
"Hayır, mümkün değil."
Uzaklaştı ve gitti.
"Üç raundun ikisini alan galip, var mısın?"
Yan odadaki radyonun kapandığını duydum. "S..tir," dedi, "sana bir içki ısmarlayayım."
İçkimi bitirip dışarı çıktım. Hâlâ şortlaydım. Şortumu çekip ta
Oyun salonundan çıkıp Main Sokağı'nda yürümeye başladık. Bir kımları düzelttim. Yan odanın kapısının önünde duruyordum. Kapının barın önünden geçerken kızlardan biri içerden bağırdı, "Hey, Denizci, kilidini kırmıştım. İçerden gelen mum ışığını görebiliyordum. Kapıyı içeri gel!"
arkasına dayadıkları bir şeyle kapatmışlardı, iskemleyle muhtemelen. .
Becker durdu. "İçeri giriyorum," dedi.
Kapıyı yavaşça vurdum. "Girme," dedim, "hamamböceklerinden farksızdırlar."
Yanıt gelmedi. "Bugün maaş aldım.”
Tekrar vurdum. "Kızlar çay içer, senin içkine su katarlar, çifte tarife uygularlar,
Bir şeyler duydum. Sonra kapı açıldı. kızları da daha sonra göremezsin."
Yaşlı ve şişman adam karşımdaydı. Kat kat hüzünle sarkmıştı yü
"Giriyorum." zü. Kaşları, bıyığı ve kederli gözlerinden başka bir şey kalmamıştı yü Becker içeri girdi. Amerika'nın yayımlanmamış en iyi yazarların zünde. dan biri, öldürmek ve ölmek üzere kıyafet kuşanmış.
Peşinden gittim.
216
217

Kızlardan birinin yanına gidip konuşmaya başladı. Kız eteğini kaldırıp
"Ne dedi?" bacaklarını salladı ve güldü. Köşedeki locaya gittiler. Barmen sipariş "Hiç. Sıvazlayıp durdu." almak için yanlarına gitti. Bardaki öbür kız bana baktı.
"Çükümü kendim sıvazlayıp otuz iki dolan cebimde tutmayı yeğ
"Sevgilim, sen oynamak istemiyor musun?" lerdim."
"Evet, ama kendi kurallarımla." "Bebek gibi kızdı ama."
"Korkak mısın, yoksa ibne mi?" "Allah kahretsin, gerçek bir geri zekâlıyla

uygun adım yürüyo
"İkisi de," dedim, barın öbür ucuna yerleşerek. rum."
Kızla benim aramda bir adam oturuyordu, başını bara yaslamıştı. "Bir gün yazacağım bütün bunları. Kütüphane raflarında olaca
Cüzdanı gitmişti. Uyanıp şikâyet ettiğinde, ya barmen tarafından dışa
ğım: BECKER. 'B'ler biraz zayıf, yardıma ihtiyaçları var." rı atılacak, ya da polise teslim edilecekti. "Çok fazla söz ediyorsun yazmaktan," dedim.
Becker ve kıza servis yaptıktan sonra tezgâhın arkasına dönen barmen bana yaklaştı.
Otobüs terminaline yakın bir başka bar bulduk. Tuzak barlardan
"Evet?" biri değildi. Barmen ve hepsi erkek beş-altı yolcudan başka kimse
"Bi şey istemiyorum." yoktu. Oturduk.
"Öyle mi? Peki burda işin ne?" "Ben ısmarlıyorum," dedi Becker.
"Arkadaşımı bekliyorum," dedim başımla locayı işaret ederek.
"Şişede Eastside," dedim.
"Burda oturunca içmek zorundasın." İki tane söyledi Becker. Bana baktı.
"Peki. Su."
"Hadi, erkek ol. Deniz Kuvvetleri’ne katıl."
Barmen gitti, geldi ve su bardağını önüme koydu. "Erkek olmaya çalışmak beni heyecanlandırmıyor."
"Yirmi beş sent," dedi.
"Sürekli birini marizlemekle meşgulsün gibi geliyor bana."
Ödedim.
"O eğlenmek için."
Bardaki kız barmene, "ya korkak ya da ibne," dedi.
"Katıl. Yazacak bir şeylerin olur."
Barmen cevap vermedi. Sonra Becker onu çağırınca siparişleri al
"Becker, yazacak bir şeyler hep var." maya gitti. "Peki, ne yapacaksın?"
Kız bana baktı. "Neden üniforma yok üstünde?"
Şişeyi işaret edip kaldırdım.
"Herkes gibi giyinmekten hoşlanmam." "Nasıl geçineceksin?"
"Başka nedenler de var mı?"
"Yaşamım boyunca soruldu bu soru bana sanki.”
"Başka nedenler beni ilgilendirir." "Seni bilmiyorum ama ben her şeyi deneyeceğim! Savaş, kadın
"S..tir git," dedi kız. lar, seyahat, evlilik, çocuk, her şeyi. İlk sahip olacağım arabanın bütün

Barmen geri geldi. "Bir şey içmen gerek." parçalarını sökeceğim! Sonra takacağım hepsini! Her şeyi bilmek isti
"Peki," dedim ona bir çeyrek daha uzatarak, "su". yorum, her şeyi! Washington’da basın muhabiri olmak isterdim. Olay ların gerçekleştiği yerlerde olmayı severim."
Becker'le dışarı çıkmış Main Sokağı'nda yürüyorduk tekrar. "Washington bok Becker."
"Nasıl gitti?" diye sordum. "Ya kadıniar? Evlilik? Çocuk?"
"Masada oturduğumuz için ek bir para aldılar, içkilerle beraber 32
"Bok." dolar tuttu." "Öyle mi? Peki, sen ne istiyorsun?"
"Tanrım, o parayla haftalarca sarhoş olabilirdim." "Gizlenmek."
"Çükümü tuttu masanın altından, sıvazladı."
"Acıyorum sana. Bir biraya daha ihtiyacın var."
218
219

"Tamam." geleceği tehlikedeydi.
Biralar geldi.
Becker içkisini aldı. Duble viski. Dipledi.
Sessizce oturuyorduk. Becker'in kendi düşüncelerine daldığını
"Sana daha önce söylemedim," dedi, "öksüzüm ben." hissedebiliyordum, denizci olmayı, yazar olmayı, düzüşmeyi düşünü
"Allah kahretsin," dedim. yordu. İyi bir yazar olacaktı muhtemelen. Çok istekliydi. Çok sevdiği
"Hiç olmazsa otobüs terminaline kadar gel benimle." bir sürü şey vardı mutlaka: kartalın uçuşu, allahın cezası okyanus, do
"Olur." lunay, Balzac, köprüler, sahne oyunları, Pulitzer Ödülü, piyano, alla-
Kalkıp kapıya doğru yürüdük. hın cezası İncil.
Barmen ellerini önlüğüne silip duruyordu. Önlüğünü iyice kaldır
Küçük bir radyo vardı barda. Popüler şarkılardan biri çalıyordu. mış, heyecanla siliyordu ellerim.
Şarkının ortasında kesinti oldu. Spiker girdi araya. "Şimdi gelen bir
"Şansın açık olsun Denizci!" diye bağırdı. habere göre Japonlar Pearl Harbor'ı bombaladılar. Tekrar ediyorum:
Becker dışarı çıktı. Kapının önünde durup arkama, barmene bak
Japonlar biraz önce Pearl Harbor'ı bombaladılar. Tüm askeri persone tım.

lin birliklerine dönmeleri istenmiştir!"
"I. Dünya Savaşı'ndaydın değil mi?"
Birbirimize bakıyorduk, duyduklarımızı kavrayamamıştık henüz.
"Evet, evet..." dedi sevinçle.
"Evet," dedi Becker, yavaşça, "gitmem gerek."
Becker'e yetiştim. Koşarcasına yürüdük terminale. Askerler termi
"Biranı bitir," dedim ona. nali doldurmaya başlamışlardı. Heyecan vardı havada. Bir denizci
Becker bir yudum aldı. geçti koşarak.
"Tanrım, aptal bir orospu çocuğunun makineliyi bana doğrultup
"BİR JAPON ÖLDÜRECEĞİM!" d iy e bağırdı. tetiği çektiğini düşünsene."
Becker bilet kuyruğuna girmişti. Askerlerden birinin yanında sev
"Mümkün bu." gilisi vardı. Kız konuşuyor, ağlıyor, sarılıp askeri öpüyordu. Zavallı
"Hank."
Becker, benden başka kimsesi yoktu. Kenara çekilmiştim, bekliyor
"Ne?" dum. Daha önce bağırarak geçen denizci yanıma geldi. "Hey, arkadaş,
"Birliğime kadar otobüste bana eşlik eder misin?" bize yardım etmeyecek misin? Ne duruyorsun burda? Gidip orduya
"Yapamam bunu." katılsana!"
Barmen 45 yaşlarında, karpuz göbekli, küçük gözlü biriydi, bize
Viski kokuyordu nefesi. Yüzü çilli, burnu iriydi. doğru geldi. Becker'e baktı, "Birliğine dönmen gerekiyor değil mi?"
"Otobüsünü kaçıracaksın," dedim ona.
Tepem attı. "Hey, şişko, bırak da içkisini bitirsin, tamam mı?"
Otobüsün kalktığı yere doğru yürüdü.
"Tabii, tabii... Sana bir içki ısmarlayayım denizci, ister misin?
"Canlarına okuyacağız pis Japonlar'ın!" diye bağırdı.
Bir viskiye ne dersin?"
"Yok," dedi Becker, "istemiyorum."
Becker biletini aldı sonunda. Otobüsüne doğru gittik. Sıraya girdi.
"Hadi," dedim ona, "iç. Barım korumak için öleceğini hesaplı
"Bana bir öğüdün var mı?" diye sordu. yor."
"Hayır."
"Peki," dedi Becker, "içerim."

Sıradakiler otobüse binmeye başlamışlardı. Kız ağlıyor, askerine
Barmen Becker'e baktı.
çabuk ve alçak sesle bir şeyler söylüyordu.
"Arkadaşın çok hırçın..."
Becker otobüsün kapısmdaydı. Omuzuna bir yumruk kondurdum.
"Ver içkisini," dedim.
"Tanıdıklarımın içinde en iyisi sensin," dedim.
Diğer müşteriler Pearl Harbor'ı tartışıyorlardı heyecanla. Daha ön
"Sağol Hank..." ce birbirlerine tek söz etmemişlerdi. Canlanmışlardı şimdi.
Kabilenin
"Güle güle..."
220
221

"Biliyorum."
Öylece duruyorduk.
"Parayı atman gerek," dedi oğlan.
Çıktım ordan. Yoğun trafik başlamıştı birden sokakta. İnsanlar
"Senin burda ne işin var?" diye sordum ona. "Neden okulda değil kötü
araba sürüyor, kırmızı ışıkta geçip birbirlerine küfür ediyorlardı. sin?”
Main Sokağı'na döndüm. Amerika savaşa girmişti. Cüzdanıma bak
"Pazar bugün." tım. Bir dolarım vardı. Bozuklukları saydım: 65 sent.
On senti makineye attım. Oğlan tetiklerini çekmeye başladı, ben
Main Sokağı boyunca yürüyordum. Konsomatris kızlar için kesat de
benimkileri. Yanlış seçim yapmıştı. Boksörünün sol kolu bozuktu, bir gün
olacaktı. Yürüyordum. Penny Oyun Salonu'nun önündeydim yarım
kalkıyordu. Rakibinin çenesine ulaşması olanaksızdı. Sağ kolla yine.
Kimse yoktu içerde. Yüksek bir yere konmuş koltuğunda oturan
çalışmak zorundaydı. Ağırdan almaya karar verdim. Benim boksörüm
patron dışında. İçerisi loştu, sidik kokuyordu. mavi şortluydu. Ani ataklar
yapıp geri çekiliyordum. MeksikalI oğlan
Bozuk makinelerin arasından geçerek yürüyordum. Adını Penny
harikuladeydi, vazgeçmiyordu. Sol kolu bırakmış sadece sağ kolun te
Oyun Salonu koymuşlardı ama beş sentten aşağı oyun yoktu. Boks tiğine
basıyordu. Her iki tetiğe de basarak maviliyi ileri sürdüm. Oğ makinesinin
önünde durdum, en çok sevdiğim oyundu. Cam bir kafe lan kırmızılının
sağ kolunu sallayıp duruyordu. Mavili birden devrildi. sin içinde,
çenelerinde birer düğme bulunan iki çelik adam karşılıklı
Sert devrilmişti, mekanik bir klank sesi ile. duruyorlardı. İki tetikli, tabanca
kabzasını andıran bir kulp vardı. Te
"Devirdim seni abi," dedi oğlan. tikleri çektiğinde boksörün müthiş
aparkütler çıkarıyordu. Boksörünü
"Kazandın," dedim.
öne arkaya sağa sola oynatabiliyordun. Rakip boksörün çenesindeki
Heyecanlanmıştı oğlan. Kıçının üstüne devrilmiş maviliye bakı düğmeye
isabet kaydedersen rakip sert bir şekilde sırtüstü devrilip na yordu. kavt
oluyordu. Ben çocukken Max Shmeling Joe Louis'i nakavt etti
"Tekrar oynayalım mı?"
ğinde koşarak sokağa çıkmış, "Hey, Max Shmeling Joe Louis'i nakavt
Duraksadım. Nedenini bilmiyorum. etti!” diye bağırmıştım arkadaşlarıma.

Ve kimse cevap vermemiş, tek
"Paran mı bitti abi?" kelime bile etmeden başlarını öne eğip uzaklaşmışlardı.
"Yok, hayır."
Boks oyunu iki kişinin oynadığı bir oyundu, oranın sahibi olan sa
"Hadi öyleyse, tekrar dövüşelim." pıkla oynamak gibi bir niyetim yoktu.
MeksikalI küçük bir oğlan çarp
Makineye bir on sentlik daha attım ve mavi şortlu dikildi. Oğlan tı gözüme, sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Bana doğru geliyordu. Meksi tek tetiğe basmaya başladı, kırmızı şortlu sağ yumruğunu durmaksızın kalI, çok güzel ve zeki görünümlü bir çocuktu. sallıyordu. Maviliyi bir süre geride tutup hamlemi planladım. Sonra
"Hey, ufaklık." başımı salladım oğlana. Mavili atağa kalkmıştı, iki kolunu da sallıyor
"Evet abi?" du. Kazanmam gerektiğini hissediyordum. Çok önemliydi sanki. Ne
"Bu boks oyununu oynar mısın benle?” den önemli olduğunu bilmiyor, kendime sürekli neden önemli olduğu
"Beleş mi?" nu soruyordum.
"Tabii. Ben ödeyeceğim. Boksörünü seç."
İçimde bir ses, çünkü önemli diye yanıt veriyordu.
Camdan bakarak bir tur attı makinenin etrafında. Çok ciddi görü
Sonra mavili devrildi yine, sert, aynı klank sesi ile. Küçük, yeşil nüyordu.
Sonra, "tamam, kırmızı şortluyu seçiyorum," dedi, "daha iyi kadife çuhanın üstünde sırtüstü yatışını izledim. görünüyor."
Sonra dönüp dışarı çıktım.
"Peki."
Oğlan kendi tarafına geçip camdan içeri baktı. Boksörüne bakı yordu.
Sonra dönüp bana baktı.
"Savaş çıktığım bilmiyor musun abi?"

"İlgi duymuyordum. Hiçbir şeye ilgi duymuyordum.
Nasıl kaçabileceğime dair hiç fikrim yoktu.
Diğerleri yaşamdan tat alıyorlardı hiç olmazsa. Benim anlamadığım bir şeyi anlamışlardı sanki. Bende bir eksiklik vardı belki de. Mümkündü. Sık

sık aşağılık duygusuna kapılırdım. Onlardan uzak olmak istiyordum. Gidecek yerim yoktu ama. İntihal'? Tanrım, çaba gerektiriyordu. Beş yıl uyumak istiyordum ama izin vermezlerdi."
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-071-4
9789753420723
Metis Yayınları, İpek Sokak No.9, Beyoğlu/İstanbul